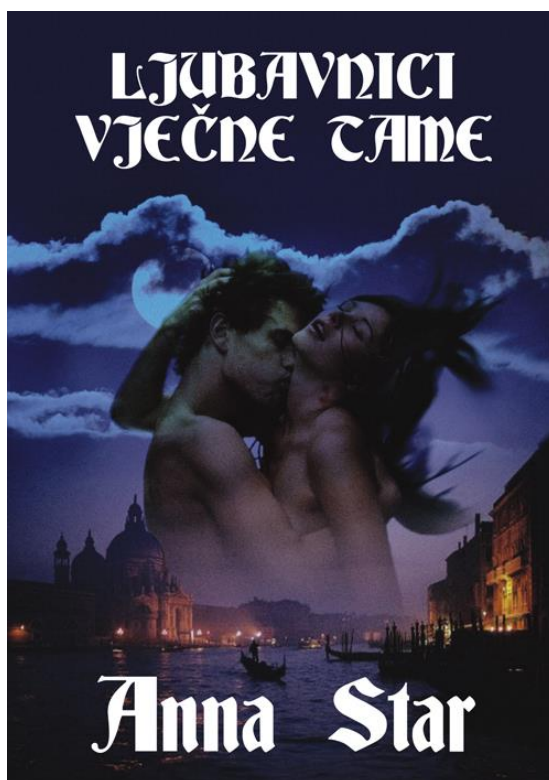

Anna Star

Ljubavnici vječne tame

Ljubavnici vječne tame, priča je o profesionalnoj fotografkinji Annie Wolker, koja odluči ostaviti svoj dosadašnji život iza sebe i skrasiti se u malom mjestu gdje svatko zna svakoga. No njezini se planovi ubrzano počnu raspadati, kada se pojavi osvetoljubivi vampir Marcus i podari joj vječni život, okovan tamom i krvlju...

Novonastala vampirica Annie odlazi sa svojim stvoriteljem na "stari kontinent", gdje ju čeka niz krvavih orgija i naivaca zaluđenih njenom ubojitom ljepotom, i razočaravajuće otkriće, koje ju vraća na sam početak njenog vječnog lutanja...

Pakirala je stvari. Bilo je toliko toga, ni sama nije znala otkuda joj sve. Bez razmišljanja je uzela veliku vreću, sve potrpala u nju i bacila u smeće. Dok se vraćala u stan, zaustavio ju je poznati glas:

– Annie! Stani, moram razgovarati s tobom!

– O čemu, Don? Koliko seja sjećam, među nama je sve rečeno!

– Mogu li samo nakratko ući? Samo još jednom, za dobra stara vremena? Znam da sutra odlaziš i da te vjerojatno više nikada neću vidjeti.

– OK, upadaj još ovaj, zadnji put. Ali ništa se neće promijeniti! Sjedni, želiš li nešto popiti?

– Može, uobičajeno.

Uzela je čašu s viskijem, stavila je na stol i sjela pokraj njega, s nekako čudnim osjećajem, koji joj je bio dobro poznat otprije. Donje bio njena velika sreća i istovremeno veliko razočaranje. Volio ju je na svoj bizaran način, koji je ona tek kasnije shvatila i prihvatila, ali kako to ponekad biva, sudbina je odlučila drugačije, pa je tako Annie malo-pomalo prestala voljeti Dona, baš u trenutku kada je on shvatio koliko mu ona zapravo znači i koliko je voli.

– Pa reci, što te muči? Zar ti druge nisu dovoljne?

Pogledao ju je strasno kao uvijek i rekao:

– Volim te! Nemoj ići, pokušat ću se promijeniti, ti znaš da mi je jedino do tebe iskreno stalo. Sve druge su potpuno nevažne, to i sama znaš!

– Da, to i sama znam. Zato slušaj dobro ovo što ću ti reći! Ponovno! Ja tebe ne volim! Nekada jesam, ali ti to nisi znao cijeliti i s vremenom se ljubav koju sam osjećala prema tebi izgubila. Izbljedjela je, nema je više! Sve ono što se zbivalo u zadnje vrijeme je bio samo, pa reći ću to tako, mada će ti možda zvučati grubo: seks. Moraš i sam priznati daje to jedina stvar u kojoj smo se istinski slagali. Među nama nije moglo biti ljubavi. Nikako. Za nju smo trebali biti drugačiji ljudi.

Gledao ju je šuteći, kao izgubljeno dijete, podjednako zbunjen vlastitim osjećajima i njenim riječima, koje su mu napokon doprle do svijesti. Znao je da više nema povratka. Zagrlila ga je i nježno poljubila u čelo, pogledala u oči, usne su im se stopile... Vodili su ljubav baš kao nekada, kao da sutra ne postoji, prepuštajući se zaboravu.

Sljedećeg jutra kada se probudila, njega više nije bilo, samo ceduljica na kojoj je pisalo: – Zbogom. Zauvijek ću te voljeti! Duboko u sebi žalila je što ne osjeća nešto više osim prijateljske ljubavi prema Donu, no život ide dalje, pa će i on moći živjeti bez nje. A sjećanja na ono lijepo među njima će zauvijek ostati.

Spakirala je stvari i uredno ih složila u svoj omiljeni džip, osobito pazeći na one koje su obilježile njen život još od ranog djetinjstva. Voljela je promatrati prirodu, ljude, gradove, a svoje dojmove je još od malih nogu pretakala u slike. Otkako joj je otac za dvanaesti rođendan darovao fotoaparat, gotovo ga nije ispuštala iz ruku. Stalno je njime škljocala. Baviti se fotografijom bio je njen životni san, koji je ostvarila odlaskom na studij umjetnosti na Sveučilište u Los Angelesu. S vremenom je postala poznata fotografkinja. Radila je samostalno, prodajući fotografije poznatim novinskim redakcijama. Redovito je izlagala svoje slike diljem svijeta, u galerijama New Yorka, Washingtona, Pariza, Berlina, Praga i brojnih drugih gradova. No rodni Texas uvijek joj je bio najdraži. Sada je odlučila okrenuti novu stranicu u životu i vratiti se svojim korijenima, počevši od rodnog San Antonija, gdje su njezini najmiliji još uvijek živjeli. Oprostila se sa svime što ju je nekada vezalo za L. A., sjela u džip i krenula. Vozeći se cestom, slušajući svoju omiljenu kantri

stanicu, lagano se nasmiješila i kimnula glavom, kao da joj se događa nešto sasvim novo i potpuno nestvarno. Dok joj je vjetar mrsio kosu, potihlo je pjevušila i smiješila se kao malo dijete. U jednom trenutku zaustavi džip, pogleda u kartu i glasno razmišljajući reče sama sebi:

– Pa da. mogla bih svratiti kod tete Daisy i ostati par dana! Da, zašto da ne. Kako će se iznenaditi kada me vidi!

Zadovoljna svojom odlukom, skrenula je sa sporedne ceste i uputila se na autoput, u samo središte okruga Madison. Usprkos napornom putu i dugoj vožnji, nije se previše umorila, baš naprotiv, osjećala se dobro kao nikad dosad. Odluke koje je donijela u posljednje vrijeme sasvim su ju obuzele i ulile joj novu snagu i odlučnost.

Kada je napokon ušla u gradić, preplavila ju je lavina raznorodnih osjećaja. Činilo se da kao da se skoro ništa nije promijenilo otkako je posljednji put bila ovdje. Zamislila se i tiho kroz suze samoj sebi šapnula:

– Bože, ovo je raj na Zemlji. Ovdje bih mogla zauvijek ostati. Pitam se zašto sam uopće ikada otišla.

Zaustavila se kod obližnje benzinske crpke, napunila rezervoar i uputila se do najbližeg dućana, kupiti neku sitnicu teti Daisy, iako je znala da će joj biti dovoljan poklon što će ju vidjeti.

Prelazeći ulicu, ugledala je dobro poznatu trgovinu mješovite robe, čiji je vlasnik bio djed Bili. Djed Bili bio je dobar prijatelj svih ljudi u gradu i okolici, naročito djece koja su ga naprosto obožavala. I Annie je djed Bili prirastao srcu, kao i ona njemu. Ušla je u dućan, koraknula prema pultu i obratila se prodavačici:

– Dobar dan. Oprostite, da li je možda vlasnik ovdje? Mi smo stari znanci, a ja sam tek stigla u grad i htjela bih ga vidjeti.

– Samo trenutak, odmah ću ga pozvati, rekla je prodavačica.

Dok je prodavačica otišla po vlasnika, Annie je razgledavala police, tražeći poklon za tetu Daisy. Nakon nekoliko minuta, čula je komešanje, ali nije obraćala pažnju, sve dok joj nečija ruka nije dotaknula rame. Polako se okrenula i ugledala visoka, stasita i vrlo lijepa muškarca, odjevena poput pravog kauboja. U prvi tren gaje zbunjeno pogledala, no začas se zarumenila prepoznavši u njemu svoju prvu veliku ljubav, Nicka Reerversa.

– Dobar dan, gospođice, mogu li vam ikako pomoći?

– Za Boga miloga! Pa to si ti!

Mladi čovjek ju je isprva začuđeno promatrao, a onda se iznenada lecnuo i napokon prozborio:

– Annie Wolker! Moja mala Annie! Rođena pod sretnom zvijezdom Texasa i s nadimkom 'Star'! Ma mora da me oči varaju, nakon toliko vremena! Gdje si se skrivala, želim sve čuti?!

Annie, uzbuđena i izvan sebe, nije mogla vjerovati daje to on. Glavom i stasom, njezina neprežaljena ljubav Nick Reervers. Nekoliko trenutaka su se sretno i začuđeno gledali, a potom su im se tijela spojila u nezaboravnom zagrljaju. Nick ju je čvrsto držao, umalo zaboravivši gdje se nalaze. Na tren nije postojao nitko osim njih i ovog sretnog trenutka, dodira davno izgubljene sreće.

To popodne proveli su zajedno, razmjenjujući priče iz svojih života i razgovarajući o onome što je moglo ili trebalo biti, da Annie nije otišla, slijedeći svoj san.

– Znaš, uvijek sam mislio da sam ti ja važniji od svega. Ja, pa tek onda fotografija. Nekada sam ti i zamjerao što si otišla, ali s vremenom sam shvatio da nisi mogla drugačije živjeti.

Annie se na to samo lagano nasmijala, a onda sjetno uozbiljila i tiho rekla:

– Imaš pravo, ja ne mogu drugačije živjeti i ne mogu dugo ostati na jednome mjestu, pa me tako ni ti nisi mogao zadržati. Ali nemoj misliti da si mi bio manje važan, jer sam te beskrajno voljela kao i... I... I još uvijek i sada.

– Još uvijek i sada? Što si htjela reći? Još uvijek me voliš? To si željela reći, hajde priznaj ili nikada više nemoj ponoviti to što mi toliko znači.

Annie se trgne kao iz nekakvog dubokog i opojnog sna, pogleda Nicka suznih očiju i reče:

– Ja... Ovaj... Sada moram ići. Htjela bih iznenaditi tetu Daisy!

Iznenada poljubi Nicka i nestane.

Nick je ostao sam, zbunjen njihovim susretom i svojim vlastitim osjećajima, misleći samo na Annie i njezine suzne oči. Te večeri mu san nije dolazio na oči i ma koliko se trudio, nije mogao zaboraviti što se zbilo tog popodneva. Zbrka vlastitih misli i Annienih riječi, stalno je navirala poput bujice iz koje se nikako nije uspijevaio izvući. S druge strane, možda i nije htio misliti ni o čemu drugome osim o njoj. Misli su mu se vraćale na stare, skoro zaboravljene dane, pune ljubavi i sreće. Volio je Annie više od ikoga na svijetu, a onda je ona jednog dana otišla i više ju nikada nije vidio. Povremeno bi čuo o njoj u raznim medijima ili od zajedničkih poznanika. Znao je daje Annie slobodna kao ptica, vječno željna lutanja i novih pustolovina, ali se s godinama nekako pomirio s tim, shvativši da se ljudi poput Annie ne mogu promijeniti, jer im je njihova sloboda neophodna da bi bili sretni. Još je dugo razmišljao i pitao se što bi bilo, daje bilo drugačije. Tik pred zoru uspio je sklopiti umorne oči, s nadom da će je uskoro vidjeti.

2

Vozeći se u džipu, uzrujana i istodobno uzbuđena zbog svega što se događalo proteklih sati, Annie kao da više nije znala kuda se zapravo uputila, pa čak nije ni primijetila brzinu kojom je jurila, sve dok nije skrenula s ceste. Tada zaustavi džip i naglo se trgne, tek sada shvaćajući gdje se nalazi i kuda je zapravo krenula. Dok je ulazila na posjed svoje voljene tete Daisy, na njezinu licu pojavio se veliki smiješak kao u malog djeteta, koje jedva čeka da stigne kući. Zaustavila je auto, polako izašla i na trenutak zastala gledajući staru kuću, još uvijek vrlo lijepu unatoč godinama, s poznatim joj trijemom na kojem je voljela boraviti kao dijete, kada bi došla posjetiti tetu. Dok je stajala prisjećajući se tih trenutaka, začulo se škripanje ulaznih vrata. Annie se polagano okrenula i ugledala tetu Daisy.

– Annie! Pa to si ti, dijete moje drago! Dugo te nije bilo u ovom kraju. Dodi i zagrlj svoju tetu Daisy!

Annie potrči prema teti, zagrlj ju i tiho zaplače. Ne zbog događaja toga dana, niti povratka ovom mjestu uz koje ju je toliko toga vezalo, nego zbog toga jer je teta Daisy bila milo i drago stvorenje koje je Annie voljela čak i više od roditelja. Ona je bila jedina osoba koja je razumjela Annin osobit način razmišljanja, njezine snove i postupke. Njoj je jedinoj mogla povjeriti ljubavne i ostale mladenačke probleme, reći joj sve. Nikad joj nije ni zbog čega prigovarala, proturječila ili govorila što treba ili ne treba učiniti. Baš naprotiv, ona joj je bila poticaj, neka vrsta vodiča kroz život i sve nedaće koje je on donosio i zbog toga je Annie tako snažno zaplakala kada je zagrljla tetu Daisy. Ponovno je bila u zagrljaju nekoga istinski svoga.

Te je večeri Annie teti Daisy ispričala sve što ju je tištalo, pa i susret s Nickom. Ah, taj Nick! Toliko sjećanja i boli, a opet toliko slatkog i stvarnog u pojavi voljenog lika.

Idućeg se jutra Annie probudila uz prve zrake veselog sunca i cvrkut ptica. I sama je bila vrlo dobre volje, te se veselo spremila i spustila u kuhinju. Tamo ju je već čekao topao i vrlo obilan doručak i, naravno, teta Daisy s velikim smiješkom.

– Dobro jutro, jesi li dobro spavala?

– O... tako se već dugo nisam naspavala i stoje najvažnije, već se dugo nisam ovako dobro osjećala. Zapravo, tako se osjećam svaki puta kada dođem k tebi.

– Drago mi je stoje tako, ti znaš da si uvijek dobro došla ovamo, naposljetku, ovo je tvoj dom. Pa i većinu si djetinjstva provela kod mene, jer je tvoj otac bio previše zaposlen vođenjem ranca.

– Da, znam. I zbog toga ću se ovdje uvijek najbolje osjećati.

– Dobro, dijete, a sada idemo doručkovati.

Doručak je dugo potrajao i bio je veoma ukusan. Ugodno su čavrljale i šalile se na vlastiti račun, baš kao i nekad.

– Pa, Annie, kakvi su ti planovi za danas? Hoćeš li posjetiti Nicka? Znaš, on još uvijek čeka onu pravu to jest tebe. Zato se i nije oženio, niti jedna mu nije bila po volji.

– OK, teta, znam kuda ovo vodi, ali ja... Ma zapravo, neću uopće razmišljati o tome. Danas ću provesti dan u prirodi sa svojim aparatom, a ako netko pita za mene, ne znaš gdje sam.

– Nema problema. Ne znam gdje si ni kada ćeš se vratiti. Dobro, Annie. Samo se nemoj previše udaljavati i vrati se prije mraka, bilo bi čak dobro uzeti mobitel.

– Da se ne udaljavam previše i da se vratim prije mraka? Ha-ha-ha! Ma molim te. teta, stoje to sada bilo, pa ovdje sam praktički odrasla i poznajem svaki kutak. Dobro, možda ne baš svaki, ali to mi nikada dosad nisi govorila?!

– Da, imaš pravo, ali molim te, meni za ljubav vrati se na vrijeme za večeru. Pripremit ću ti tvoj omiljeni desert!

– Ma sjajno! Ali ipak si mi nekako čudna.

Nakon nekog vremena Annie je sa svojim aparatom krenula u potragu za novim pustolovinama. Setajući tako, sjetila se tetinih riječi i čudna izraza njezina lica, kao da umire od brige, kao daje nešto užasno muči? Taj joj se zagonetni film još nekoliko minuta vrtio po glavi, a zatim sa zadovoljnim osmijehom na licu odluči krenuti dalje.

Zrak je bio ispunjen mirisima šume i čarolijama raznorodnih zvukova gotovo netaknute prirode. Čitavo popodne Annie je provela u šumi i na zelenim proplancima, slikajući i diveći se svakoj životinji, svakom drvu i bilju koje se nalazilo oko nje, ne mareći za vrijeme i sve veću udaljenost od tetine kuće. Fotografirajući tako još jedan pejzaž, Annie iznenada osjeti kako je vrijeme brzo proletjelo i odluči krenuti kući. Na trenutak zastane, shvativši da se previše udaljila i da zapravo ne poznaje područje u kojem se trenutno nalazi, ali to je nije obeshrabrilo. Srećom, imala je kompas s pomoću kojega se znala vrlo dobro orijentirati, tako daje ubrzo shvatila gdje se nalazi i da će se samo morati malo više požuriti da stigne kući prije mraka.

Dok se vraćala uskim puteljkom, iznenada pred nju iskoči mlada srna i užasno je uplaši. Vrisnula je tako daje cijela šuma odzvanjala njenim vriskom, ali je se srna čudom nije uplašila, samo ju je blago gledala, kao da pokušava doznati tko je ona. Annie se uspije pribрати i tek tada shvati da ispred nje stoji srna. Oh, kako si predivna – prošapće tiho. Polaganim korakom krene naprijed i dotakne srnu. Osjetila je njezinu meku dlaku, toplinu i lagano drhtanje, koje je očito uzrokovao njezin dodir. Još je nekoliko trenutaka provela uz srnu, koja se iznenada trgne i pobjegne kao daju sami vrazi gone.

Annie se upitala što ju je moglo toliko uplašiti daje tako brzo pobjegla. Zastala je mirno da baci pogled oko sebe, a zatim krenula dalje. Sa svakim korakom njezin je strah sve više rastao, a svjetla je bilo sve manje. Osjećala je kao daje netko prati. Kada više nije mogla podnijeti taj osjećaj, zastane i ponovno pogleda oko sebe. Isprva nije ništa vidjela jer je već bilo prilično mračno, a zatim spazi neku visoku tamnu priliku što se ocrtavala u daljini u šumi, kako je promatra. Annie se sada toliko uplašila daje počela trčati stoje brže mogla. Glavom su joj prolazile mračne misli. Željela je samo što prije stići do tetine kuće, kada naglo udari u nešto i pade na tlo. Sva izvan sebe, počela je vrištati, no ubrzo prestane, shvativši da se nalazi u Nickovu naručju.

– Annie, što ti se desilo? – zabrinuto ju upita.

Annie ga upitno pogleda i ustane.

– Što ti ovdje radiš? – skoro ljutito mu odvraća.

– Što ja ovdje radim?! Pa kako me to možeš pitati, a prije nekoliko minuta si istrčala iz šume kao da te svi vrazi gone! Kakvo ti je to uopće pitanje?

Annie je sada već shvaćala u kakvoj se situaciji nalazi i kako se zapravo ponaša, te se uspije smiriti.

– Dobro, imaš pravo, čudno se ponašam, a ti si me samo htio utješiti i doznati što mi se dogodilo. Oprosti.

– U redu je, sada si izvan sebe, hajdemo u kuću, pa ćeš mi sve ispričati u miru.

Polako su krenuli u kuću, gdje ih je čekala sada već vrlo zabrinuta teta Daisy, još i više nakon što je vidjela Annin ispad u dvorištu iza kuće. Ulazeći u kuću, Annie je na trenutak zastala i još jednom sa strahom pogledala prema mračnoj šumi, ali nije uspjela ništa neobično primijetiti stoje primila s nekakvim bizarnim oduševljenjem. No još uvijek se bojala, možda čak i nesvjesno.

Teta Daisy dotrči do Annie i čvrsto je zagrlila.

– Oh, Annie, dijete moje, što ti se desilo? Gdje si tako dugo bila? Zašto nisi ponijela mobitel?!

– Ma tetiće, smiri se, nije mi ništa, samo me nešto uplašilo tamo u... u... ovaj... u šumi.

Annie na trenutak zastade pri pomisli na događaje u šumi, još uvijek ne znajući koga ili čega se to plašila i tko ju je to toliko uporno slijedio. Od same pomisli na veliku tamnu priliku iz šume koja ju je izdaleka pratila, hvatala ju je jeza, premda nije znala zašto.

– Ma što, drago dijete, reci mi, što te uplašilo?

– Zbilja ne znam, u jednom trenutku sam dragala srnu, a zatim je naglo pobjegla. I drugo čega se sjećam je da sam spazila da me netko promatra i nato sam se uplašila i počela očajnički bježati. A još uvijek ne znam što je to bilo.

– U redu, Annie, sada bi bilo najbolje da se odmoriš. Donijet ću ti toplog čaja da te malo smiri.

Dok je teta odlazila u kuhinju pripremiti čaj, Nick upitno pogleda Annie. – Dobro, što je sad tebi, zašto me tako gledaš?

– Ništa, pa zar ne smijem promatrati ženu koju volim najviše na svijetu?

– O, molim te, Nick, prestani s tim sladunjavostima! To je sada zadnja stvar o kojoj mi se da raspravljati.

– Dobro, neću te sada gnjaviti svojim osjećajima i budućim željama... Hm, pa zar se ti nimalo ne slažeš sa mnom? Ha?

Nato ga Annie naglo prekine:

– Nick!! Dosta!

– OK.

Osjećajući se nekako krivom, zatim mu reče:

– Razgovarat ćemo već o tome, ali sada sam zbilja iscrpljena. Popit ću čaj i leći. A mi ćemo imati vremena za... neke stvari.

– Kako ti god kažeš, Annie. Ali htio bih večeras ostati ovdje da se uvjerim da si zbilja dobro.

– Za to nema potrebe, Nick, Annie je sasvim dobro zbrinuta i sigurna ovdje sa mnom, izlazeći iz kuhinje sa šalicom čaja u ruci, smijuljala se teta Daisy.

– Pa dobro, onda ću ja sada krenuti kući, a ti se, Annie, dobro naspavaj, jer sutra ću opet doći.

I dok je Nick kretao prema vratima, Annie ustane s fotelje i dostigne ga:

– Čekaj, ispratit ću te do auta.

Polako su koračali prema autu, a kad napokon stigoše, Annie uhvati Nicka za ruku, pogleda ga i nježno poljubi. Nick joj uzvraća poljubac, a zatim se počeo strastveno grliti, sve dok nisu shvatili gdje se nalaze. Pogledima si zaželješe laku noć i zatim Nick ude u auto i odveze se.

Čim je legla, Annie je odmah zaspala, ali se probudila zbog noćnih mora u kojima je još uvijek vidjela tamnu priliku kako stoji i promatra je. Ono što je bilo zbilja čudno bilo je što se ujedno

osjećala sigurnom, a tijelo joj je žarilo neopisivom toplinom. Tada se naglo probudi. Nije nikako mogla ponovno zaspati. Pitala se što ju je to toliko zabrinjavalo i plašilo daje toliko uznemirena. Odgovor, naravno, nije mogla pronaći. Zatim se sjeti Nicka i zamisli ga kako leži u krevetu, njegovo mišićavo tijelo potamnijelo od sunca i od toga ju prođu slatki trnci. Na tren se sama sebi slatko nasmije, osjećajući se kao da razmišlja o nekoj simpatiji iz davnih tinejdžerskih dana. Duboko se zamisli, a zatim podigne slušalicu i otipka njegov broj. Nakon nekoliko zvonjenja, Nick se javi:

– Halo? Halo, tko je tamo? Halo?

– Nick! Nikako ne mogu zaspati, želim voditi ljubav s tobom! – Dok je to izgovarala, Annie osjeti veliko uzbuđenje i mučninu u želucu, toliko jaku daje jedva gutala sline.

– Annie, jesi li sigurna u to što govoriš? – Trenutak šutnje, a zatim:

– Da. Moram te imati još večeras. Dođi i požuri se! – Ali, teta Daisy?

– Ma nju prepusti meni. Uostalom, ona i tako ništa ne čuje jer spava sa slušalicama; sluša svoju omiljenu kantri stanicu.

Nick se nasmije i upita Annie spava li zbilja sa slušalicama.

– Da, istina je, to već godinama radi, još otkad je otkrila čemu slušalice služe!

Nick se sada već smijao do suza bez obzira na tu iznenađujuću, neobičnu situaciju.

– OK, Nick, prestani već jednom!

Nick se na to uozbilji i reče:

– Evo me za deset minuta, a ti ostavi otvorena vrata. Bit ću tih.

Annie poklopi slušalicu, sva drhteći od uzbuđenja, ne vjerujući ni sama što je upravo učinila. Ipak, nije nimalo žalila. Sljedećih deset minuta, dok se Nick nije pojavio na vratima spavaće sobe, bile su prava muka za Annie, onako uznemirenu. Zatečeni jedno drugim, očima su govorili o onome što bi se inače riječima kazalo. Primakli su se bliže i poljubili, a zatim su zagrljeni postali jedno.

Jutro je stiglo i teta Daisy je već punom parom radila uobičajene kućne poslove, neprestano se zapitkujući gdje je Annie tako dugo. U sebi je govorila: Ma mora da je jedna jučer bila sva iscrpljena pa nikako da se naspava. I doručak joj se već ohladio. (A možete i samo zamisliti kako?!) Podne je prošlo, a teta Daisy je već bila pri kraju i s ručkom, kada se na vratima blagovaone pojavila Annie zajedno s Nickom.

– Dobro jutro, teta, evo, mi smo sišli da nešto prigrizemo!

Annie je to izgovorila jedva se suzdržavajući od smijeha, dok se Nick cerio kao lud. Nato i teta Daisy prasne u smijeh.

– Pa već je bilo i vrijeme!

– Oprosti, teta, nismo baš marili za vrijeme

– O da, to je sigurno, nego ja kažem daje bilo vrijeme da se ovako nešto dogodi između vas dvoje. Onda, sinko, jesi lije pitao hoće li biti tvojom ženom? – Teta Daisy! – uzviknu Annie zaprepašteno.

A Nick se na to slatko i podmuklo nasmije, a zatim pogleda Annie:

– Bez brige, Daisy, uskoro će i do toga doći, naravno, ako se Annie slaže s time.

I dok su se teta Daisy i Nick tako smijali i zadirkivali, Annie je sva pocrvenjela, a zatim se sabrala i rekla:

– Pa naravno da ću se udati za tebe, Nick, samo ne znam koliko ću još morati čekati da se vas dvoje prestanete smijati i da me to pitaš!

Nick i Daisy su ostali totalno zaprepašteni.

– O, Annie, evo sada... mislim, ovaj... ja... Hoćeš... li...?

– Ma naravno da hoće!

– Teta! – Annie će ljutito što ga teta prekida. Jer ipak joj se sviđalo što se tako muči, uhvaćen u svojevrsnoj zamci. Ali Nick se konačno sabere i zatim prozbori: – Annie, hoćeš li mi biti ženom? – Veliko iščekivanje u svih prisutnih...

– Da, Nick. Biti ću najsretnija žena na svijetu, a i to ne bilo kakva žena, već žena Nick Reeversa!

Dani su prolazili i Annie je bila toliko zaokupljena pripremama za vjenčanje da je gotovo zaboravila na nedavne događaje, ali još uvijek se nije usudila krenuti u šumu bez pratnje. Posljednjih dana je mnogo razmišljala o svome radu i svojim sada već otkazanim planovima, zbog koje joj uopće nije bilo žao. Texas će imati vremena vidjeti. Što se tiče njene velike ljubavi prema fotografiji, odlučila je uz pomoć svog budućeg muža otvoriti privatni fotostudio, gdje će također izlagati svoje radove, a što se putovanja tiče, kada će moći, ići će s Nickom.

3

Annin je život bio potpuno ispunjen. Sve stoje željela i sve o čemu je nekada maštala bilo joj je nadohvat ruke. Mislila je kako se rijetkima pruži takva prilika. Prošla je težak put do ostvarenja svojih ciljeva. Naravno, bilo je tu i odricanja, napuštanja i mnogo napora, kojih će vjerojatno biti još, da se postigne jedan životni san, ali Annie je vjerovala da svatko može puno toga postići, ako to stvarno želi i ako se dovoljno trudi za svoja uvjerenja, bez obzira na situaciju, vrijeme, mjesto, spol i mišljenja drugih. Čovjek samo treba biti jako uporan. Stvarno jako uporan. Ipak, ono – ali – je postojalo i sada, kada je postigla gotovo sve i kada je došlo vrijeme da se skrasi i osnuje obitelj. Nešto ju je vuklo dalje, k novim pustolovinama, događajima i stvarima koje su joj još uvijek bile nepoznate. Bilo je dana kada je znala sebi govoriti daje to samo prolazno, jer je čitav život bila odsutna iz svoga doma i daleko od svojih bližnjih, stalno na putovanju, a to ju nikada nije zapravo umorilo niti joj je dosadilo. Uvijek je bila prilično buntovna duha. No sumnje nikako da nestanu, čak su joj se u par navrata vraćale slike tamne prilike koja ju je promatrala. Nikako da to izbacij iz glave. Zašto, o zašto mi se to događa i tko je taj lik kojega se nikako ne mogu riješiti? Vjerovala je da će to proći i da su ta prisjećanja samo na neki način neophodna rekapitulacija dosadašnjeg života, prije nego što se zauvijek veže uz voljenog čovjeka. Nick će biti taj koji će joj ispuniti ostatak života, bila je potpuno sigurna u to.

Konačno je jednog lijepog popodneva odlučila proučiti područje u koje je nedavno zalutala i ako je moguće otkriti osobu koja ju je toliko prestrašila. Naravno, bilo je tu više uzbuđenja nego straha, ali ipak je odlučila povesti Nickovu sestričnu i njoj dragu prijateljicu Michele. Znala je da će Michele na to pristati jer je i sama bila vrlo pustolovna duha. Bila je i pomalo, ma zapravo vrlo razuzdana, ali sve u svemu ipak jako dobra osoba, ma koliko bila nekonvencionalna.

U dva sata popodne njih dvije su odjahale u tajne prirode. Sve što se oko njih događalo i sve što su vidjele bilo je prekrasno; blagi šumovi vjetra, cvrkut ptica, žubor vode i zvukovi šume, sve je to bilo toliko divno da nisu ni primijetile koliko daleko su otišle. Ipak, ne tako daleko, a da se ne bi znale vratiti. I dok su tako jahale kroz divne zelene doline, Michele zastade i reče:

– Znaš, Annie, mislim da bi bilo vrijeme da se vratimo, već je skoro šest sati, a mi nismo pronašle niti vidjele ništa što bi bilo povezano s onim događajem.

– Mislim da si u pravu. Danas sigurno ništa nećemo naći.

Baš kada su odlučile krenuti kući, nešto je uznemirilo konje.

– Ma što im je sada, kao da su poludjeli, reče Annie. – Dobro ih primimo za uzde, sigurno je negdje u blizini divlja svinja ili možda kojot.

– Ma Annie, mi se nalazimo na ravnoj livadi, šuma je podalje od nas.

– Pa dobro, ali možda osjećaju nešto.

– Što god daje, uopće mi se ne sviđa njihovo ponašanje! Idemo odavde, Annie! – Dobro, idemo, daj pogledaj još jednom koliko je sati, jer zbilja je postalo mračno.

– O, Isuse! – uzvikne Michele. – Što ti je sada?!

– Oprosti Annie, ali krivo sam gledala na sat; sada je skoro osam.

– Ma krasno, Michele, sada će se svi početi brinuti gdje smo.

Dok su se djevojke tako prepirale, konji su se napokon umirili. U jednom trenutku kraj Annina konja pojavi se čovjek, držeći konju uzde. Annie se toliko prepala da nije znala kako da se ponaša, sve dok Michele nije upitala:

– Tko ste vi i otkuda ste se, dovruga, pojavili?

– Dobra večer, moje dame, tiho i smireno reče stranac, gledajući Annie ravno u oči.

– Dobra... ve... ve... večer, napokon izusti Annie i nekako se sabere, ali sada ju je obuzeo neopisivi strah i veliko uzbuđenje.

– No dobro, gospodine, tko god da ste, recite nam što ovdje radite? – ljutito će Michele. – Zar ne vidite da ste prestrašili konje, a čini se i moju jadnu prijateljicu.

– Oh, oprostite, moje ime je Marcus i slučajno sam naletio na vas dvije, predivne dame, kako se prepirete, pa me zato niste primijetile.

Ali Michele se nije dala smesti, dok je Annie bila kao opčinjena strancem pred kojim se nalazi.

– No dobro, gospodine Marcus, kako vi kažete, ali mi sada zbilja moramo krenuti.

– Oh, ispričavam se još jednom ako sam vas prestrašio, ali zbilja nisam imao tu namjeru. Ako se ikako mogu iskupiti, samo recite. Zapravo, mogao bih vas ispratiti dio puta?

– Ma ne, gospodine, za to uopće nema potrebe! – brzo će Michele.

– Michele! Kako se to ponašaš? – napokon se javi i Annie.

– Oh, pardon, ali vi mi se uopće ne sviđate, Marcuse!

– Ma Michele, daj se svladaj!

– U redu je, Annie, vaša prijateljica se samo brine, ne zamjeram joj. – Nato Michele još doda:

– Ma svakako. A sada, zbogom! Idemo, Annie! – Do skorog viđenja, Annie! – doda stranac.

Dok su se djevojke okrenule, nepoznatog više nije bilo. – E pa ovo je još strasnije, Annie, jesi li primijetila kako te samo gledao? I otkud je znao kako se zoveš, pa ja uopće nisam spomenula tvoje ime? Ma zamisli samo! – Ali Annie je i dalje samo šutjela.

– Ma dovruga, reci nešto! Što ti je, kao da te opčinio! Jesi li sigurna da ga ne poznaješ?

– Ma Michele, otkuda bih ga znala, sva sam se naježila od samog njegovog pogleda.

– Gle, pa ti si se vratila među žive! Ha-ha-ha, smijala se Michele. – No dobro, ali moraš priznati da tako zgodnog komada već dugo nisi vidjela, kao ni ja. Osim, naravno, Nicka, tvog budućeg mužića.

– OK, Michele, to je istina, zbilja ima nešto posebno u sebi. Tako crna kosa, skoro mu dotiče ramena, to tajanstveno držanje. A tek oči! Kao da ga poznajem čitav život.

– E sada si ti čudnija od tog čovjeka.

– Ma to mi se samo učinilo na trenutak, ti znaš da za mene postoji samo Nick. – Da, naravno, Annie. Potjerajmo te konje jer ovi kod kuće već sigurno umiru od brige.

– Da, imaš pravo, požurimo.

Kada su djevojke napokon stigle kući, već je pao potpuni mrak. Ukućani su bili potpuno zabrinuti, a kada su ih ugledali, nisu znali da li da galame ili da se smiju. Nick je bio sav na iglama, razne misli su mu prolazile kroz glavu i kada ih je napokon ugledao, bio je presretan.

– Annie, zaboga, pa gdje ste vas dvije? Znae da ste se lako mogle izgubiti u šumi po ovom mraku. Srećom, konji poznaju put.

– Ma Nick, dobro sam, ništa nam se nije dogodilo, samo smo se malo duže zadržale.

Nato se javi teta Daisy:

– Annie, kako možeš biti tako neodgovorna? I ti isto, Michele! Znae da svačeg ima u mraku, a i mi smo se strašno brinuli. Kakvo je to samo ponašanje, djevojke, nemojte to nikada više napraviti! Strašno! Užasno! Da to nikad više niste napravile!

Sada su svi bili zapanjeni tetinim ponašanjem i njezinim izrazom strave i zabrinutosti.

– Isuse, pa stoje njoj, kao daje poludjela?! – začuđeno će Michele. – Ne znam, ali to mi se ne sviđa. Kao da nešto skriva. Ili mi se samo čini? Što ti misliš, Annie?

– Nemam što misliti, Nick, to se i ja pitam. Znaš, od prvog dana kad sam došla k njoj, zabrinuto se ponašala, stalno mi je govorila da ne idem daleko i da se vratim prije mraka. Priznajem da mi je bilo smiješno.

– Ma možda joj je samo starost udarila u glavu! Ups, pardon! – zahihoe Michele, inače po prirodi vrlo otvorena osoba.

– Daj se saberi, Michele, tebi je sve igra! – izdere se Nick.

– Ma ostavi je, možda ima pravo, a možda sam i ja zbilja pretjerala. Bilo kako bilo, totalno sam iscrpljena, idem u krevet. Nick?

– Evo, sad ću i ja doći.

– Laku noć, Annie, nemoj mi sutra zaboraviti doći pokazati slike. Naravno, ako ih razviješ.

– Neću, Michele. Laku noć i tebi. – Sad je Nick ostao nasamo s Michele.

– OK, stara, a sad mi reci gdje ste bile i što ste zapravo tražile? – Zašto misliš da smo nešto tražile? – upitno će Michele. – Ajde, ajde, nemoj glumit, predobro te znam, vidim ti na licu da se nešto dogodilo, ti to ne možeš sakriti tako dobro kao Annie.

– Pa dobro, ali nemoj reći Annie, jedino ću te se tako riješiti. – Hajde, pričaj.

– Pa bilo je to ovako: tražile smo ono nešto stoje Annie pratilo onu večer, jer to nikako nije mogla zaboraviti i imala je noćne more zbog toga. Pa smo nas dvije krenule u potragu za tim nečim ili nekim.

– Dobro, daj već jednom prijeđi na stvar.

– OK, OK, stari, strpljenja. Kao što rekoh, tražile smo i tražile, ali nismo našle. Kad smo se napokon odlučile vratiti, najednom se pred nama pojavio neki zgodan tip, nekako mračan i tajanstven. Nije mi se nimalo sviđao pa sam bila 'jako kulturna', dok se Annie ponašala još čudnije, činilo se da je potpuno opčinjena njime.

– Što, tko je bio taj tip?! – Nick će sada već srdito.

– Polako, polako, tako je samo djelovao na nju. No na kraju smo se oprostile od njega, odnosno on od nas. – I to je sve?

– Da, i to je sve, a što si ti očekivao? Pa zar sumnjaš u Annie? Stari moj, ona je toliko zatelebana u tebe da ne vidi prst pred sobom.

– Ma daj, što ti sad znači 'ne vidi prst pred sobom'?!

– Nisam ništa loše mislila, samo sam ti rekla svoje mišljenje.

– Da, dobro ja znam tvoja mišljenja! Pitam se samo kada ćeš se srediti. O, što me podsjetilo, danas dok ste vas dvije išle u ekspediciju, posjetio me Bili. Da možda nisi nešto petljala s njim?

– Pa da i jesam, ne tiče te se! – izdere se Michele.

– Dobro, dobro, daj se smiri. Samo pazi što radiš, znaš da baš i nije na dobrom glasu.

– Da, znam, ali baš se pitam koliko u tome ima istine. Uostalom, nisam više mala djevojčica. A sada laku noć, napuhani Nick! – Da, da, da, nevoljo, laku noć!

Nick se nasmije pa krene na počinak. Kada je došao u sobu, Annie je već bila zaspala. Nick se duboko zamisli, poljubi Annie, a zatim uzme cigarete i izađe na balkon. Zamišljeno je gledao

prema obližnjoj šumi. Dok je razmišljao koliko je sretan stoje našao pravu osobu s kojom će provesti ostatak svog života, počela gaje hvatati neka vrsta grižnje savjesti, pa čak i sumnje. Kakve su to sumnje zapravo bile, nije ni sam znao, ali grižnja savjesti je bila nešto s čime se i prije susretao. Postupa li pravilno, krade li možda Anninu slobodu ili mu se to samo čini? Napokon je odlučio što želi u svome životu i onda mu se pojave takve misli. / to ti je životi uzdahnuo je i ugasio cigaretu, odlučivši krenuti na počinak. No baš kad je krenuo unutra, mjeseca kao da nestane i on ugleda nešto kako se primiče kući, a zatim stade. Protrljao je oči, a zatim se nagnuo preko ograde i pogledao bolje: Koji li je vrag ono, kao c/a neki čovjek stoji i gleda prema sobi. Nick je zurio u tamnu priliku koja je stajala uz rub šume i nikuda se nije micala. Sada je već bio zabrinut, jer nije znao što je to. Nije bio siguran čak ni je li to čovjek ili nešto drugo. Sjena nije mogla biti jer je bio mrkli mrak, mjesecine je nestalo, pa se još više uznemirio i odlučio otići pogledati izbliza. Ali u trenutku kada je krenuo natrag u sobu kako bi izašao van, Annie je počela čudno mucati i bacati se po krevetu. Nick je bio šokiran prizorom, a kada ju je pokušao probuditi, nikako nije mogao. Bio je potpuno bespomoćan, a zatim se trgnuo, primio ju je čvrsto za ruke i glasno viknuo: – Annie!!!

Annie se konačno iščupala iz strašne noćne more u kojoj se nalazila, a zatim je očajno zaplakala. U Nickovu čvrstu zagrljaju, bila je sva izvan sebe, dršćući kao šiba ha vodi, sva mokra i zadihana od nekakvog užasnog straha. Držeći je tako, uskoro je i sam Nick zaplakao od silne jeze koja se osjećala te večeri. Konačno se smirila i utonula u dubok san. Nick je još jednom pogledao van u nadi da će nešto vidjeti, ali tamo više nikog nije bilo, a mjesec se ponovno uzdigao u veličanstvene mračne visine. Pomislio je kako sve to jako čudno izgleda, kao da je neka sila djelovala na noćnu prirodu, sada ponovno obasjanu toplinom punog mjeseca. (A tko zna, možda zaista i je?)

Došlo je i sljedeće jutro, a u zraku se još uvijek osjećala tjeskoba prethodne večeri. Polako su sišli na doručak i sjeli za stol u tišini, razmjenjujući tek pokojni upitan pogled. Ali zašto? I kako? Apsolutno ništa. Da to konačno nekako prekine, Annie ustane i uzme papirić sa stolića koji se nalazio pokraj vrata. A na njemu je pisalo, zamislite samo što?

– Dragi moji, ispričavam se što sam ovako naglo otišla, ali događaji koji su se nadvili nad našu sudbinu, više Anninu nego bilo koga drugoga, postali su previše stvarni i očiti. Zato mi oprostite što sam otišla ovako, bez riječi, ali brzo ću se vratiti i sve vam objasniti. Do tada se dobro čuvajte i molim Te, Annie, nemoj previše izlaziti iz kuće, posebno kad padne mrak. To je samo za Tvoje dobro, molim Te, vjeruj mi.

Tvoja teta Daisy.

Annie pročitava pismo i zaprepasti se, a zatim ga pokaže Nicku. Naravno, Nick je reagirao kao i ona a zatim je uslijedilo isto što i prije par minuta, čudni upitni pogledi. A onda napokon:

– OK, Annie, do sada sam šutio, ali ovo više ne može ovako. Da li ti znaš o čemu ona to piše i što se to događa s tobom? Da li sam uzrok tome ja ili što? Ja samo tražim odgovore.

– Nick... Kad bih ja znala što to sve znači i što se događa sa mnom, odmah bih ti rekla.

– Dobro, jasno mi je da bi mi rekla, ali pitanje je kada, i zašto mi nisi ništa govorila od samog početka, kada su se te stvari tek počele događati. A da i ne pričamo o onoj tvojoj jučerašnjoj mori!

Nick se toliko uznemirio da je i sam primijetio kako se tresu, a Annie je i dalje samo stajala, zureći u njega i ne znajući što dalje reći ili učiniti, kako se uopće ponašati na tako nešto. Pitanje je da li bi itko znao, ali o tom potom.

– Ovako, Nick, sve je počelo od mog izleta u prirodu, u šumu, kojega se još i danas dobro sjećam, jer mi je bilo jako čudno. Naime, teta je rekla da se previše ne udaljavam i da se vratim

prije mraka, ali ja, naravno, nisam slušala jer mi se to sve činilo besmislenim. Za ostale događaje i sam znaš.

– Da, da, znam i to dobro. Ali si mi ipak zaboravila reći o nekom navodno visokom i zgodnom frajeru kojeg mi je spomenula Michele.

– Pa zašto se tome ne čudim?

– A da mi to pobliže objasniš, to jest ispričaš priču o tome tipu? – Ma kojem tipu, ti si lud! – Annie !!!

Nick se izdere jer mu je bilo svega dosta i želio je odgovore koje, a to je sigurno, nije ni Annie znala.

– OK, daj se smiri, istina je da je bio u pitanju neki čovjek, ali ja zbilja ne znam ništa o njemu, samo se iznenada od nekuda pojavio. Mislim, i mi smo isto bile vrlo iznenađene.

– Što, hoćeš mi reći da tamo negdje okolo šeće neki zgodni duh nekog muškarca i nudi vam pratnju do kuće. a uz to još zna i tvoje ime! A to mi hoćeš reći! Ma daj, molim te!

– Ali Nick, ja zbilja ne znam tko je taj čovjek i za razliku od tebe ovog trenutka, ništa ne pretpostavljam o nekom tamo duhu! Ja sam iznenađena isto kao i ti i sada bi mi trebala tvoja pomoć i podrška, a ne neko natezanje o tome čovjeku i tvojoj frustraciji, Nick!

– Što, ja tebe frustriram?!

Nick se gotovo zarumenio od silna bijesa, a Annie je postajala sve nervoznija, ne znajući da li više od straha stoje uopće postavljeno pitanje – što se događa – ili zbog trenutne situacije. Nick je ljutito tražio odgovore na pitanja koja Annie ni sama nije mogla objasniti. Zatim se situacija polako počela smirivati, a Nick je stajao u kutu gledajući Annie i pitajući umom: Što je, što ti je? Kad bih ti barem mogao pomoći! Zatim napravi par koraka prema njoj i zagrlji je, govoreći:

– Sve će biti u redu, sve ćemo to riješiti zajedno, ti i ja. Samo moraš imati malo više povjerenja u mene, ma koliko stvar bila čudna i apsurdna. Molim te, oprosti mi zbog takvog ponašanja. Hoćeš li?

– Ma naravno da hoću, od sada više nema tajni među nama.

– Tako i treba biti, jer kako ćemo inače kada budemo u braku, ha, moje maleno?

– Da, imaš pravo, samo molim te, nemoj me zvati svojim malenim, OK?

– Štima.

– Volim te, Nick.

– Ja tebe još više, ljubavi.

Pa zar je moguće da se to zbilja događa? Ne! To jednostavno ne može biti! O Isuse, a što ako ipak... Ma ne, to nije moguće. Ma zar sam ja glupa ili mi je pamćenje, a možda i um izbljedio? O Isuse, zar je istina? Istina! A opet, stoje prava istina? Daj se saberil Evo, sada i sama sa sobom pričam. Ako se to zbilja događa, onda pod hitno moram otići k Rupertu i objasniti mu sve od samog početka i nadati se da za sve to postoji logično objašnjenje, ali ne ono kojeg se najviše bojim svili tih godina. Samo ne to! To bi bilo kao da me sudbina konačno sustigla, ma koliko je mi pokušavali zaustaviti ili, bolje reći, barem skrenuti s puta kojim je imala namjeru poći.

Mrak je gotovo pao kada je Daisy napokon stigla u New Orleans. Pokucala je na vrata, a stari prijatelj je bio zaprepašten ugledavši je ispred vrata.

– Daisy? Pa nije valjda da se događa? – upitao je s velikim zaprepaštenjem i strahom u očima. Činilo se da je to bilo davno, ali ipak, događaji su bili toliko stvarni i zastrašujući da ih nije bilo nimalo lako zaboraviti. Još davno kada je to sve nekako završilo, kada je svemu došao kraj, zakleli su se da više nikada neće stupiti u kontakt, osim ako se stvari opet počnu događati. Jedino će se onda ponovno naći i kada se sretnu, znat će da ono ipak nije bio kraj i daje zlo samo čekalo

trenutak kada će ponovno krenuti za svojim nezavršenim zadatkom, ako bi se to tako moglo nazvati. Nakon par sekundi prisjećanja ušli su u kuću.

– Jesi li za topli čaj, Daisy?

– Može, Ruperte.

Donio joj je čaj, sjeo pokraj nje i upitao je pogledom.

– Da, Ruperte, to se zbilja događa. Nadala sam se da mi se samo čini, ali stvari su previše očite, moj Ruperte, previše očite.

Rupert duboko uzdahne, pogleda je očima punim očaja i straha pa dodaje:

– Ako je to tako, mi moramo učiniti sve štoje u našoj moći da to konačno zaustavimo. Dakle pričaj, Daisy!

Daisy mu je, naravno, ispričala što se sve do sada događalo i usput mu objasnila trenutnu situaciju njene male Annie, barem što se tiče Nicka.

– Daisy, da li si ti sigurna u to što tvrdiš? Jesi li ga barem vidjela?

– Ne, Ruperte, nisam ga vidjela, ali dovoljno mi je da osjetim njegovu prisutnost. I mogu ti reći da je osjećaj bio dosta snažan, jer je vjerojatno bio vrlo blizu.

– Dobro, ali ipak, za svaku sigurnost, istražiti ćemo to. – Ali pobogu, Ruperte, kako?!

– Ma što, kako, zar ti je starost udarila u glavu?! Pa postoje razni mediji, prijatelji iz policije koji bi nam mogli štogod reći o nestalim ili umrlim osobama. Da li se sjećaš našeg starog Jonathana, koji se bavi prodajom nekretnina? Uglavnom, daje on nešto primijetio, već bi nam javio, mada je u zadnje vrijeme sav izvan sebe zbog smrti kćeri.

– Što, Jonathan je imao kćer? Pa kako, zar se oženio?

– E da, točno, čovjek si je našao srodnu dušu i oženio se. Naravno, tako je i dobio kćer.

– Dobro, Ruperte, pa jasno mi je daje nije dobio na lutriji. Nego, čudim se zbog toga što je on bio... Ma uostalom, znaš kakav je bio Jonathan.

– Ne, ne znam, reci, Daisy, kakav je bio naš stari Jonathan?

– Isuse Kriste, Ruperte, daj prestani već jednom s tim svojim bezobraznim ponašanjem, mislim da si prestar za to! Izgleda da se uopće nisi promijenio jer onda to ne bi bio ti. Ili griješim, Ruperte, prijatelju moj?

– Ha-ha-ha, u redu je, Daisy, samo te isprobavam da vidim da li si još uvijek ona stara Daisy! Svi mi dobro znamo kakav je bio Jonathan, ali izgleda da se on jedini od svih nas promijenio.

– Da izgleda daje, što uopće nije loše, svaka mu čast! Nego, zašto ti stalno upotrebljavaš riječ 'star'? Pa pobogu, Ruperte, znam da smo stari, ali opet, nismo toliko ostarjeli da sada tu hodamo sa štapom ili ovisimo o tuđoj pomoći!

– Evo, već se uzrujavaš! Kažem ti, nisi se nimalo promijenila. Još uvijek te uznemiruju moji ispadi, ma koliko znala da ne znače apsolutno ništa. Reci mi, da li se ikada sjetiš naših dana?

– Naravno da ih se sjećam, kako i ne bih, bilo je to strašno iskustvo. Kad samo pomislim da sam skoro postala jedna od njih! Isuse!

– Daisy, nisam mislio na njih, nego na nas.

– Ruperte, mislim da sada baš i nije zgodan trenutak za to. Trebamo se usredotočiti na sadašnje događaje.

– U redu, vidim da te to još koči, baš kao i nekada, pa stoga nećemo o tome. Imaš pravo, usredotočimo se na sadašnje stanje. Ali mislim daje za danas bilo dosta, umorna si od puta i vjerojatno gladna. Dok ti večeraš, ja ću ti pripremiti sobu. I, Daisy ne brini previše, dat ćemo sve od sebe da ga spriječimo u onome što je naumio.

– Samo se nadam da imaš pravo, Ruperte, zbilja se nadam, jer ipak, nakon svega, samo nam je to ostalo.

– Ne, Daisy! Naravno moramo imati nade! Mi smo još uvijek jaki i odlučni i, Daisy, borit ćemo se! Boriti!

Rupert se blago nasmije i ode, dok je Daisy ostala, razmišljajući o njegovim riječima. Iako ju je snaga ponekad napuštala, znala je da neće odustati i da će se cijelim bićem boriti da spasi svoje. Za nju nije toliko važno. Važna je samo Annie. Njena mala Annie.

Sutradan su se Daisy i Rupert uputili u policijsku postaju Rupertovu poznaniku, načelniku Bobu Willsu, koji mu je više-manje bio na raspolaganju kad se radilo o takozvanim čudnim stvarima. Bob gaje shvaćao, jer su se i njemu samome događale čudne, bolje reći neobjašnjive stvari u čijem mu je razjašnjenju, naravno, pomagao prijatelj. I to ne samo u pokušajima da shvati već i da prilagodi policijske izvještaje, kako bi događaji djelovali normalno. No da ne duljim o shvaćanju i neshvaćanju, evo što su novoga saznali u policiji:

– Pozdrav, Bobe!

– Ej, Ruperte, baš dobro što si svratio, baš sam te trebao da mi pobliže objasniš neke događaje, mada sam ih sam već prilagodio izvještaju.

– Ma super, baš sam zbog toga i došao. Imaš li mi nešto novoga reći? O, pardon što sam nepristojan: Daisy, ovo je Bob, Bob ovo je Daisy.

Bob i Daisy kratko su izmijenili pozdrave a zatim ih je prekinuo Rupert objašnjavajući situaciju.

– Da, shvaćam situaciju, Ruperte, i to vrlo dobro, jer to se sve nekako nadovezuje na priču koju ću vam ispričati, ali ovo nije mjesto za tako nešto. Idemo u onaj naš bar preko puta, tamo ćemo moći u miru porazgovarati.

I tako su završili u lokalnom baru. To je bilo mjesto gdje su Rupert i Bob mogli u miru raspravljati o svemu, a da ih nitko nije ometao i pitao se što oni toliko raspravljaju. Ovdje su njih dvojica ujedno voljela popiti i pokoju čašicu dobrog brendija i nešto pojesti, a sada su, eto, odlučili to podijeliti i s Daisy, što je njoj bilo izuzetno drago.

– Pa, dečki, znači, to je vaše tajno mjesto, ha? Moram priznati daje vrlo ugodno.

– Zna se, Bob i ja znamo odabrati mjesta za druženje.

– O da, to vidim. Nego, da li vas dvojica uvijek zauzimate ovaj separe, jer baš i ne vjerujem daje uvijek slobodan.

– Ma ne, sjednemo tamo gdje ima mjesta, ali najradije sjednemo ovdje jer to nam je mjesto nekako posebno, a usput, pogledaj malo bolje pa ćeš vidjeti da je odavde i dobar pogled na binu.

– Binu, ha! Pa naravno, kako to nisam prije primijetila, znači, tu se i svira.

– Svakako, a što misliš, što sviraju?

– Ruperte! Nije valjda da sviraju bluz?

– Da, da. I da samo znaš kakav dobar bluz.

– Nevjerojatno. Slušajte, dečki, morat ćemo jednom svi zajedno otići, što kažete?

– U redu, nema frke, nego da se mi bacimo na prave stvari. Pričaj, Bobe.

– Pa ovako vam je to: U policiji se svašta događa, pa tako znamo imati i zbilja čudne dosjee, za koje bi se reklo da im baš i nije mjesto u nas. Ali kako se nitko baš i neće baviti njima, a znate onu: 'Netko i to mora', počeli su ih dodjeljivati meni. Ti, Ruperte, znaš kako smo se mi sreli i zbilja si mi pomogao da bar nešto od toga shvatim i, naravno, time si mi omogućio da nekako riješim pojedine slučajeve koji su me dopali. Ali OK, da počnem već jednom. Jedno jutro me šef probudio i rekao da hitno dođem u postaju, pa sam odmah znao daje u pitanju nešto veliko. Kasnije sam otišao na mjesto zločina i uvjerio se. Bila je to stara kuća, ali još uvijek dobro očuvana. Ono što smo zatekli teško je za opisati, ali i to je ujedno i ono zanimljivo ma koliko zvučalo odvratno. Čim smo ušli, strašan smrad nas je opalio kao neki šamar, ali opet, to nije ništa novo u mome poslu. U prednjem dijelu kuće sve je bilo u redu, vidljivih znakova nije bilo, dapače, sve je bilo kao daje upravo pospremljeno, ali užasan smrad bio je posvuda. Krenuli smo dalje i svugdje je bilo isto, kako u

prizemlju, tako i na katu, sve dok nismo ušli u jednu spavaću sobu koja se nalazila s ulične strane. Otvorivši sobu morali smo upaliti svjetlo jer je bila zamračena, a kad tamo, imali smo što za vidjeti. Na krevetu je ležala djevojka potpuno naga, a posvuda po tijelu imala je ugrize. Čim sam joj se približio i pogledao bolje te ugrize, odmah sam zaključio da se tu radi o vampiru, koji se, naravno, nije trudio da sakrije te rane. Zašto, to mi je bilo vrlo čudno, ali tome ću se još kasnije vratiti. Malo dalje od kreveta nalazila se sljedeća žrtva, isto tako potpuno naga mlada djevojka, koja je ležala potbuške na podu. Kada smo je okrenuli - bila je, naravno, mrtva - vidjeli smo daje bila ubijena potpuno drugačije, mislim, isto ugrizi, ali potpuno drugačiji. Toj jednoj djevojci bio je rastrgan vrat i to vjerojatno jakom silom, jer su na njenom tijelu bili vidljivi tragovi borbe. Kolege su pronašli nešto kose ispod njenih noktiju, ali ja sam odmah znao da nam to neće nimalo pomoći. Ostatok kuće smo pretražili i svugdje je bilo isto, osim u onoj sobi gdje su bile te ubijene djevojke. Problem je sada bio taj smrad koji nije nikako slabio, a bilo je očito da nije dolazio od djevojaka, jer su one bile ubijene, prema našoj procjeni, noć prije nego što smo ih pronašli. Tada se dogodilo neočekivano i meni se želudac toliko digao da sam morao izaći van na svjež zrak. Kako sam osjećao taj miris posvuda, odlučio sam malo probiti zid jer nisam vidio nikakvog drugog rješenja u vezi tog smrada, pa sam pomislio, idemo i to pokušati. Na moje razočaranje, smrad nije poticao iz zidova, a zatim sam posegao za podom i konačno bingol! Na to smo skoro svi popadali u nesvijest. Naime, digao sam daske, a ispod su se nalazili dijelovi ljudskih tijela, hrpa njih po čitavoj proklesnoj kući. Tijela su bila u raspadu, a bilo je i onih koja su bila, da se tako izrazim, gotovo čitava, a krvi je bilo pa, ne baš previše.

Dečki su odmah zaključili da se tu radi o nekom bolesnom i potpuno poremećenom umu i daje sigurno riječ o serijskom ubojici. Da, svakako daje serijski, mislio sam ja, ali ne bilo kakav i sigurno ne neki kojeg bi policija tražila. Iduće što sam učinio, otišao sam Jonathanu da ispitam tko je iznajmio tu kuću. Jonathan nije rekao da on nije imao kontakata s tom osobom, jer je posao obavio njegov mladi suradnik koji je kasnije netragom nestao. Eh, zašto se tome nisam čudio? Ali ipak sam uspio dobiti zadovoljavajuće informacije, mada sada tek znam da ta osoba ne postoji. Znači, naši kriminalci su se koristili lažnim imenima. Ipak, ni tu nije sve stalo, jer smo ubrzo otkrili još jednu sličnu kuću izvan New Orleansa, u isto takvom stanju u kakvom smo našli i onu prvu. I tako nikakvog traga nismo našli, a ubijene žrtve nismo mogli ni povezati, ni pronaći im ubojicu jer, naravno, nije postojao ili, bolje reći, nisu postojali.

– Dobro, Bobe, ali zašto kažeš 'postojali'? Misliš da ih je bilo više?

– Pa to je očito, Daisy, samo jedan vampir ne bi mogao ubiti tolike žrtve u tako kratkom vremenu.

– Da, imaš pravo, Ruperte, izgleda da zbilja starim.

– Ma ne stariš, samo si sve ovo vrijeme bila izvan takve vrste akcije.

– Da, zaista, ali izgleda da ću se sada morati prisilno reaktivirati.

– No, Bobe, pričaj dalje, to sigurno nije sve. Ili se možda varam?

– Naravno da nije, jer ovo što ću ti dalje ispričati, uvelike se tiče tebe, a i vas, Daisy.

Na to su Daisy i Rupert ostali zaprepašteni, a zatim Rupert brzo nadoda: – Ma pobogu, Bobe, što čekaš, daj pričaj!

– Evo, evo sad ću. Dakle, kako rekoh, to se tiče vas oboje. Nešto kasnije, možda kojih dva dana poslije otkrića one druge kuće, dobio sam tri pisma. – Što! Kažeš, pisma?!

– Da, pisma, Ruperte, i nemoj me prekidati! – OK, OK, stari, samo ti nastavi.

– Dakle, dobio sam tri pisma, koja su glasila na tebe, Ruperte, na Daisy i na mene. Ja i nisam dobio pismo već, bolje reći, neku vrst objašnjenja. Ali najbolje je da si sami pročitate što piše, ja ću vam samo pročitati svoje, jer se nadovezuje na vaša:

Za Boba Willsa

Bobe, ovo je pismo inače namijenjeno Rupertu i mojoj dragoj dražesnoj Daisy. Zao mi je što smo ja i moja braća ostavili onakav nered, ali jednostavno smo željeli isprobati nešto novo. Pišem Ti ovo pismo i prilazem pisma za Daisy i Ritperta, jer znam da ćeš im ih predati čim se vidiš s njima, a ne sumnjam da će Te uskoro potražiti.

Za Ruperta

Ruperte, najsrdačnije Te pozdravljam i s užitkom Te se prisjećam. Bio si nepobjedivo i vrlo hrabro ljudsko biće. No da sada ne postanem melankoličan, samo Ti poručujem da sam se vratio u želji da dovršim započeto. A Ti, dragi Ruperte. bilo bi Ti bolje da mi se makneš s puta, jer ja ne bih htio prljati ruke Tvojom krvlju.

Naravno, postoje oni koji to mogu umjesto mene, ali ipak ću se malo sažaliti nad Tobom i pustiti Te da još malo živiš taj svoj jadni i bijedni ljudski život.

Za moju Daisy

O, Daisy, Daisy! Kako li si Ti, Daisy? Oh, ne moraš ništa govoriti, znam da si sve ove godine bila vrlo zabrinuta i skoro svaki dan si se pitala da li sam mrtav ili čekam da vam se osvetim. Eh pa najmilija, ja sam živ i zdrav!. Ha-ha-ha! Tako bi to rekli ljudi, zar ne, Daisy? Evo, draga moja, ja sam sada vrlo blizu Tebe i došao sam po ono što je moje. Ti, naravno, ne misliš da ću uzeti Tebe, sada kada si stara i sva izborana! Ha-ha-ha, oprost mi na iskrenosti, draga. No, kako rekoh, došao sam i vjeruj mi, neću otići praznih ruku!

Rupert i Daisy su ostali potpuno skamenjeni, jer ni sami nisu vjerovali što vide na tim malim komadima papira, koji su predstavljali veliku prijetnju.

– Ma kakvi predstavljali! Pobogu, Ruperte! Zar ne vidiš, pa zar se nisi uvjerio da je to prava i vrlo stvarna prijetnja i da on misli, kako kaže, dovršiti započeto! – jecala je Daisy, sva se tresući od šoka, jer ipak nije očekivala tako nešto. Postojao je onaj mali tračak nade da se ipak vara i da će se već sutra moći krenuti kući puna sreće i olakšanja.

– Smiri se, Daisy, ja sam šokiran isto koliko i ti. Smiri se.

– Kako da se smirim, Ruperte, dobro znaš na koga će se okomiti. Oh ne, moja Annie! Jadna Annie!

– Daisy! – usklikne Rupert sav pun bijesa i očaja, koji je pokušavao sakriti, ali nije mu išlo, koliko god se trudio.

– Daisy! Mi nećemo dopustiti da joj se išta dogodi! Mi ćemo... Mi ćemo se boriti! Borit ćemo se, Daisy!

Rupert zastane na trenutak, a zatim doda:

– Vratit ću se natrag s tobom, i onda ćemo joj reći istinu!

– Istinu! Oh Ruperte, kad bi samo povjerovala u tu priču, ali to nije moguće, Ruperte!

– Ma što nije moguće! Daisy, sjeti se da ni ti nisi vjerovala da tako nešto postoji i da se to tebi događa, ali Daisy, pobogu, nekako si ipak na koncu povjerovala. I Daisy, uspjela si u tome, uspjela si izići na kraj s time. Dobro pogledaj oko sebe, još uvijek si živa i zdrava i još uvijek postojiš i mi ćemo ga zajedno ponovno pobijediti!

– U redu, Ruperte, ali ja zbilja ne znam što ću ako mi ne povjeruje. A tu je još i Nick. Oh, jadni Nick!

Već log popodneva krenuli su put okruga Madison. Bili su vrlo tihi i zamišljeni, ali ipak s tračkom nade u sebi da će pobijediti zlo koje ih je ponovno snašlo, da će sve na kraju biti dobro i da se ponovljeno više nikada neće ponoviti.

– Annie, da li se Daisy javila?

– Ne, još uvijek ništa. Znaš, već me počela pomalo zabrinjavati. Gdje je, kako je, da joj se možda nije nešto desilo?

– Annie, nemoj to raditi, misli pozitivno. Dobro znaš da se Daisy itekako zna brinuti za sebe, a i za sve ostalo.

Na to se obadvoje nasmiješe, a zatim svatko krene svojim poslom.

Tog, sada već, popodneva sunce je bilo dosta visoko, zrak je bio nekako zagušljiv i ispunjen mirisima cvijeća i raznog drugog zelenila. Jer teta Daisy je imala puno dvorište raznog bilja, koje je uzgajala s velikom ljubavlju i poštovanjem prema svijetu zelenila, kako ga je ona zvala. Sjajni Daisyn vrt. Annie je šetala oko kuće i divila se tom ljetnom srpanjskom danu. Razmišljala je koliko voli Nicka i koliko će biti sretna u zajedničkom životu s njim. Čak joj je par puta palo na pamet da malo prošeće po obližnjim livadama i zabilježi nešto od tog prekrasnog krajolika, ali znala je da se ne smije udaljavati od kuće. Ne stoga što je obećala Nicku i teti Daisy, nego stoga što je i sama osjećala unutarnji nemir i onaj neizbježni strah, koji ju je ovih dana često posjećivao. Ali ipak, govorila je sebi: Misli pozitivno, nemoj da te svlada! Ovdje nema opasnosti! A opet, tko bi znao što je zapravo opasnost, što to zapravo prijeti ovome mome životu? Tko to i što hoće od mene?! Ma kak'a opasnost! Annie su izluđivale takve misli, jer ni sama nije znala s čim ima posla. Iako su joj misli letjele jedna za drugom, sad se već smirivala, i kako ju je mir obuhvaćao, tako je i osjećaj zbunjenosti i straha nestajao. Nakon nekog vremena odlučila je prekršiti obećanje dano Nicku i Daisy i malo prošvrljati. Oni to ionako neće saznati, jer će se brzo vratiti. Pa zar da propusti tako divan dan!

Naravno, Annie u tom času nije razmišljala o prijetnji koja ju je slijedila, pa ni o Nicku i Daisy, već su je vlastiti instinkt i neopisiva strast za umjetnošću vodili do onog što je najviše voljela.

Znači, tu bi se već moglo zaključiti da su je događaji koji su se odvijali potakli da se ponovno vrati svojoj, sada već prilično zapostavljenoj strasti i nedovršenom životnom snu. Jer je Annie prije svega bila nepromjenjiva pustolovka, nemirna srca, koje je ne samo žudjelo za ljepotom već i za strašću te je imala niz prolaznih, premda dragih i nikad zaboravljenih ljubavnika, s kojima ju je sudbina u nekih trenucima njezina života spojila. No to ne znači daje Nicka manje voljela, niti da joj je i on bio samo prolazna avantura. On je jednostavno bio onaj netko za koga se vrijedilo žrtvovati, čovjek koji će ispuniti drugi dio njezina života.

Cvrkut ptica, zlatno-zeleni pejzaž livada, koje su se prostirale gotovo svuda gdje je čovjek mogao doseći prostim okom, a onda se naoko spajale s božanstvenim plavetnilom ljetnog neba, zajedno s najrazličitijim miomirisima netaknute intime čarobne prirode, sve je to okruživalo Annie, koja se sada nalazila, potpuno sigurna i izvan svih negativnih misli, u svome umjetničkom svijetu. Svijetu koji joj je pružao sve ono što običan smrtnik ili obične stvari ne bi nikada mogle probuditi u jednom strastvenom umjetniku, koji se posvetio onomu što najviše voli i što ga potpuno ispunjava, kako bi u miru živio u svijetu koji nije vezan uz umjetnost i kako bi što bliže dočarao svoj svijet onima koje voli i onima koji žele shvatiti bit umjetnički lijepoga, kako bi se divili i kako bi razumjeli.

Sa svakom novom zabilježenom slikom, Annie je zapadala sve dublje i dublje u taj svoj svijet, kao opsjednuta nekim golemim divom, kojem se ne može nadiviti, ma koliko to željela. I sada već potpuno opčinjena čarima prirode, koje nikako nije mogla ostaviti, a da bar jedan pokret ili čin ne

zabilježi svojim aparatom, odlazila je sve dalje i sve je više upadala u zamku samo njoj shvatljivog. I dok je sunce polagano slabilo, a svjetlosti bivalo sve manje, Annie je još uvijek tragala za čarobnom ljepotom kojoj kao da nije bilo kraja. Jednostavno je hodala sve dalje i dalje, vodeći sama sebe za nekom opojnom melodijom, koja ju je iz dubine njezina uma vukla k sebi. I iako je sada već primijetila da se kreće ne svojom voljom k nepoznatom, jednostavno nije marila, jer je njezin um bio kao začaran. Osjećala se kao da hoda u snu, jednostavno ju je uzbuđivalo to putovanje u nepoznato iz kojeg se nije mogla osloboditi, čak ni daje i htjela. Kao kroz nekakav tunel do njezina su uma dolazile riječi koje su je vodile i ujedno umirivale: Annie, dođi k meni. Ne boj se, Annie, ja te čekam, dođi k meni. Dođi. Slušajući melodiju zavodljiva i mekana glasa, koji kao da nije bio ljudski, Annie je suosjećala s tim bićem i žalila ga, osjećajući njegovu usamljenost. Na svaki novi val riječi koje su je vodile, njezina duša je plakala, a želja da ide dalje jačala. Hodala je sve dok nije stigla do obližnjeg imanja, vrlo lijepo očuvana s obzirom na njegovu starost. Stala je pred ulazom u raskošnu vilu i konačno se trgla, tek sada shvativši gdje se nalazi, iako baš i nije bila sasvim sigurna u to. Obično bi se čovjek na tako nešto smrtno prepao, ali se Annie, zavedena onim glasom, trenutno nije ničega plašila.

Annie napravi još nekoliko koraka i nade se pred samim vratima, čiji je izgled odavao podrijetlo iz davno prošlih vremena. Prvo se ogledala oko sebe, a zatim hrabro pokucala na vrata, koja su se otvorila sama od sebe. Annie je ustuknula, ali tada ju je netko iz unutrašnjosti vile zazvao:

– Uđi, ne boj se. Ja te očekujem.

Sada je taj glas bio puno stvarniji, ali iako se više nije činilo da dopire kroz tunel, bio je još uvijek nekako neljudski, premda tako zamaman. Annie je ušla u tamu, a kad ono, tamu zamijeni svjetlost tako da je mogla vidjeti unutrašnjost prednjeg krila vile u kojoj se nalazila. Sve je bilo tako raskošno i čisto, sve što se nalazilo u vili djelovalo je jako staro, ali vrlo dobro očuvano, kao da je tek sada izrađeno, a svjetlost je davala dojam ugodne topline nečijeg doma. Čak ju ni koraci koji su joj se približavali nisu uspjeli uznemiriti.

– Dobra večer, gospođice, molim vas da budete tako ljubazni i pođete sa mnom. Gospodin vas očekuje.

Ljubazan starac sa stranim naglaskom prišao joj je i zamolio ju da krene za njim. Annie gaje poslušala i pošla. Hodala je dugačkim hodnikom s puno velikih otvorenih prozora, kroz koje je dopirao blagi povjetarac. Na lijevoj strani tog hodnika nalazile su se stare slike, vjerojatno ljudi koji su tu nekada živjeli. Annie je bila potpuno zadivljena tim prizorom i straha je nestalo. Starac se zaustavio pred jednim vratima, tiho pokucao, a zatim rukom dao znak Annie da ude.

Annie kao da se dvoumila, gledajući kako starac odlazi, ali zatim ju trgne glas koji je dopirao iz prostorije. Bio je to isti onaj glas koji ju je dozivao k sebi, kako bi ga konačno pronašla i došla k njemu. Annie je još malo oklijevala, a zatim odlučila: Ući ću, pa što bude. Sada već vrlo uzbuđena, stajala je u velikoj i raskošnoj sobi, koja je vjerojatno bila jedan od salona, ali imala je određenu toplinu i ugodnost. Pretpostavila je da se soba mnogo koristila, možda i kao nečiji ured. Dok je tako gledala oko sebe, prekine je glas koji je dopirao točno ispred nje. Nije mogla vidjeti osobu koja joj se obraćala, jer je sjedila u velikom naslonjaču, okrenutom od nje.

– Dobro došla, draga moja. Nadam se da te Carlos ljubazno dočekao.

Annie je i dalje šutjela, ne znajući što da kaže i kako da se ponaša.

– Hajde, raskomoti se i sjedni, ništa ti neće biti, ja ne grizem.

Izgovorivši to, blago se nasmijao i dodao:

– Barem ne odmah, ako nema potrebe za tako nečim.

Naglo je ustao i okrenuo se prema Annie.

– Pa to si ti?! Kako...? Što želiš od mene...? Tko si ti?!

– Ha-ha-ha, oh, draga moja, imaj malo strpljenja, daj. malo milosti, ljepotice, podrugljivo se smijao izgovarajući te riječi te se primakao malo bliže, dok se Annie ponovno udaljila.

– Oh, milo moje, pa neću ti ništa nažao učiniti, sjedni, ne grizem, kao što rekoh.

Annie se jedva nekako sabrala te je uspjela sjesti u obližnju fotelju. On se primakao još bliže te sjeo pored nje i položio svoju ruku na njezinu. Annie je osjetila neopisivo uzbuđenje, ali nije joj promaklo ni to da je njegova ruka bila mrtvački hladna s vrlo prozirnim dugim noktima. Još uvijek svjesno, ali s dubokim strastvenim uzdasima, gledala je njegovu ruku, koja je još uvijek bila položena na njenu. Kako je vrijeme odmicalo, Annie je počinjala sve brže i brže disati, a u očima joj se probudio sjajni žar, žar koji je značio pohlepu, pohlepu za nečim što Annie još nije upoznala, njoj još uvijek stranom pojavom. I dok joj je u očima sijevao taj pohlepni žar, u glavi su joj se počele buditi bludno-krvave misli. I koliko god htjela da prestanu, nešto joj je govorilo: Gledaj, gledaj tu ljepotu zavodničkog sjaja. Gledaj, mila, i osjeti.

A tada, neočekivano, on makne svoju ruku, pogleda je svojim hipnotičkim očima i slatko se nasmije. Annie, još uvijek ubrzano dišući, jedva nekako dode k sebi, dotakne svoju ruku i dobro je pogleda.

– Oh, mila moja! Pa na koga ti ja sličim! Rekao sam ti da ne grizem!

Annie se na to naglo trgne, osine ga svojim sjajnim zelenim očima punim bijesa te srdito odbrusi:

– Dovraga i s tobom! Što to izvodiš?! Šalješ mi takve nečiste i odvratne misli i onda još kažeš da te se ne bojim! Ali toliko da znaš: ja te se zaista ne bojim] Čudovište!

Ovaj se sada počeo smijati ko lud, hodati po sobi i mahati rukama s tim neobičnim noktima, a čitava njegova karizmatična pojava upotpunjena bljedoćom, davala je vrlo sablasnu sliku.

Annie naglo ustane te ponovno bijesno zaurla:

– Ma tako ti svih vragova, što to znači, pa ti nisi normalan! Kako se to ponašaš i zašto sam ja uopće ovdje?!

On se zaustavi, okrene se prema njoj, pride baru te joj natoči viski. – Hajde, draga moja, smiri se i popij malo.

Annie je uzela ponuđeno piće i naglo ga ispila, a zatim sjela natrag u fotelju. On ju je još koji trenutak promatrao te joj se pridružio, sjevši u svoj naslonjač. Prekrižio je noge, jednom rukom podbočio glavu i tihim glasom rekao:

– Znam. Znam što te muči i znam što ti je sada u mislima: Što je ovo sada'? Hoću li preživjeti ovu noć'?

Annie nije mogla vjerovati da se to zbilja događa. Ne, to je samo još jedna strašna noćna mora, to nije stvarnosti

– Stvarnost'?! Možda za neke ne, ali za tebe, ljubljena, svakako je stvarna, i to vrlo stvarna.

– Ali kako'? To ne može biti!

– itekako može, jedina.

– Ne! Ja neću dopustiti da padnem u mrežu tvojih spletki i prevara.

Dok je to izgovarala, misli su joj letjele i sama sebi je govorila: Ja moram otići odavdel Otićil I koliko god bila zbunjena svojim osjećajima, koji su joj govorili da oстане, uspjela se oduprijeti te je ustala iz fotelje i brzo krenula prema vratima.

– Stani!!!

Njegov je glas odjeknuo cijelom sobom, toliko neprirodan i snažan, da se Annie morala zaustaviti istoga trenutka. Uhvaćena u njegovu zamku, stajala je gotovo nepomično, jedva se usuđujući disati, dok su joj se lice i oči žarili bijesom. Bijesom zbog vlastite nemoći i kontrole tog bića, strašnog, a opet tako divnog.

– Ti misliš da možeš doći ovamo i tek tako otići! Jedino ja o tome mogu odlučiti. Ja i nitko osim mene!

Izgovarajući te riječi, polako joj se približavao, a Annie je postajala još uznemirenija, toliko da je osjećala trnce od ukočenosti, ali nikako se nije mogla pomaknuti. A on? On joj se približavao polaganim korakom, kružeći oko nje očiju uprtih u njezin vrat.

– Znaš, da želim, mogao bih te ubiti ovog časa. I samo moja odluka mogla bi te osuditi zauvijek. Pritom ne mislim osuditi te na vječni život, već, draga moja... – U tome trenutku zaustavio se točno ispred nje te se nagnuo prema njezinu licu i šapatom dovršio započetu rečenicu: – ... mislim na bolnu i nemilosrdnu smrt ili nešto blaže. I zato, jedina moja, sjedni, smiri se i saslušaj što ti dobroga imam reći. A tek kasnije na scenu stupaš ti.

I dok je Annie slušala tu melodiju njegova glasa, osjeti blagi trzaj, hladnoću na svome vratu, a cijelim joj tijelom prođe val vrućine. Zatim se okrene i sjedne natrag u fotelju, a nikakve misli ni osjećaji nisu je više morili.

– Pa dobro, odakle da počnem?

– Mislim... Ovaj... O... Od početka, kako si postao to što jesi, mada zapravo i ne znam što si. Ako me moj pouzdani instinkt ne vara, rekla bih da nisi ljudsko biće, ali opet, možda sam u krivu. Dakle, reci'?

– Vrlo dobro zapažanje, ali zar me se ne bojiš?

– To da te se ne bojim, nakon maloprije baš i ne bih rekla. Ali ti me bezrazložno pitaš...

– Da, da, da, ja ti čitam misli. I znaš što još, jedina?... Ja sam vampiri

Annie je na to samo šutjela, jer ona je znala. Znalaje daje taj lijepi stvor nešto nadnaravno, ali ne i što. Stoga je sama riječ vampir nije posebno iznenadila.

– Ah... i što da ti sada na to kažem? Da sam znala da si nešto neljudsko, ali ne i da si vampir? Pa recimo da u njih i nisam vjerovala, naravno, sve do sada.

– Još jednom, vrlo dobro, ali zar se ne pitaš što želim od tebe i otkud sam baš vampir?

– No dobro, bilo bi logično da to pomislim, ali ti ionako znaš što se dešava u mojoj glavi, pa je stoga tvoj zadatak da mi objasniš neke stvari.

– Da, znam. Ali samo da ti još nešto kažem prije nego što počnem. Ja sam vrlo pričljiv vampir po svojoj, reći ću, neprirodnoj prirodi. I zato ću biti, možda i... kako ono vi ljudi kažete? Ne-fer? Ali mislim da bi bilo najbolje da ti Daisy ispriča tu zanimljivu priču.

– Teta Daisy?! Ma pobogu, što ona ima sa svim tim?!

– E, to ćeš mila moja, morati saznati od nje. A ja ti još samo mogu reći da si baš ti moja jedina.

I baš kad mu je htjela postaviti pitanje, on joj neprimjetno pride, poljubi joj ruke i promrmlja nešto na nekom njoj neznanom jeziku.

– Što?

– Oh ništa, jedina, to je samo moja stara vampirska navika. – O? – upitno kimne Annie.

– Carlos će te odvesti kući, da se tvoji bližnji ne brinu, a ja ću biti u blizini.

Annie se zamišljeno digne, krene iz sobe, ali se na izlazu zaustavi, jer ga je htjela još nešto pitati. I tada se okrene, a kad tamo, soba je bila prazna.

Zamišljeno je hodala tom divnom vilom, duž onog ogromnog hodnika, koji je jedno krilo vile dijelio od drugoga i pri tome se sama sebi smješkala. Da, smješkala. Ma tko bi se smijao na tako nešto, nakon što vam se dogodi tako nešto? Ali zar se svi mi ponekad ne smješamo nekim svojim ludorijama pa čak i nekim ozbiljnim stvarima. Ne stoga što nam je stvarno smiješno, nego vjerojatno kao da hoćemo reći: Pa zar da se meni ovako nešto desi? I tako je Annie bila pomalo smiješna cijela ta situacija. Upravo je upoznala vampira. Pa kome se još danas pružila takva prilika?

Prolazak kroz onaj dugi hodnik (koji možda i nije bio tako dug), činio se kao vječnost. Prozori su još uvijek bili otvoreni tako daje vjetar njihao zavjese, a svjetla gotovo da i nije bilo te je sve poprimilo vrlo sablastan izgled. No to nije previše zamaralo Annie, jer se osjećala kao da sanja. San, a opet toliko stvaran (pa i snovi nam nešto govore), kao da lebdi kroz taj dugačak hodnik i sve

je u nekakvoj izmaglici, a on ju i dalje doziva: Dođi, dođi k meni. Dođi. Ali ne, to ovoga puta nije bilo baš tako. On ju pozdravlja i željno očekuje njen povratak. A ona? Ona ne baš svjesno uzvraća pozdrav i obećava da će se vratiti. Ali tada konačno stiže do izlaza, gdje ju čeka Carlos koji ju pozdravlja te joj zaželi sretan put i skori povratak. Annie mu zahvali i ude u automobil, koji ju je odvezao kući.

Putem kući razmišljala je kako će Nicku objasniti gdje je bila do sada. Bilo je tek devet sati, ali ipak, nije je bilo od podneva. Razmišljala je i razmišljala sve dok nisu stigli skoro do kuće.

– Stanite! Stanite ovdje, dalje ću pješice.

Izašla je iz automobila te se polako prikradala do kuće, da izvidi situaciju. A situacija joj je više nego išla u korist, jer baš kad je krenula na trijem, ugledala je Nicka kako dolazi u kamionetu. Zastala je i sakrila se daje ne vidi te čekala da ude u kuću.

– Rossi, da li ste vidjeli Annie?

– O ne, gospodine, nisam ju vidjela čitav dan, vjerojatno je na katu. Ja sam samo došla urediti vrt, sada kada nema Daisy.

Nick je samo kimnuo glavom i nadodao da će pogledati na katu. Ali Annie je bila brža i lukavija, jer kad je čula da Rossi govori kako je ona možda na katu, uspjela se prikrasti do stražnjih vrata i tiho odšuljati na gornji kat i ravno u sobu, gdje je na brzinu uzela knjigu i namjestila ju kao daje slučajno zaspala čitajući na krevetu.

Nick je došao na kat dozivajući Annie. Ali kad je ušao u sobu, Annie je već navodno spavala.

– O, koji sam ja konj, pa taj moj anđeo spava, a ja se derem! – potihom je promrmljao, a zatim se nasmijao te joj uzeo knjigu, skinuo traperice i majicu, pokrio je i poljubio, zaželjevši joj laku noć.

Kada je otišao, jer je imao obaviti još neke stvari, Annie je malo dignula glavu, nasmijala se i prošaptala: Laku noć, moj najdraži.

Život ide dalje, sve je po starom, svi ti ljudi su tako sretni u svojim kućicama s bijelim ogradama i cvijećem oko njih, sa svojim ostvarenim snovima o mirnome životu u malome mirnome gradiću, gdje će ostati do kraja svojih kratkih i nikada potpuno ispunjenih života, mada to neće nikada saznati, jer su se njima činili ispunjenima. Oni misle da su sigurni u svojim kućama u svom malom gradu, potpuno nesvjesni opasnosti koja ih vreba, šulja im se iza leđa, ulazi im u kuće, u njihove mirne živote. Dakle, misle da su zaštićeni od svakog zla, a ni sami ne znaju tko im je zapravo susjed, njihov neprijatelj i sama smrt.

Sve su te sumorne misli prolazile Annienom glavom. No, to joj nije smetalo, a nije se ni osjećala ugroženom, jer ona je bila sigurna. Ona nije bila u opasnosti. Tu je njen novi ljubavnik Marcus. Vampir zvan Marcus!

A sve te ostale duše tako su jadne i male, prema onome stoje ona i što ona ima. Annie je bila itekako svjesna svog drugačijeg mišljenja o životu i ljudima koji je okružuju, tako hladnog i pakosnog. Najgore je bilo što joj se to sviđalo, svakim danom sve više i više. Davalo joj je moć da se smatra višom i pametnijom od svih ostalih. Tu je bio i Nick, jadni Nick, koji nije ni znao što se događa s njegovom voljenom, iako mu je bila čudna zadnjih par dana. A Annie o njemu nije ni razmišljala ili možda jednostavno nije htjela razmišljati. Ona gaje voljela više od svega na ovome svijetu, ali i ta se ljubav sada počela pretvarati u neku vrstu mržnje i gađenja. Ali ne! Ja ne smijem tako razmišljati, on je moj život! I da, istina je, on je njen život, ali tu je sada i novi dio njezina života. Taj mračni i zli dio, ali opet, tako lijep i moćan.

Sjedila je na trijemu, duboko zamišljena, gledajući prema toj tajanstvenoj šumi. Bila je toliko zamišljena da nije ni primijetila kada je Nick stigao sa svojim kamionetom.

– Hej, ljubavi, trebala bi mi mala pomoć da odnesem ove stvari u garažu. – Nick je već počeo uzimati vrećice i malene kutije, ali Annie nije dolazila, samo je gledala naprijed. To je ubrzo spazio

Nick, ali nije obraćao pažnju. – Daj, Annie, nemoj zafrkavati! – ali i dalje ništa. – Halo, Annie! Zemlja zove Annie!

Annie se malo trgne i stade zuriti u Nicka kao da nije ovdje, kao da ne stoji tu kraj nje. Ovaj se sada već počeo mrštiti i začuđeno ju je gledao, gotovo ljutit.

– Pa dobro, draga moja, što ti sada to znači? Zašto me tako gledaš?

Apsolutno nikakve reakcije, samo je nastavila zuriti u njega, kao opčinjena, odsutna duhom.

– Annie!!! – sada je već urlao. I konačno kraj.

– Oh, oprost. Ne znam što mije... Ovaj... Nisam se baš naspavala. Oprost.

– OK. Nisi se naspavala. Ali to ti neće kod mene tek tako proći. Zar misliš da nisam primijetio da si čudna već par dana, ha'?! – Ovo je bila gotovo, pa, dernjava. Reći ćemo samo, vrlo povišeni ton.

– Ali... Ja... Ov...!

– Što, ali'?! Slušaj, Annie... – Ali uto ih prekine zvonjava telefona. – Ma kvragu! Ja se idem javiti, a ti se ne miči odavde, OK'? – Annie je samo kimnula glavom i krenula za njim, iako joj je rekao da ostane. – Annie, zašto me slijediš? Javit ću se na telefon, a ti sjedni u dnevni boravak. – Annie je otišla u dnevni boravak i zavalila se u fotelju. Kvragu, sad si zabrljala, Annie. Kako da se izvučem iz ovoga!

Dok je Annie tako razmišljala, Nick se vratio i sjeo do nje.

– Tko je bio'?

– Zvala je teta Daisy.

– O, sjajno, i stoje rekla?

– Dolazi natrag, s nekim prijateljem Rupertom.

– Rupertom? Mislim da ne poznajem nikoga s tim imenom, niti mi gaje ona spominjala.

– Da. Ali znaš što je čudno? – Što? Nekako si čudan! – Tko, ja? – uzrujao se na to.

– Dobro. Imaš pravo, ja sam jedina ovdje čudna. Ali je li još što rekla?

– Ma nije ništa. Samo to da dolazi s tim Rupertom i da će nam, to jest tebi, jer se tebe najviše i tiče, objasniti sve. I daje situacija i više nego ozbiljna.

Annie je pretpostavljala, zapravo, bila je sigurna, da će joj Daisy reći za Marcusa, da će je probati zaštititi i da će sigurno ispričati o njemu neku ružnu priču. Ali ona gaje voljela i sada je već zauzimala zaštitnički stav kad se radilo o njemu. A zašto? E, to još ni sama nije znala.

– I ništa ti više nije rekla?

– Ne. Nije.

– E pa svašta. Baš me zanima što se to mene toliko tiče, podrugljivošću je mudro skrivala istinu.

– Da, svašta. Ali saznat ćemo uskoro.

– Znaš, nekako mi je sve to jako čudno. Što bi mi to Daisy imala reći? A da ne spominjem da se u zadnje vrijeme ponašala ču...

– Je, je, je! Ma znaš, zbilja, teta ti je sada glavni prioritet! – Pa naravno, ne z...

– Što, ne znaš, to si htjela reći, ha? Annie, koliko ja znam, sada te ništa neće izvući iz ove situacije. Ja i ti ćemo sada, ovoga trenutka, porazgovarati i molim te lijepo da ne mijenjaš više temu!

– Ali ja zbilja nisam... – Annie zastade na trenutak jer je vidjela da nema izvlačenja i da će stoga morati lagati, iako to nije namjeravala. Ali što drugo? Da mu kaže istinu? Oh ne, samo to ne!

– No dobro, pitaj me što god želiš, ali ja zbilja ne znam što da ti kažem.

– Ako ti ne znaš, onda znam ja! Pa stoga mi, molim te najljepše što uopće i možeš, objasni kakvo ti je to ponašanje u zadnje vrijeme, osobito ovo danas?

– No dobro, ali Nick, moj najdraži...

– Annie!

– OK, OK. Daj se skuliraj, čovječe!

Nick je ostao iznenađen tim kulerskim ponašanjem, toliko da se na trenutak upitao je li to zbilja Annie. Ali nije se dao smesti. – Ja sam kul, mala, pa stoga nastavi.

– Ma što da nastavim, ja ne mogu više biti ovdje zatvorena i hodati oko kuće, ali ne dalje od ograde. Pa pobogu, Nick, nisam malo dijete! Ovo za mene predugo traje, ja se gušim. Znaš i sam da sam veliki pustolov i ne mogu tako živjeti!

– Sa mnom ili dok se ova situacija ne smiri? Jer čini mi se, i to sve više, da ne samo da želiš otići dalje od ove kuće, nego i od mene!

– O Isuse, Nick, kako samo možeš i pomisliti tako nešto!

– Pa reci mi, mogu li? Da li sam ja ono što želiš u svome životu, da li sam ti ja dovoljan, da li sam te vrijedan ili je došlo vrijeme da si priznamo istinu?

– Ma Nick, što je tebi, pa ja te volim!

– Da, ti me voliš. Ali uvijek postoji onaj 'ali'.

– Nick, slušaj me. Istina je da se u zadnje vrijeme ponašam čudno, ali to je zato što mi je dosadno: ja se moram maknuti odavde. A tebe tako dugo nema, jedva te i vidim kroz dan, a navečer si umoran.

– Da, umoran sam, i imaš pravo, nije u redu da si stalno zatvorena ovdje.

– Nick, vjeruj mi, neću ići nikamo gdje bi mogla vrebati opasnost. Držat ću se grada i tvoje blizine, jer želim ti biti blizu! Nick, shvati me, ja te volim.

– Annie, i ja tebe volim i ti si mi sve, ispunjenje mog životnog sna. I taj san mislim i zadržati, ali i dati ti slobodu koja ti je potrebna. Ali obećaj mi nešto.

– Reci?

– Molim te da se dobro paziš, i ako slučajno nešto čudno primijetiš, odmah mi se javi.

– Već je učinjeno.

– Fino. Ovako, ja još samo moram posložiti onu robu, a ti reci Rossi da nam...

– Ma znaš što, ja ću pripremiti iznenađenje, a ti se požuri, OK? – Nicku je sada odlanulo pa se slatko nasmijao i otišao svojim poslom. Kvmgu, ma koga ja to zavaravam?! Pa ja više ni ne znam koga volim, a koga ne. Ali neću sada razmišljati o tome, bolje da se primim posla.

Da, istina je da Annie nije znala koga voli, a koga ne. Moglo bi se reći da se nalazila u zbunjujućoj situaciji i da će doći vrijeme kada će morati donijeti konačnu odluku. To je znala i ona sama, ali teško je to prihvaćala. Uza zbunjenost, u njoj je postupno rastao i strah od konačne odluke, zajedno s nekakvom neobjašnjivom mržnjom. Ona voli Nicka, premda joj ponekad dodc da ga mrzi, ali voli i Marcusa. A kako gaje zavoljela, to je još uvijek tajna.

No bilo kako bilo, sada se primila pripremanja iznenađenja za Nicka, koje je najiskrenije namjeravala ispuniti, a o Marcusu će razmišljati sutra. Čak bi ga mogla posjetiti. Da. Otići ću do njega, a Nicku ću već nešto izmisliti.

Raskošan stol za dvoje, svijeće, pjenušac, tiha senzualna glazba, toplina prostorije i erotični naboj dvoje tako željnih ljubavnika. On joj prilazi odjeven u laganu bijelu ljetnu košulju i hlače od krepa, a ona? E tu se već imalo što za vidjeti. Podignute kose, tu i tamo joj koji pramen pada na lijepo oblikovana ramena, sa strastnim osmijehom na senzualnim usnama, tako lijepo oblikovanim. Haljina tankih, gotovo nevidljivih naramenica, koja potpuno otkriva čari njezina apsolutno neodoljiva tijela, lagano se spušta niz njezine prekrasne obline i završava iznad lijepo oblikovanih koljena. Tamnoplave je boje, tamna gotovo poput noćnog neba, a njezine zelene oči kao da upijaju svu Nickovu muževnu snagu.

– Izgledaš tako... To se jednostavno ne može opisati.

– A ni ti nisi loš, dragi moj.

– Očarala si me, osjećam se kao dječak koji je prvi put zaljubljen. – Drago mi je.

Dok su večerali, izmjenjivali su pohotne poglede, a njihove su usne govorile 'volim te'. Annie je osjećala kako se sve iskrice pale u njezinu tijelu, dok se njezino stopalo penjalo uz Nickovo bedro, polagano klizeći prema njegovu udu. Nick sada nije mogao više ni zalogaja progutati. Bio je potpuno iznenađen Annienim postupkom, toliko iznenađen da je osjećao kako drhti cijelim tijelom.

– Znaš, mogli bismo isprobati desert, predloži Annie s osmijehom.

I dok se on jedva sabrao, Annie je ustala, primila ga za ruku, poljubila, te povela do sobe. Kada su ušli, Annie je bila ta koja je ostala zatečena. Naime, Nick je uredio sobu dok je Annie pripremala večeru. Soba je bila puna crvenih ružinih latica, sa svijećama raspoređenim posvuda i hladnim pjenušcem pokraj kreveta.

– Ti, vraže jedan!

– O, pa zar ti se ne sviđa?

– Nick, obratila mu se drhtavim glasom.

– Da.

– Volim te.

– I ja tebe. Vodi ljubav sa mnom.

Noć je, naravno, bila duga, ali ipak prekratka za nešto tako slatko, što se ne zaboravlja. Kada jednom probaš tu neopisivu žestinu strasti, to postaje ovisnost kojoj nema lijeka, koja se ne bi smjela nikada izgubiti, već biju trebalo njegovati i produbljivati svakoga trenutka.

Tijela su im uzavrela i znojna, svaki dodir nosi drhtaj i uzbuđenje, pa onda opet dodir. Vrhunac za vrhuncem, drhtaj za drhtajem, poljubac za poljupcem po čitavom tijelu, koje sa svakim dodirrom usana na goljoj koži traži još i još. I dok im usnice žude za novim poljupcem, i dok im osjetila vape za novim dodirrom, ovisnost se produbljuje, a želja raste sve više i više.

6

Sutrašnji je dan za Annie bio pun iščekivanja i neshvatljivog zadovoljstva. Jedva je čekala kada će ga vidjeti, osjetiti njegove hladne ruke pune ljubavi i oči koje su stalno uz nju. Oh, Marcuse, moj Marcusel

Nick je taj dan bio pretrpan poslom, ali to ga nije previše smetalo, jer se osjećao beskrajno sretnim i voljenim i s velikim nestrpljenjem je očekivao trenutke koje će provesti u zagrljaju svoje voljene. Zaključio je daje sada konačno sve u redu i da će se uskoro sve raščistiti, pa će konačno moći živjeti svoj san s Annie. Ali je li bilo sve u redu, hoće li svemu doći kraj ili je užas tek počinjao?

Annie je bila istovremeno zadovoljna i nezadovoljna, jer se ipak osjećala krivom stoje dala Nicku lažnu nadu. Duboko u sebi je znala daju čekaju velike promjene koje će ju zauvijek odvojiti od Nicka i svega stoje voljela.

Tog kasnog popodneva krenula je džipom u obilazak prekrasnih krajolika koji su okruživali okrug Madison. Nicku je, naravno, rekla kako će provesti ostatak dana, a kako se on vraćao dosta kasno, odlučila mu je malo lagati, da će svratiti k nekim ljudima koje nije dugo vidjela, iako je naumila posjetiti nekog sasvim drugog.

Annie je bila potpuno zadovoljna. Uživala je u ljetnoj toplini i ljepoti prirode, a sunce se spuštalo sve niže i niže, dok konačno nije nastala tama. Tada je ponovno sjela u džip i krenula starom cestom, k staroj vili i tko zna koliko starom ljubavniku. Put je bio kratak, ali Annie se činio kao vječnost. Nestrpljivo je iščekivala kada će ga vidjeti i sa svakim sjećanjem na njegovo lijepo lice hvatao ju je neobuzdani strah koji je jedva svladavala, jer to nije bio običan ljudski strah od

nečega ili nekoga, već strah koji budi neopisive strasti i erotične misli, obavijene užasom ljepote krvi.

Konačno je stigla pred vilu, parkirala džip i pokucala na ona ista velika vrata, koja su toliko podsjećala na barokno doba. Nije prošlo ni pola minute, a na vratima se pojavio ljubazni starac Carlos.

– Dobru večer želim, gospođice Annie, drago mi je što ste došli.

– Oh, hvala. Dobra večer i vama, kako ste?

– Oh, hvala vam na tome pitanju, znate, nitko me to već dugo nije pitao. Još jednom hvala, dobro sam koliko dobro mogu biti. Oh, i gospodin vas očekuje. – A... pa, hvala.

– On je iza, u vrtu, sa svojim ružama. – Ružama?

– Da, znate on... Pa, zapravo, objasniti će vam sam. Oh, pardon, gospođice Annie? – Da?

– Što želite za večeru? Gospodin je insistirao da vam obavezno nešto pripremimo.

– Pa, ovaj, ja sada zbilja ne znam... ali svejedno mi je, što god da bude. bit će sasvim u redu.

Starac joj je pokazao put do vrta, a zatim otišao svojim poslom.

Veoma uzbuđena i dobro raspoložena, Annie je dospjela u prekrasan vrt pun zelenila i ruža raznih boja i vrsta. Nikako se nije mogla nadiviti ljepoti i opojnu mirisu cvijeća, koji vas je dovodio u neku vrstu nesvjesnoga stanja, zadivljujuće mirnoće i sigurnosti.

Annie gaje spazila i krenula prema njemu, gledajući kako se brine za svoje ruže i kako im nešto govori. Naravno, i on je nju primijetio, ali nije se previše obazirao jer ruže su sada bile u središtu njegove pažnje. Annie nije htjela ništa reći jer je znala daju on osjeća i da čuje svaki pokret, njen kao i bilo koga drugog. Pa on je vampir] Prošlo je već nekoliko minuta, a on i dalje nije reagirao, pa se Annie počela pomalo mrštiti i premještati s noge na nogu.

– Znaš, ne bi smjela biti toliko nervozna, tebe ipak najviše volim.

– Molim?! Ma o čemu ti to pričaš, pa ja tu stojim već nekoliko minuta, a ti me i ne primjećuješ ili se možda praviš važan.

Annie gaje ljutito gledala, a on joj je odgovarao još uvijek okrenut leđima, ali nato završi posao oko ruža te se okrene prema njoj i sa slatkim se smiješkom obrati:

– Pravim važan? Oh ne, draga moja, ja sam onakav kakav jesam i neću se zbog toga opravdavati ni tebi ni ikomu drugomu.

– Ja to i ne tražim!

– A ne?! Ti to tražiš mada toga nisi potpuno svjesna, baš kao što nisi svjesna ni koliko me voliš. Zar ne, ljepotice moja?

– Nisam ja ničija ljepotica, Marcuse, OK?!

– Ma OK, kako god ti kažeš. Pa zar nismo savršen par?

– Par?! Ti si lud.

– Lud? E to... Pa uostalom, tko je danas uopće normalan! – Što, sad glumiš i čovjeka, mada to nisi?

– Ah, Annie, zamaraš me tim svojim pričama, znaš, postaješ dosadna. Prepusti se ugođaju.

Ugođaju?! Annie se malo zamisli te odluči prihvatiti njegovo ponašanje, iako se teško ikomu pokoravala. Nije to mogla nikako objasniti: jednostavno gaje voljela i voljela mu se pokoravati.

– U redu, neću više.

– E takvu te volim, draga moja! Hajde, sjedni tu kraj mene i gledaj kako nam se mjesec smješka.

Annie sjedne do njega bez razmišljanja i njoj tako svojstvena negodovanja. Pogleda ga te se potpuno priljubi uz njega. On se samo malo iznenadi, ako bi se to uopće i moglo nazvati tako te joj ovije ruku oko njenih ramena. Izgledali su poput ljubavnika koji se toliko vole da im ništa drugo nije važno ni potrebno, dovoljan je samo čvrst zagrljaj i svijest o prisustvu onog drugog.

– Marcuse, mogu li te nešto pitati?

– Pitaj.

– Zašto si baš mene izabrao? Mislim, što ću ti ja, sigurno si imao mnogo žena, vjerojatno čak i muškaraca. Ja, ovaj...

– Znam, ljubljena, znam, i da, imao sam ih mnogo, ali ne onako kako ti misliš. Jer mi vampiri ne možemo biti spolno aktivni, a da ne okusimo tu toliko nama privlačnu tekućinu.

Annie obuzme neki unutarnji nemir te se malo odvoji od njega. Bila je razočarana, jer moralo se priznati, ona je žudjela za njim, za njegovim dodirima, njegovim tijelom.

– Ali... Ali ti mi hoćeš reći da si ti sve njih pobio i daje strast koju osjećaš prema njima, strast prema krvi?

– Nažalost, to je tako. Ali nisam ih morao ubiti da bi se s njima spolno ujedinio. Ako ih ja ne volim dovoljno, mogu im pružiti drugačiji užitak. To ne znači da bih s tobom mogao biti drugačiji.

– Ma kako to misliš, drugačiji? Ovaj... Ma oh... Nije važno.

Annie se toliko uzrujala, bolje reći razočarala, da nije znala što bi rekla. Htjela mu je reći sve, ali nije se usudila. Onje to, naravno, primijetio, te ju pokušao utješiti.

– Draga moja, nemoj tako, ja te jednostavno ne bih htio ozlijediti, volim te ovako živu i zdravu.

Još su koju minutu tako sjedili, a onda ih je Carlos pozvao na večeru. Šutke su hodali do blagovaonice držeći se za ruke, a onda je on progovorio:

– Ja te sada, draga moja, moram napustiti, ali obećavam, vratit ću se.

– Što?! Pa zar se ovako ostavlja gost, gdje ti je gostoljubivost?

Ali on se samo nasmijao na to, te otišao.

Annie je znala kuda je otišao, ali to ju nije previše smetalo jer ipak, na koncu, i vampiri moraju jesti. Još uvijek je bila previše uznemirena spoznajom da ga ne može imati, ne onako kako bi željela. Zapravo, znala je to od samog početka, no sada je došla do točke s koje nema povratka, jer njena neočekivana ljubav prema tome stvorenju bila je nepobjediva i ona je bila spremna učiniti sve kako bi mu bila blizu i bar na trenutak osjetila njegov tako neodoljiv dodir.

Večera je, mora se priznati, bila veoma ukusna. Naravno, nije ju pripremio Carlos, ali za Marcusa su radili samo vrhunski ljudi, koji su mu uvijek bili na raspolaganju, iako možda nisu bili potpuno svjesni tko je on. No, njega se jednostavno moralo voljeti.

– Carlose, reci mi da li Marcus uvijek u ovo doba nestaje, mislim, ide u lov. – Moram priznati da sam iznenađen vašim pitanjem. I ovaj, da, većinom odlazi u ovo vrijeme.

– Znači, to je vrijeme njegove... Ovaj, večere. Dobro, ali nije mi jasno kako? Mislim, hoću reći, ovo je mali grad.

– Ne bih vas htio uvrijediti, ali za neke pojedinosti radije pitajte gospodina. Ja se ispričavam, ali ne bih više ništa dodao.

– Oh, oprostite, Carlose. Potpuno vas razumijem. Ja opet previše ispitujem.

I baš kad je to izgovarala, on se pojavio.

– Pa ljepotice, da li je večera bila ukusna?

– Oh, naravno. Znaš, drago mi je što si došao tako brzo.

– A... Je li?

– Ovaj, znam da ti je to možda čudno... Mislim ti to već... Ovaj pretpostavljam i znaš... Ali... – Annie nikako da prestane mucati.

On je to, naravno, primijetio, a i znao je stoje htjela reći i kakav joj se film vrti u toj lijepoj glavi, te joj odlučio olakšati:

– Draga moja, kako bih rekao, riječi su suviše.

Ona je ostala potpuno zbunjena, osjećajući neku vrstu tjeskobe, jer je znala da on zna. Samo je zurila u njega, potpuno opčinjena, satrvjena vlastitom požudom. Marcus ju je također samo promatrao, dok se u njemu odvijala velika borba. Borio se protiv svog krvavog nagona, no to nije

bio samo krvavi nagon, on ju je želio, baš kao i ona njega. Ali on ju nije htio povrijediti. To primijeti Carlos, te se počeo polako povlačiti prema vratima.

– Kuda ćeš, Carlose?

– Oprostite mi, ali mislim da ovdje više nisam potreban. – U redu, idi.

Rekao je to s nekom vrstom straha, jer je u Annienim očima vidio neugasivu vatru, koja čeka da svaki čas bukne. Borio se i borio da ona ne vidi njegovu uznemirenost i njegov strah, jer ipak je on vampir, a vampir se ničega ne boji. On nema ni straha ni žaljenja, on je vampir. I već se spremao otići, ali nato se Annie digne i krene prema njemu.

– Annie, stani, ti ne znaš u što se upuštaš! Nemoj! Stani!

Ali Annie jednostavno nije slušala. Vodila ju je neugasiva strast, znala je da ga želi i morala gaje imati, bez obzira na posljedice.

Sada je već bila vrlo blizu. Dodirnula gaje, ovila ruke oko njegova vrata i zatim ga poljubila. On se sav tresao, kao malo dijete. Želio je to. Nju, koliko i njenu krv.

– Annie, nemoj, molim te... Nemoj... Ja ne znam što... Oh Annie... Ja... Pobogu, ne znam...

Annie iskoristi njegovu slabost te ga još jednom poljubi u one hladne usne, dok mu je rukom otkopčavala košulju, krećući sve niže prema hlačama, sve dok nije rukom dodirnula njegov ukrućeni ud. On se više nije mogao suzdržati, izgubio je kontrolu te ju snažno uhvati, spusti na baršunasti tepih i stade pohotno ljubiti; dodirujući ju sa strahom. Štoje ona više uzvraćala, njegova je želja jačala te joj strgne odjeću, uhvati je oko struka, divlje pogleda i reče:

– To si sama tražila!

Ali ona kao da nije čula te riječi, strast i želja, te dvije vještice što vladaju nama od pamtivijeka i zauvijek će ostati u nama, bile su jače. Vladaju, motre nas kako bi dočekale trenutak kada će potpuno ovladati nama. A mi, oni kojima se vlada, jednostavno nemamo ništa protiv toga, to nam je čisti užitek, dio svih nas u kojem nema ničeg sramotnog niti grešnog. To je jednostavno dio čovjekova života bez kojeg se ne može.

Uzvraćala mu je poljupce. Uživali su, sjedinjeni u želji. Ljubavnici neograničenih mogućnosti i neopisivih želja. Osjećala je njegove neobično duboke poljupce, neizdrživu vrućinu po čitavu tijelu i znoj koji se cijedio niz nju. Ali to nije bio znoj, bila je to njena životna tekućina, krv, koja je tekla sa svakim njegovim poljupcem. Tekla je i tekla kao s nekog nepresušnog izvora, a tada osjeti slatkast okus u ustima i poželi ga još više. Žed i glad postale su neopisive. Uhvati Marcusovu ruku na kojoj je on otvorio ranu kako bi dio svoje životne sile podario njoj. Ona je čvrsto uhvati i zabije svoje zube u nju. Zlo je teklo niz njezino grlo i oslobađalo drugo zlo. No tada se desi neočekivano. Marcus je otrgne od sebe, sav uspuhan i obojen u crveno, baš kao i ona; pogleda je i izgovori:

– Dosta! Još nije došlo tvoje vrijeme.

Ona gaje ljutito pogledala, razočarana njegovim ponašanjem. Htjela je još, htjela je tog trenutka postati dio njega, željela je postati taj izvanredan stvor, biće vječno i zauvijek moćno.

– Ti još ne shvaćaš! Još nije vrijeme!

– Ma kakvo vrijeme, dovraga! Zar me nisi htio za sebe? Zar nisi htio da postanem to što si ti?

– Rekao sam ti da još nije vrijeme!

– Ma kakvo vrijeme, Marcuse? Ja to želim, sada, ovog trenutka, više mi nema povratka.

– Annie, molim te da me slušaš.

– Ja da slušam tebe? Pa zar to ne činim sve ovo vrijeme? – Annie...

Ali nato ga prekine Annino čudno ponašanje. – Marcuse, mislim da ću...

Naslonila se rukama na pod, više nije mogla govoriti, osjećala je kako joj je sve više zlo, a želudac joj je već gotovo u grlu te povrati po onom baršunastom sagu. Sve samo crvena životna tekućina. Annie se uplaši, pogleda Marcusa sa strahom, a zatim se onesvijesti. Kada se probudila, ležala je u udobnom velikom krevetu u prekrasnoj sobi baroknoga stila. Vani je još uvijek bio mrak, pa je pretpostavila da nije dugo spavala. Razmišljala je o onome što se dogodilo. Gdje je

Marcus, da joj razbistri stvari? Jedva se uspravila, teturajući poput pijanca. Glava ju je toliko boljela daje mislila da će eksplodirati. Krenula je prema prozoru da se uvjeri da ne sanja i daje vani još uvijek noćna tmina. Gledala je kroz prozor, ni sama nije znala u što, misli su joj bile zbrkane. Samo joj je jedno bilo jasno: da voli Marcusa bez obzira stoje on i bez obzira što će se dalje dogoditi. Toliko se zadubila u misli da nije ni primijetila kad joj je prišao s leđa i poljubio joj vrat. Trgnula se, nestvarno iznenađena, i okrenuvši se prema njemu, pogladila ga po onom ledenom licu i poljubila ledene mu usne, šapćući:

– Ti okrutni demonu, volim te, a ni sama ne znam kako. Volim te.

Stajao je mirno i gledao u nju, nekako zamišljeno, djelujući odsutno. On je živi mrtvac. Nestvaran, a opet toliko divan i veoma živ, ma koliko to kontradiktorno zvučalo. Bio je tu kao i bilo koji čovjek, prava slika pravog muškarca, ali istovremeno sve to nije bio.

– Marcuse, slušaš li ti mene? – izgovori ona, pa ga još jednom poljubi.

– Jesi li dobro? – konačno je upita.

– Pa iskreno, osjećam se kao i svaki čovjek nakon burne noći. – On se nasmije na to. – Da... Pijano. – . – Molim?

– Ma ništa, draga moja, ne obaziri se na mene.

– Kako da se ne obazirem, djeluješ kao da nisi ovdje. Slušaš li me uopće? – Eh, draga moja, to je neizbježno, tebe je nemoguće ne primijetiti. – OK. Nadam se da ne govoriš o mojem dugom jeziku, jer to i sama znadem, sveznalice!

– Oh, itekako. Ali evo ti dokaza: već se pjeniš, kako ti to kažeš. – No dobro, manekenu, a da mi objasniš neke stvari? – A to su?

– Ma vidi ti njega, kao da ne zna.

– Nema trke, sad ću ja to.

– No dobro, ali ja još uvijek čekam.

– Zanima te zašto si izbacila svu onu krv. E, pa rekao sam ti da još nisi spremna, ali to je sad nevažno. Pravi razlog zašto sam te ja odgurnuo je, jer kako rekoh, još nije vrijeme.

– Slušaj, dosta s tim vremenom, ništa mi nije jasno. Zbilja si sve sličniji čovjeku, nisam valjda ja utjecala na to, ha?

– Bez brige, nisi. Kako sam rekao, ja sam te odgurnuo, jer moraš saznati i naučiti još neke stvari i moram ti dati priliku da pravilno odlučiš. Ali molim te, nemoj to spominjati Daisy.

– A zašto?

– Evo, opet ti.

– Opet ja, stalno ti nešto smeta.

– Dobro, dobro. Zato što njoj nisam dao priliku da razmisli, a ionako me je sredila. Hoću reći, na neki način, barem je tako mislila. – A? No dobro, slušam.

– Onu krv je tvoje tijelo izbacilo zbog toga stoje to neprirodna tekućina, samim time što je ispijanje rude krvi nezamislivo i neprihvatljivo za tvoj organizam, organizam čovjeka.

– OK, to mi je jasno, sorry kaj sam te gnjavila. I što sada?

– Ah, i mislio sam da ćeš to pitati. Sada ćeš otići kući, pretvarati se kao daje sve isto, razgovarati s Daisy. U razgovoru s njom ćeš shvatiti neke stvari, pronaći odgovore.

– O, to će biti sjajno.

– Da, znam, ali isto tako ćeš tek onda moći odlučiti hoćeš li mi doći i ostati zauvijek sa mnom. I naravno, oprostiti se s Nickom.

Annie se zamislila na trenutak. Nick, ljubavi, što sam ti učinila] – Preda mnom ga nemoj zvati ljubavi'. – A ti ćeš mi, kao, zabraniti?

– Da, ja ću ti zabraniti, ljubljena. Jer ja ću biti jedino vrijedno spomena u tvome životu.

– Koje si ti đubre, Marcuse. – I što bi ti ja, kozo? – Ti to mene vrijeđaš? – Ne, draga, čini ti se.

– Ma zastoja uopće slušam tebe i te tvoje uvrede, možda bi bilo bolje da sad odem i više se nikad ne vratim.

– Ali još si ovdje, ljubljena, ha-ha-ha. – Smijao se kao lud.

– Prestani, Marcuse! Marcuse! Prestani!

No Marcus se i dalje luđački smijao. Annie to više nije mogla izdržati te krene prema izlazu, ali on je čvrsto uhvati za ruku i pogleda je s nekakvim prijezirom.

– Misliš, ako odeš, da ću te ostaviti na životu? Tebe i ono dvoje bijednika, koje toliko voliš, ha, reci mi? Ha-ha-ha...

I dalje se smijao, držeći je čvrsto za ruku.

– Marcuse, pusti me, boli me!

– Oh, nju boli! Draga moja, ne znaš ti što je bol, što je prava, istinska bol. – Oh, Marcuse, što ti se dogodilo u ovih par sati? To nisi ti! – Itekako jesam, gospo moja. Vampir ja sam i veoma čudnu ćud imam. – Marcuse, to me vrijeđa. Ne rugaj mi se!

Annie je boljelo to njegovo još neviđeno ponašanje, a u isto vrijeme bila je i ljuta. Ali nije se mogla nastaviti ljutiti, ona gaje voljela i žalila. Štoje takav.

– Milena, ne rugaj se sada ti meni. Ja ne trebam tvoje žaljenje, nego tvoju pravu odluku.

– U redu, vidim da si skrenuo. Ali to je vjerojatno nešto s čime se moram suočiti. – Ne, krivo, to je nešto što ćeš shvatiti tek kad budeš u mojoj koži. – A je li? A zašto si tako siguran u to?

On joj pride, stisne ju k sebi, poljubi joj čelo, zatim usne, te se nasmije, pokazujući one svoje sablasne očnjake.

– Marcuse, hoću li te ikada moći osjetiti kao muškarca?

On je znao na što misli, ali nije joj ništa odgovorio. Samo joj je pokazao vrata i u mislima je pozdravio: Zbogom, ljubavi, do skorog viđenja.

7

– Pa već bi bilo vrijeme da nešto kažeš, cijelim putem šutiš. Barem riječ progovori.

– E sad, da, čitavo vrijeme šutim i nije istina.

– No dobro, ako uzmemo u obzir to što smo stali i nazvali ih da dolazimo, OK. Ali ti inače nisi takva. Znam da te vjerojatno muči kako će reagirati na novu vijest.

– Ruperte?

– Da, milena?

– Ne zovi me tako, OK?

– A ti ne mijenjaj temu. Hajde, ispljuni to, ako ne zbog mene, barem da si olakšaš dušu, ha? Što kažeš?

– Da li si ti svjestan koliko sve to zvuči bez veze, mislim, nepojmljivo?

– Eh, danas je puno toga nepojmljivo, draga moja. Shvatit će to ona, vjerujem da imate istu karmu. Ti pričaš o njoj kao daje tvoja vlastita kći.

– Ma ti si poludio! Kako bi mi mogla biti kći? Ona je kći moga brata.

– Gle, gle ti nju, ma što se uzrujavaš toliko?

– Ma ne uzrujavam se, nego ti pričaš gluposti, Ruperte.

– Slušaj, znam da ćeš reći da opet ludim, ali ta tvoja reakcija na nju... Mislim, ne znam što bih zapravo mislio. Razumiješ?

– Oprosti. Ali moraš shvatiti da mi ona i je kao kći, jer je gotovo čitav život provela sa mnom i ja je zbilja volim najviše od svega. Život bih dala za nju.

– Daisy, ti meni oprost. Znaš, čitav svoj život sam sam. Nekada sam mislio da ćemo ti i ja ostati zajedno, ali možda je i bolje ovako.

Daisy ga je samo pogladila po ruci i nasmiješila mu se. Naravno da se Daisy toliko brinula za Annie, ona joj je bila kao stoji i rekla, kao kći. Razumjele su se oduvijek i Daisy je bila jedina koja se, dok je Annie odrastala, ponašala prema njoj kao prijateljica, a nije joj zabranjivala, naređivala i korila ju. Annie je inače bila vrlo energično dijete, a to se vidjelo i danas, kada je odrasla žena pred udajom, koja joj, naravno, nije suđena.

Daisy je bila strašno zabrinuta. Postojalo je još nešto, što su znali samo ona i njezin brat, tajna koju su čuvali godinama i koja je Daisy svakim danom izjedala sve više i više, a koja će vjerojatno nakon svih tih događaja morati ugledati svjetlost dana. Zasada još mora mirovati, jer nije pravi trenutak. Možda, kada se ova noćna mora riješi i sve opet bude po starome, možda će tada moći reći istinu i možda će to tada biti u redu i na neki način prihvatljivo. Annie, moje jedino dijete.

– Evo nas, Daisy, mislim da smo stigli. Daisy?

– Oh, oprost, zamislila sam se.

– O da, to vidim, pretpostavljam da mi nećeš reći.

– A što to?

– Ma ništa. Ovo je sigurno Nickov ili Annien kamionet?

– A, to je Nickov, ali ne vidim Annien džip. Ma gdje li je?

– Ja se ne bih previše brinuo, Daisy. Da nešto nije u redu, javio bi ti Nick.

– Imaš pravo.

Dok je Rupert izlazio iz auta, Daisy je još uvijek sjedila. – Daisy, sve će biti u redu, ja ću te podržati. Hajde izađi, moramo se suočiti sa stvarnošću.

Daisy je izašla iz auta, ali još uvijek puna straha i nade da će se svakog trena probuditi i moći odahnuti. Ali ipak, to je u ovom slučaju bilo nemoguće - sve što se događalo bilo je itekako jako stvarno. Okrutno stvarna istina.

Nick je bio u kući kada je čuo auto kojim su stigli Daisy i Rupert te je izašao van da pogleda tko je došao.

– Nick, kako si?

– Oh, Daisy, napokon! A ovo je, pretpostavljam, Rupert. – Drago mi je, Rupert.

– Nick. Pa uđite, pobogu, nemojte samo stajati.

I kada su ušli i unijeli svu prtljagu, Daisy upita Nicka:

– Nick, zar ti netko ne fali?

– Oh, misliš Annie. Ja sam maloprije stigao, sigurno je otišla do susjeda ili već nešto smišlja. Vjerujem da će uskoro stići.

– Ah, dobro onda. Nick, reci mi, je li bilo nekih novosti otkako me nema? – Pa zapravo i je, ali ništa što nismo mogli riješiti. Ne brini se, mislim da će od sada biti sve u redu.

– To bi bilo lijepo, Nick, ali, nažalost, moramo reagirati. – Reagirati? – Nick se, naravno, začudio.

– Oprost, Nick, mene još i ne znaš, ali slušaj: Daisy, ono što ćemo ti ona i ja ispričati, vrlo je važno i itekako stvarno.

– OK, kako vas dvoje kažete, ali pričekat ćemo Annie. – Da, naravno, ja bih je isto htio upoznati.

Rupert i Daisy su se raspakirali i raskomotili te sišli u kuhinju nešto pojesti. Do tada se Nick već počeo brinuti gdje je Annie tako dugo. Naravno, nije mogao ni slutiti gdje se nalazi njegova ljubljena, jer je mislio daje sve u redu, nakon one divne noći koju su proveli zajedno. Ali stvari su, nažalost, bile drugačije.

– Nick, da li ti se javila Annie?

– Ne, Daisy, i to me već počelo zabrinjavati.

- Jesi li joj rekao da dolazim?
- Pa jesam, ali ne i kada. Zapravo, nisi mi ni rekla.
- Oh da, oprosti.
- Ma u redu je, sigurno će se uskoro pojaviti.

Prošla su koja dva sata i svi su zajedno sjeli na trijem, pijući kavu i čekajući Annie. Ali od nje ni traga.

– Pa, mislim da ću nazvati neke ljude da ih pitam da nije možda kod njih. – U redu, Nick, ja se isto već prilično brinem.

Nick je otišao obaviti par telefonskih poziva, koji su, naravno, bili bezuspješni. A u međuvremenu je Daisy imala čudan predosjećaj, te pogleda Ruperta upitnim pogledom, očiju punih suza.

- Daisy, nemoj si to raditi, misli pozitivno.
- Ali kako, Ruperte? Nje još nema, a tu je i jadni Nick. Vidio si koliko mu je stalo do nje.
- Da, dobro sam vidio. A da mu ispričamo sve, prije nego Annie stigne? – Ne! Pričekat ćemo Annie, to je jedino pošteno. – U redu.

I dok su oni tako raspravljali, Nick se vratio sav zabrinut. – I što si saznao?

- Nigdje je nema. Ma gdje bi mogla biti?
- Smiri se Nick, da li ti je možda napomenula da će nekamo ići? – Ma ne. Ruperte. Bili smo toliko sretni jutros i baš sam mislio da će sve napokon biti u redu. I sad ovo!
- Nick, sjedni, donijet ću ti čaj da te malo smiri.
- Daisy, mislim da mu čaj baš i ne paše, donesi ti za nas dvojicu nešto oštrije.
- Ma nemoj reći?!

Svi su se na to nasmijali i tako malo ublažili napetost situacije. Ali vrijeme je prolazilo i prolazilo i već je bio gotovo jedan u noći, a od Annie ni traga. – Isuse, ja više ne mogu ovdje sjediti i čekati. Moram nešto poduzeti. – Nick ima pravo, moramo nešto učiniti.

- Da, Ruperte, ali što? Ja se isto brinem, ali jednostavno nema načina... O Isuse, zašto Annie?
- Kako to misliš, zašto Annie? Daisy, ako nešto znaš, molim te da mi odmah kažeš?
- Daisy! – opomenuo ju je Rupert. – Nick, Daisy je sva izvan sebe, ne zna što priča.
- Ma kako ne zna, sad je upravo rekla...
- Da, rekla sam, i mislim daje vrijeme da ti kažem, bez obzira što nje još nema. – Da mi kažeš što? Što, Daisy?!

Nick je bio već sav frustriran, a Daisy na kraju živaca i strpljenja, te mu odluči reći istinu, ali onda su vidjeli džip kako se približava kući. To je bila Annie. Ovako izdaleka, činilo se daje sve u redu, ali promjene su bile vidljive čim je izašla i zalupila vratima. Mirno je gledala u njih, a oči su joj sjale nekom čudnom svjetlošću, punom mržnje i prijezira. To su, naravno, uskoro svi primijetili, te se još više zabrinuli. Otkuda tolika promjena i zašto je takva? Daisy i Rupert su znali. Jedino su oni znali što je i tko je krivac za Annienu naglu promjenu. No Daisy to nije prihvaćala niti je htjela povjerovati u tako nešto, jer njena je Annie bila hrabra i pravi borac i ona si ne bi tako nešto dopustila. Ipak, nije sve onako kako se čini! Rupertu je odmah sve bilo jasno. Premda nije osobno poznao Annie, dobro ju je upoznao kroz priče koje mu je ispričala Daisy, ali na temelju Daisynih priča i Anniena sadašnjeg izgleda, zaključio je da svi oni zapravo i ne poznaju Annie onako dobro kako bi htjeli i kako misle daju poznaju. Koliko god smatrali da nekoga poznajemo u dušu, ipak ne znamo ništa o toj osobi. I pitanje je nisu li oni koje držimo najboljima i najpoštenijima, zapravo nešto sasvim suprotno, a njihove duboko skrivene tajne, samo čekaju trenutak kada će moći ugledati svjetlost dana. Nick više nije mogao čekati, te bez razmišljanja krene prema njoj vičući gnjevno:

- Jesi li ti normalna, gdje si do sada?! I kako se to ponašaš, svi smo poludjeli od brige!

– O... Da? Pa što da vam kažem. Sorry. – Annie je bila mirna, potpuno svjesna svog ponašanja. I znala je da će ih sve povrijediti, ali zaključila je da je tako ipak najbolje. Bit će potpuno hladna prema svima, jer to je jedini način da ne pate toliko koliko ona pati ovoga trenutka. A razlog je jedino vrijedno za nju: Marcus kojeg je voljela i ljubila više od svega. Pitala se zašto se uopće vratila, kad je mogla ostati i ne prolaziti kroza sve to. Ali kako je Marcus rekao da se mora odlučiti i oprostiti od njih, odlučila je to i učiniti na svoj način, jer je ipak bilo u redu od njega stoje insistirao i bit će u redu od nje da im omogući da još jednom vide Annie kao čovjeka\

– Što?! – Nick je apsolutno pobjesnio na njezin hladni odgovor. To je vidio Rupert te uskoči:

– Nick, smiri se. Smirit ćemo se svi, ući u kuću i sve lijepo razjasniti.

– Ma što ćemo mi razjasniti! Ona jedina mora neke stvari razjasniti, ovog istog trena, jer ja više ne mogu tako!

Nick se sav tresao od očaja i bijesa, ali nato Annie prekine viku:

– Da! Svi ćemo lijepo ući u kuću i razjasniti sve. Nije li tako, tetiće Daisy?!

Daisy je znala daje došao trenutak otkrivanja svih tajni. Svi krenu u kuću. Annie je ušla zadnja, zavalila se u fotelju i sa smiješkom dala znak Daisy da počne. Iako se Daisy sva uznemirila, morala je reći sve, pa i ono stoje godinama tajila.

Sada su svi pogledi bili upereni u Daisy, jedino je Nick zurio u Annie, koja mu se nasmiješila i namignula, na stoje ovaj ostao zatečen i zaprepašten.

– Dakle, Daisy, počni, mi još uvijek čekamo. Mislim, ja čekam najviše od svih, nije li tako?

– U redu, ispričat ću vam sve. I molim vas da me ne prekidate, jer to će malo potrajati.

– Daisy, ja sam ovdje. Samo polako. – Hvala, Ruperte.

Daisyna priča

– Bilo je to 1980., tada sam imala svega dvadeset godina i već u to vrijeme sam se voljela baviti okultnim: duhovima, vješticama, a pogotovo vampirima. Oh, i nemojte me tako gledati. Oni zbilja postoje.

No tada sam upoznala i Ruperta. Zaljubili smo se i strasno voljeli, ali, kako vidite, ipak nismo ostali zajedno. Voljeli smo iste stvari, pa tako smo svuda išli zajedno. S još nekoliko prijatelja, bilo nas je osam, osnovali smo neku vrstu organizacije zvane 'Lovci'. Nismo ništa lovili, ali smo zato voljeli proučavati i isprobavati sve stoje bilo u vezi paranormalnog. Dozivali smo duhove, posjećivali razne čudake, luđake pa i vještice. No, Rupert, Bill, Nancy, Brad i ja bili smo opsjednuti vampirima. I tako smo čak iz Berlina dobili informaciju o njima. Naravno, znali smo da postoje, i da ih ima i ovdje u Americi, a pogotovo u Europi, ali nikako im nismo mogli ući u trag. Oni žive u skupinama i to samo u velikim gradovima kako ne bi imali problema zbog svojih žrtava. No, oni stariji od dvjesto godina, eh, njih nikako nismo mogli pronaći jer su uvijek bili odvojeni od drugih. Jednostavno, bili su vukovi samotnjaci, najopasniji i najmoćniji. Bilo je nekih problema oko odlaska, jer u početku nisu svi htjeli ići, ali na kraju smo se ipak svi složili i otišli. U ono vrijeme ja sam bila poznata crna ovca naše obitelji, jer uvijek sam bila posebna i družila se s posebnim ljudima, barem su tako moji mislili. Ja sam se oprostila od njih jer nisam znala kada ću ih opet vidjeti i da li ću se izvući živa. Mislim, nikad se ne zna.

No, i tako smo otišli u Berlin. Tamo, nažalost, nismo zatekli vampire, ali smo se mogli uvjeriti u njihovu okrutnost. Trag nas je dalje vodio iz mjesta u mjesto, ali bezuspješno, sve dok nakon punih mjesec dana traganja nismo stigli u Amsterdam. Kada smo došli onamo isto se ništa nije događalo, osim što smo se svi međusobno posvađali i odlučili vratiti kući. No, te iste večeri Nancy, Rupert i ja šetali smo Amsterdamom i odlučili malo navratiti u neki klub. Bilo je sve u redu tamo negdje do, pa, otprilike devet sati, kad sam ja ugledala vrlo zgodnog muškarca. Bio je odjeven skroz u crno, imao je poludugu crnu kosu i bio je vrlo blijed. Sve djevojke su uzdisale za njim pa tako i ja, a naročito Nancy, dok se Rupert na sve to mrštio. Mi, naravno, nismo ništa čudno

primijetili, jer se ponašao sasvim normalno, a to što je bio drugačije obučen i što je bio malo previše blijed za običnog čovjeka, baš nam i nije bilo naročito čudno.

No i tako se svatko zabavljao na svojoj strani, ali kada je bilo vrijeme da se krene, Nancy nije bilo. Izlazeći iz kluba vidjela sam je kako se ljubi u autu s onim istim tajnovitim muškarcem. Rupertu i meni je bilo dobro poznato da Nancy voli oćijukati sa strancima, pa smo je stoga ostavili i otišli. I to što smo otišli, nikada neću zaboraviti. Sljedećeg jutra Nancy još uvijek nije bilo. Svi smo se zabrinuli jer smo se dogovorili da ćemo se svi zajedno vratiti kući, kao što smo svi zajedno i otišli. Tako smo odlučili pričekati još jedan dan. I došla je večer, ali opet ništa. Na kraju smo svi otišli u onaj isti klub, gdje smo zatekli tajnovitog muškarca. Bio je obučen potpuno jednako i baš je razgovarao s nekom djevojkom, ali Nancy nismo vidjeli. Ja sam na kraju poludjela i otišla do njega. Kada sam ga pogledala, jednostavno sam znala stoje i tko je. Zurila sam tako u njega neko vrijeme, a onda sam ga upitala iz vedra neba, ne vjerujući sama sebi, stoje učinio s Nancy. On mi se nasmijao, oslovio me imenom i rekao:

'Prijateljica ti se malo previše zanjela, pa se morala malo ohladiti.' Odmah sam znala što je htio time reći: Nancy je bila mrtva! I tako je sve počelo.

Sljedećeg jutra dobili smo poziv od tamošnje policije da dođemo identificirati truplo koje su našli u rijeci. Naravno, to je bila Nancy. Od tog dana svi smo bili u strahu i sve dok nismo otišli, a nismo nikako mogli ranije zbog događaja s Nancy, taj vampir nam je stalno bio za petama. Htio je mene, ali mene nije mogao dobiti milom, pa je poubijao neke od naših prijatelja. Na kraju smo mu uspješno pobjegli, u nadi da smo ga se riješili. Ali prevarili smo se, itekako prevarili. Čitavu godinu dana živjeli smo u strahu da će se pojaviti, i baš kada smo se opustili i mislili da ga više nikada nećemo vidjeti, pojavio se jedne večeri na mom trijemu. Ja sam se skoro skamenila od straha. Bio je sasvim ljubazan sa mnom, te mi je ponovno predložio vječnu avanturu, koju sam ja, naravno, odbila. Sljedećeg dana sam obavijestila Ruperta i zaključili smo da ga moramo uništiti, što, dakako, nije nikako bilo lako, jer je Marcus, tako se zvao, bio jako star vampir.

Rupert i ja potražili smo pomoć od nekih ljudi koji su već imali iskustva s takvim stvarima. Borba nije bila laka, jer on je bio previše lukav i brz. Svi bismo završili tri metra ispod zemlje da nismo pronašli njegovo sklonište. Odlučili smo tamo otići još po danu, zapaliti lijesove i kuću u kojoj se nalazio. Uspjeli smo ući u kuću i pronaći lijes u kojem se on nalazio. Ali ipak, ja sam htjela pogledati u lijes prije nego ga zapalimo. I dobro da sam pogledala, jer njega nije bilo u njemu. Tada smo zaključili da se vjerojatno nalazi negdje dublje u kući. Tražili smo i tražili, i vani je već padao mrak, kada smo konačno našli tajni prolaz u podrum, gdje je, naravno, bio on. I baš kada smo ga htjeli zapaliti, on se probudio i napao nas. Bio je to pravi pokolj, ali na kraju smo ga opkolili, uspješno mu zabiti kolac u prsa i zapaliti ga. Svi smo mislili daje konačno kraj, ali nakon stoje prošlo petnaest godina, ja sam dobila pismo u kojem je pisalo da se vratio i da čeka trenutak kada će mi se moći osvetiti. Osvetiti na način koji će me najviše boljeti. Naime, mislio me povrijediti tako što će mi oduzeti ono najmilije.

Ja sam tada ponovno kontaktirala Ruperta, i ponovno smo sve pronjuškali, ali ništa. I tako smo odustali od njega, u uvjerenju da se neće pojaviti, ali u meni je stalno postojao strah da će doći i osvetiti mi se. Naravno, došao je i okomio se na meni najmilije. Na tebe, Annie.

I zato, Annie, ja ne shvaćam što ti se dogodilo, nije valjda da ćeš izdati tetu Daisy?

– Ja, izdati tebe? Kako možeš tako nešto i reći, ja ću izdati tebe! Mislim da je pitanje ovdje, kako si ti mogla izdati mene, prešutjevši mi tako nešto?! Da sam u opasnosti! To mi reci, tetiće moja mila?!

– Ali Annie, kako sam mogla?! Ti to nikada ne bi shvatila, ne bi povjerovala u tu ludost!

– Da. Istina je, ali mogla si pokušati... Ma... Uostalom, to uopće nije važno sada... Jer... Jer... Ja više nemam što tražiti ovdje!

Svi su ostali zatečeni time, nisu mogli vjerovati u ono što čuju, pogotovo Nick, kojemu su jednim jedinim udarcem bile pokošene sve nade i snovi; bio je uništen.

A Daisy je jedva uspjela ostati pri svijesti.

– Annie, dijete moje, nemoj tako govoriti. Nemoj da te zavara njegov izgled i riječi kojima se služi.

Annie je bila isto tako sva izvan sebe i nije mogla vjerovati da to ona govori i da se uopće umije tako ponašati, ali za nju je sada došao kraj ljudskome životu. Oduvijek je žudjela za nečim novim, i tako je, eto, sada uspjela pronaći nešto doista novo. I bila je itekako svjesna te promjene, ali što reći: ponekad ni sami ne znamo zašto se odlučujemo na neke stvari, bile one dobre ili ne.

Nick je vidio daje sve izmaklo kontroli i da se Annie duboko u sebi kaje, te | ga mali tračak nade što je ostao u njemu, natjera ga da još jednom pokuša: – Annie, pogledaj me u oči i reci mi da me ne voliš. – Annie se trgne, duboko zamisli i s težinom odlučno mu odgovori: – Nick...y'a te ne volim.

– Ali kako se to dogodilo? Annie, zaboga, mi smo planirali zasnovati obitelj! Bio sam uvjeren da ti i ja...

I Nick, pun očaja, zaplače. A Annie ga dotakne rukom i zagrli.

– Nick, ti to nikada ne bi shvatio. Ni ja sama ne znam odgovor, ali znam da više... Ja jed...

Onda se uspije malo sabrati, pogleda sve prisutne i ode.

Daisy je plakala kao nikada do sada, sve je bilo uzalud, izgubila je svoju jedinu kćer. Svoju Annie. Rupertu se paralo srce gledajući Daisy takvu, a i Annie, jer nije mogao zamisliti da se tako mlada žena odlučila na vječni život u tami, na tu krvavu misiju u kojoj nema milosti.

– Oh, Ruperte, ja ne mogu živjeti bez nje.

– Daisy, ja sam isto pogođen, jer povijest se ponavlja, samo što sada zla strana pobjeđuje.

Nato se Nick kao probudi, te pun bijesa jurne van, sjedne u auto i ode.

– O Isuse, Ruperte, kuda je sada otišao Nick? Jadan on.

– Daisy, moramo se sabrati, smoći snage i pokušati nešto poduzeti.

– Ali kako, jesi li je čuo?! Isuse, Annie!

– Daisy, ne smijemo gubiti vrijeme, moramo za njom.

Već je bila skoro zora, ali nisu uspjeli pronaći ni traga od Annie. Jednostavno je nestala. Zauvijek. A ionako je bilo prekasno, jer je Annie čvrsto odlučila i sada je čekala svoje ponovno rođenje.

8

Kada je stigla u vilu, zatekla je Carlosa koji joj je pokazao put u sobu u kojoj ju je čekao Marcus. – Stigla si.

– Da, jesam, kao što vidiš. A sada ne želim čekati ni trenutka više. – O, vrlo dobro, draga moja. Ali moram te upozoriti da prelazak neće biti nimalo blag.

– Pa što onda, ni život me nije previše mazio, jer ni sama nisam znala kuda i kako.

– I sada si našla odgovor? – Nadam se.

Annie učini nekoliko koraka prema njemu, skidajući sa sebe svu odjeću i sav nakit koji ju je podsjećao na stari život.

On ju je promatrao s oduševljenjem i velikom požudom. Ona klekne kraj njega, poljubi ga, odmakne kosu i pokaže vrat. Njegovi prsti kliznu kroz njezinu kosu na meki topli vrat, te se malo nagne, iskesi one grozne bijele duge očnjake i zabije ih u njezin vrat. Annie se trgne od bola, ali uskoro bol zamijeni ugodan osjećaj lebdenja. I kao da leti sve više i više, a on joj oduzima životnu

tekućinu more and more. Tada stane, odmakne je od sebe, pogleda, i onako zakrvavljenih usana poljubi, te si malo zareže ruku i pruži je Annie. Ona ju objeručke primi i pritisne svojim usnama. Što je taj otrov više ulazio u nju, to se više budila njezina vampirska strana. Tada osjeti blage grčeve po čitavu tijelu, koji su se pretvarali u sve jaču bol, gotovo neizdrživu, ali to je i bila cijena toga groznog puta. Zatim osjeti kako joj rastu očnjaci, a stari zubi ispadaju, koje li grozote. A onda polako bol prestaje, a osjećaj biva sve bolji. Neopisivo bolji, jer sada može čuti i najmanji pokret, oči su ogledalo čitavog svijeta što vide i ono nezamislivo, o čemu običan čovjek ne može ni sanjati. Tu je i brzina koja se ne može mjeriti s ničim ljudskim, a tek snaga! Ta neopisiva moć, što sve lomi tako lako da se pretvara u prah. I to je sve sada bila Annie! Novostvoreni vampir Annie! Kojeg li veličanstvenog osjećaja!

Marcus joj je dao novu odjeću te joj pružio ruku i poveo je u dubine vampirskog sna. Sišli su u izvrsno opremljen podrum vile, gdje su ih čekali njihovi dobro opremljeni lijesovi. Annie im se divila i jedva je čekala da legne u tu kutiju prekrivenu jarkocrvenom svilom, koja je mirisala na smrt.

– Sviđa ti se?

Ona ne odgovori, samo ga pogleda i zatim legne i utone u dubok san.

Idućeg dana, to jest večeri, oko pola jedanaest, Annie se polako budila iz svog neprirodnog sna. Pogledala je u Marcusov lijes, ali njega tamo nije bilo. Pomalo razočarana, krenula je uza stube na kat. Vila kao da je bila prazna, a opet toliko puna, jer sada je mogla čuti svaki šum. Krenula je niz onaj dugački hodnik prema sobi u kojoj je prvi put posjetila Marcusa. Prozori su još uvijek bili otvoreni i zastori su vijorili na blagome povjetarcu. Hodajući, osluškivala je svojim novostečenim savršenim sluhom šumove prirode i glasanje malih šumskih životinja. Putem je sreća Carlosa, koji je vjerojatno dolazio od Marcusa, i tada pomislila kako će ga vidjeti i započeti dugoočekivane krvave orgije s tim veličanstvenim princom tame.

– Dobra večer, gospođice Annie, jeste li dobro spavali?

– O, itekako je dobra, hvala na pitanju, Carlose. On je tamo?

– Očekuje vas.

Ona se nasmije i potrči prema sobi. Stigla je u jednom treptaju oka, jer brzina je druga vrlina vampira. Otvorila je vrata, ušla u sobu i ugledala ga kako gleda kroz veliki prozor.

– Konačno, ljubljena!

– Da. I to je sve što mi imaš za reći? – Morat ćeš naučiti ne spavati toliko.

– A je li? A da ti možda nisi usamljen bez mene, da ti možda ne nedostajem? – On se okrene od prozora, nasmije se, prekriži ruke te ju pozove prstom. – A što ako neću? – Hoćeš, hoćeš.

Ona stigne do njega trepereći od iščekivanja, a on ju je samo promatrao svojim ledenim očima. I baš kad je počela gubiti strpljenje, strastveno ju poljubi, te mu ona uzvratila i ljubeći ga po vratu svojim novim vampirskim usnama i zubima.

– Ha-ha-ha, neće ići tako brzo, draga moja! – odgurne ju od sebe.

Ona ga onako zakrvavljena ljutito pogleda i odrapi noktima po licu, ali njegove rane odmah zacijele, kao da ga nije ni pipnula.

– Kako si to učinio?!

– Bez čuđenja, draga, to i ti možeš, samo se moraš naučiti koncentrirati. – No dobro, ali zašto si me prekinuo?! – Sve u svoje vrijeme, ljepotice moja.

To ju još više razljuti te gotovo očajno stade galamiti na njega: – Huljo vampirska! Što sam ti ja uopće, možda samo društvo ili nova učenica, ali ne i ljubavnica! Krvopijica bezosjećajna!

– Mislim da bi trebala pripaziti na svoje ponašanje, a rječnik da i ne spominjem. – Ma nemoj, ti ćeš mi reći stoje kultura! – Molit ću te da ušutiš!

– Ma koji kurac si ti ovdje da mi naređuješ! Ako ga uopće i imaš! – Annie, dosta!!!

Zaderaao se tako da je jedan prozor pukao i razbio se u tisuću malih komadića. U trenu je stigao do nje, primio je čvrsto za kosu i bijesno joj odgovorio, dok ga je ona gledala sva izvan sebe, pomalo sa strahom:

– Slušaj me, kučko vampirska! Ako sam ja hulja, onda si to i ti, draga moja! Ja sam te stvorio i moja ćeš biti!

Ona ga odgurne od sebe i bijesno mu odgovori:

– I ti mi pričaš o kulturi, psino jedna!

– Annie, ovo nikuda ne vodi!!

– Imaš pravo, ali da ti nešto bude jasno! Ja sam postala dio tebe jer te želim, volim i zato što mi je trebala drastična promjena!

– Ma ti se žališ, ljubljena? I, jesi li zadovoljna promjenom?

– Ne vrijeđaj, Marcuse!

– Vrijeđam te onoliko koliko i ti mene, mila.

– Marcuse, mislim da ti mene ne fermaš ni pol posto, Annie se iznenada rastuži, te tiho zaplače i padne na pod.

– Annie, digni se. Smjesta! Takvo ponašanje ne priliči jednome vampiru, ustaj!

– Ti me digni, izdajnice! – Zabaci glavu i pogleda ga bijesno, te se počne smijati. – Annie, prestani!!!

On ju primi za ruke i podigne, te ju poljubi.

– Slušaj me, Annie, ja kao vampir nemam namjeru pokazivati osjećaje drugome vampiru, ali tebe nisam stvorio iz osvete, mada je to u početku bio moj cilj. Stvorio sam te jer si jedinstvena, imaš u sebi nešto što običan čovjek nema i zato jer te volim!

– Nemoj se šaliti, Marcuse!

– Pa dobro, da li ti ja ličim na nekog zafkanta i prevaranta? – Pa, i jedno i drugo.

– Annie, ako ne shvaćaš sada, shvatit ćeš s vremenom i mene i osjećaje jednog vampira.

– O, znači i mi imamo takozvane osjećaje?

– Znaš li da mi polako počinješ ići na živce?

– I ti meni, ali da to skratimo kao civilizirani vampiri, OK?

– Da? Slušam?

– Ništa velikog ti nemam za reći. Osim da ja možda i jesam pod nekakvom tvojom kontrolom, ali ako sam nekada bila čovjek koji odlučuje sam o sebi i brine se za sebe, e, onda ću biti i takav vampir. A jedina promjena je što si ti ovdje moj stvoritelj, moj učitelj i, nadala sam se, moj ljubavnik. Jesi li?

– Da, ja sam tvoj ljubavnik, prijatelj, brat i učitelj. I ja ne želim vladati tobom, jer ti to možeš i sama, ali ti si novi vampir i treba ti pomoć tvog stvoritelja. No prije svega, ja sam tvoj jedini ljubavnik!

– Dokaži mi to!

– Dobro. Carlose!

– Što će ti Carlos?

– Smirenja malo.

Carlos se taj čas stvorio u sobi, spreman izvršiti zadatak: – Zvali ste me?

– Da, Carlose, jesam. Dovedi mladog gospodina. – U redu.

Carlos je otišao i začas se vratio s mladićem koji kao da je bio drogiran, jer očito nije shvaćao gdje i kod koga se nalazi. – Hvala, Carlose, možeš ići.

Annie je zaprepaštena gledala čas Marcusa, čas mladića. – Marcuse, tko je to i što smjeraš? – Pogledaj ga, nije li krasan? A tek njegov okus, mmm... – Odmah je shvatila o čemu se radi, te spazila svojim ostrim okom dvije rupice na mladićevoj ruci.

– Zamisli samo! Ti mi daješ nekog tko je već iskorišten?

– Iskorišten! Htio sam samo najbolje za tebe. Pa naravno da sam ga kušao! Kao stvoren je za tebe, sočan i tako mlad.

– OK, OK, nadam se da nisi previše popio?

– Bez brige, samo sam malo kušao. Ali ti nemoj popiti sve do kraja, jer ćeš sve izbaciti iz sebe.

– A kako to?

– Ti si mladi vampir i nisi naučena na toliku količinu krvi, zato prestani prije nego umre.

– No dobro, neću ga iscijediti.

Marcus se samo nasmije i sjedne u fotelju kako bi mogao promatrati predstavu. – Marcuse, to nije prvi? – Da. i?

– Pa... Mislim, hoće li se boriti?

– Neće moći, jer nije svjestan ni gdje se nalazi.

Annie pogleda mladića, dobro ga prouči i krene prema njemu. Mladić ju je opazio, ali nije uopće reagirao. Ona mu se približi, dotakne ga, prođe mu prstima kroz kosu, pogladi ga po licu i vratu i poljubi u usta. Njezine se oči zatvoriše, a glad u njoj osjeti smirenje. Tek je sada dok gaje ljubila shvatila da mu krv ide na usta. Uto se mladić probudi i sav prestrašen počeo se otimati. Ali Annie, kao daje poludjela, čvrsto ga zgrabi, stisne uz sebe, lizne mu usne i nasmije se, a on će:

– Što si ti? Pusti me! Pusti!

– Dragi moj, ja sam tvoj anđeo.

Mladić je sada shvatio da će umrijeti, te se još jednom pokuša otrgnuti iz njenih pandži. Ali Annie ga još jače stisne, tako daje osjetio bol, i tada mu zabije svoje novonastale očnjake u mladi vrat. Sve se više gubio, dok se nije onesvijestio, a Annie je i dalje sisala njegovu životnu tekućinu, ne mareći za ono što joj je rekao Marcus. Ali tada osjeti nečije ruke na svojim ramenima i padne na pod.

– Kako se usuđuješ?!

– Rekao sam ti da prestaneš prije smrti!

– Ništa mi nije!

Marcus pogleda mladića i vidje daje blizu smrti.

– Previše si popila!

– Da, i? Sada ti nemaš što piti?

– U redu, vidjet ćeš za par minuta.

– St... Š... – Ali nije više ništa stigla reći, samo osjeti naglu slabost i zatim povratu krv po tepihu.

– Ma sjajno! Prava si profesionalka, sad to jadni Carlos mora čistiti. Zločesta curica.

– Nisam ti ja nikakva curica!

– A nisi, to si rekla?! Ne bih se baš složio.

Annie pokuša ustati, što joj i uspije, ali nato se opet počne rušiti. I srušila bi se daju Marcus nije primio i posjeo u fotelju. – Mogla sam i sama. – O, ti baš znaš lijepo zahvaliti.

– OK, OK, OK. Shvatila sam i naučila se pameti. Nisam tako sjajan učenik? – Mora se priznati, vrlo loš početak. Nadam se da ćeš se ubuduće naučiti pameti!

– Kako to misliš, zar mi ne čitaš misli?

– Nažalost, to više ne mogu.

– Da?

– Sada kada si jedna od nas vampira, ja to ne mogu. Barem ne ja, jer ja sam te stvorio.

– Ha-ha-ha! Fenomenalno, ljubavi! I ne možeš, kažeš, ha?! – Annie se luđački smijala i skakala uokolo po sobi. – Vidim da ti je puno bolje.

– Oh, ma vidi ti to. Nisam ni primijetila, dragi moj anđele tame. – Vrlo impresivno, moram priznati. – Ma to ti ja onako iz milja, ljubljani. – A da?! Sad ćeš se i ti meni rugati, je li?

– Pa možda samo mrvicu, onako, znaš, iz zabave ili čak zlobe. Ali ništa ozbiljno, srce.

– No dobro, kako želiš.

– Je li, kako želim. OK onda, faco, a da mi učiniš jednu... Mmm... Pa recimo, uslugu. Mislim, tako nekako, ha? – U redu, reci?

Annie mu se približi, namigne mu, zagriže donju usnicu i šapne na uho: – Hoćeš li mi ga dati malo, da ga okusim. Ha, mileni? – Marcus je shvatio na što Annie cilja te se okrene prema njoj, primi ju za ruku i povede iz sobe.

– Kuda me to vodiš? – Vidjet ćeš. – AL. – Sšš...

Stavi prst na usta i nastavi.

Prolazili su niz onaj poznati dugi hodnik, kroz predvorje, pa stepenicama gore na kat. On joj se čitavim putem samo smješkao i držao je za ruku, osobito nježno i pažljivo, što Annie nije promaklo, jer je znala da sada slijedi dugo očekivani trenutak. Konačno će ga imati onako kako je to htjela od samog početka, još od prvog trena kada gaje ugledala, iako je to malo teže samoj sebi priznavala. Ali tko čeka taj i dočeka!

Kada su konačno stigli do vrata sobe, barem je Annie tako mislila, čula je čudan šum. Onda je Marcus otvorio vrata, a kad tamo, imala je što vidjeti. Bila je to velika kupaonica, zapravo, sličila je onim starim rimskim kupaonicama s velikim kadama punim vode obogaćene mirisnim uljima i posute cvjetnim laticama, zidova obloženih plavim mramorom. Annie je bila ushićena.

– Hajde, nitko te neće pojesti.

– Ovo izgleda kao u snovima!

– Naš život i jest jedan običan san, barem za smrtnike, no za nas samo obilje i raskoš. Stoga djevo moja, skinu sve sa sebe i dodu mi u krilo, da te ljubim i obožavam kako i treba biti.

Annie se nasmiješi i dok je ona još zamišljala neke slatke bezobrazluke, Marcus je već bio potpuno gol. Možete samo zamisliti kako izgleda savršeno građen muškarac, samo za vas, krvoločan i uzbudljiv: vampir.

Marcus je vidio da je Annie malo zamišljena te joj onako nag pride i počne je svlačiti. Ona se nije bunila jer je njegov dodir drugačije, stvarnije djelovao na nju, sad kad je i ona postala vampir. Topla mirisna voda blagotvorno je djelovala na kožu i već nadražena osjetila. Toga trenutka riječi su bile suviše, samo dodiri i duboki vampirski poljupci bili su dovoljni. Stapali su se jedno s drugim, pijući naizmjenice jedno drugomu krv, a dodiri i zagrljaji bivali su sve grublji i krvaviji, ali ne i prijeteći. Jer, napokon, oni su ljubavnici stravično krvavih orgija. A bol i grubost za njih su užitek bez premca, jer ljubljani su okrutnošću pa će je tako i dijeliti, a davati je onima kojima se hrane.

Već je skoro zora, a krvavi ljubavnici nikako da se zasite. I da nisu osjetili umor, ne od strasti, već jer im priroda tako nalaže, ne bi se maknuli iz one kupke, sada već pune crvene tekućine. Kako noć odlazi i zora dolazi, naši vampirski ljubavnici spuštaju se u svoje tamne odaje kako bi zagrljeni mogli snivati svoj vampirski san.

Sljedeće večeri Annie se probudila nešto ranije nego prethodne, ali opet je razočarana jer Marcusa nema kraj nje, iako su zajedno legli i zagrljeni snivali. Ona dolazi u sobu, ali Marcusa nema, tu je tek Carlos koji nešto posprema.

– Večer, Carlose.

– Oh, prestrašio sam se, nisam čuo kad ste ušli. – Oprostite mi. Marcusa nema, znate li gdje je?

– Koliko ja znam, otišao je nešto obaviti i zamolio me da vam kažem da vas večera čeka u onoj idućoj sobi; vidite, ova vrata lijevo. – Annie pogleda i kimne glavom. – I je li još što rekao?

– O, i da će brzo doći i da se ispričava što vas je napustio, ali opet ste dugo spavali.

– Ah, da. Moram se naučiti buditi ranije. – Annie se na trenutak zamisli, te uhvati priliku malo ispitati Carlosa.

– Carlose, da li bi bili tako ljubazni i odgovorili mi na par pitanja? – Pa, ovaj, ne bih vas htio odbiti, ali ne bih smio bez dopuš... – Ma bez brige, onda ću vam postaviti samo jedno, i to ne veliko pitanje, OK? – Pretpostavljam da jedno pitanje neće škoditi. Pitajte. – Možete li mi reći je li Marcus već imao nekoga poput mene? – Pa ne bih vam baš znao odgovoriti, jer je kroz gospodinov život prošlo mnogo ljudi.

– Da, ali mislim nekoga posebnog, mislim, da li je imao neku ženu za sebe? – Oh, bilo je mnogo žena!

– Carlose, zbilja mi ne pomažete, a i ja počinjem gubiti strpljenje s vama. Oh, i baš sam gladna. Hm, Carlose, pričali ste nešto o drugoj sobi?

– Oh, da, zbilja, pa da, samo vi krenite, ne može nikuda pobjeći.

Annie je otišla u drugu sobu razmišljajući što je Carlos zapravo mislio kada je rekao da – ne može nikuda pobjeći. Ali tada zapazi novu promjenu u sebi: shvati da može čitati misli. Carlos je bio živi dokaz jer je pročitala njegove misli, mada toga prvi čas nije bila svjesna.

Naime, sada je znala i stoje Carlos time mislio, jer se u onoj sobi nalazila mlada djevojka, koja je bila dovedena, a da to nije znala, jer je očito bila hipnotizirana ili drogirana, pa je sada veoma prestrašena.

No, Annie to nije bio problem, samo se nasmijala i krenula u drugu sobu, u kojoj je zatekla mladu djevojku kako sjedi u kutu, šćućurena i nasmrtno prestrašena. Annie joj pride umiljata izraza lica:

– Štoje bilo, dijete, zašto si tako uplašena?

Djevojka je samo šutjela, ali Annie joj se nekako sviđa i zato ustane, ali ne napravi ni koraka ni pokreta.

– Ma štoje bilo, neću ti učiniti ništa nažao.

I tada djevojka, nekako se nadajući da je Annie može spasiti, pride bliže i kroz suze progovori:

– Molim vas, morate mi pomoći, ne znam gdje sam i jako sam uplašena! Molim vas, pomognite mi!

Annie joj se nasmiješi, pruži ruku i svim svojim vampirskim umijećem uspije djevojku uvjeriti da joj je ona jedini spas:

– Dodi, dijete moje, ja ću te izbaviti iz svih opasnosti, dođi.

I djevojka tako učini, ne znajući da dolazi kuji u smrtni zagrljaj. Kada je shvatila da je Annien zagrljaj malo previše čvrst, počne se otimati, ali ne uspije se ni pomaknuti, već osjeti snažan ubod i istjecanje vlastite krvi.

Annie je bila vrlo zadovoljna, koliko svojom sitošću tako i svojim vampirskim šarmom, kojim može manipulirati običnim smrtnicima, kakav je i sama nekada bila. Sada potpuno zadovoljna, šetala je vilom, proučavala Marcusov omiljeni vrt i gledala u vedro nebo posuto zvijezdama. Ali tada joj se javi jedna misao, zapravo, pomalo sjetna i sjeti se Nicka. Na trenutak je razmišljala o tom osjećaju žaljenja, te ga odluči posjetiti. Brzo je pronašla Carlosa i kazala mu, ako dode Marcus, neka mu kaže daje otišla malo u obilazak i da će brzo doći. Carlos se baš i nije slagao, ali nije ništa mogao protiv njene volje. Stoga Annie, sva obuzeta neizrecivim zadovoljstvom, krene prema starome mjestu.

Uzela je Marcusov BMW i odvezla se prema gradu. Na ulasku u grad je spazila poznati kantri klub, te se odluči zaustaviti i malo baciti pogled. Na ulasku je pogledala na sat i zaključila da još ima dosta vremena do zore, pa se može malo i zabavljati. Čim je ušla, svi muški pogledi su se okrenuli prema njoj, a žene su bježnjele od ljubomore, što joj je bilo neopisivo drago, ne zbog njihove ljubomore već zbog samog osjećaja moći i velike razlike što je sada postojala između nje i tih ljudi, koji su za nju bili lovina. Naručila je piće i sjela za šank, gdje joj je odmah prišao jedan veoma zgodan, ali i glup kauboj, ne znajući u što se upušta.

– Pozdrav, ljepotice! Reci mi, što ovako fina dama radi na ovom mjestu bez pratnje?

- Čekam nekoga poput tebe.
- A je li? Baš fino, jesi li za piće?
- Pa zar ne vidiš da još ovo nisam popila, ali rado bih probala nešto drugo, recimo, tebe.
- Tako brzo, bez ikakvog upoznavanja?
- Eh, kauboju moj, mislim da za to nema potrebe.
- OK, kako vi kažete, mlada damo. Hoćemo li?

I tako je otišao još jedan mladi život, a Annie je bila vrlo zadovoljna svojim drugim objedom, koji je nazvala jako ukusnim desertom. Vozeći se gradom, umalo je zaboravila zastoje došla te ode do Nickove kuće.

Zaustavila je auto izvan dvorišta jer nije htjela daje Nick primijeti. Izašla je i polako se prikrala kući, gdje gaje odmah spazila. Zaspao je sjedeći na trijemu s bocom u ruci, shrvan od umora i pića. Osjetila je bol u srcu, iako je bila vampir, jer i vampiri imaju osjećaje, barem oni friški, premda, kako za koga. Prišla mu je polako jer je znala daje neće ni primijetiti, pogladila ga po licu i kosi, poljubila i odnijela u sobu na krevet. (O, nemojte se čuditi, ona je vrlo snažna vampirica, pa joj stoga nije bilo nimalo teško nositi Nicka.) Skinula mu je čizme, namjestila jastuk i položila mu glavu na njega, a zatim sjela u fotelju do kreveta. Promatrala ga je kakvih dva sata, ali tada primijeti da se počelo daniti te ga još jednom poljubi i ode stoje brže mogla. Vozeći se natrag, nije marila što se bijeli ili što će Marcus biti ljut, već se brinula za Nicka, jer ona je kriva stoje sada u onakvom stanju. A još uvijek gaje voljela i na neki način žalila za njim.

Noć je bivala sve bjelija i bjelija i Annie u zadnji čas stiže u vilu, gdje je zatekla Marcusa punog bijesa koji ju je čvrsto uhvatio za ruku i odvuкао u podrum. Ali Annie nije marila za Marcusovu grubost, jer je još uvijek bila u sjećanjima.

– Molim te da mi sada lijepo objasniš gdje si bila! – Dragi moj Marcuse, sutra, jer sada sam vrlo umorna. – E, draga moja, neće ići, ja tražim, zapravo, ja zahtijevam objašnjenje odmah, ovoga trenutka!

– Marcuse, ljubavi sada sam zbi... – Annie!!!

Annie je shvatila da bi moglo doći do borbe bude li se opirala, te mu objasni sve kako je bilo. Marcus se razljutio čuvši njezino objašnjenje, ali odlučio je odglumiti smirenost, jer je imao plan kojim će sve probleme i zapreke zauvijek ukloniti.

Annie se malo čudila Marcusovoj nagloj smirenosti, ali bila je preumorna za pitanja, stoga legne kraj njega i zaspi.

Sljedeće večeri Marcus se probudio stoje prije mogao, te se s dobro pripremljenim planom uputio prema Nickovoj kući. Naime, jedino rješenje za Annie i Marcusa bilo je da se ukloni Nick, koji je bio glavna prijetnja Marcusovoj krvavo isplaniranoj budućnosti s njegovom novom vampirskom ljubavnicom.

Bilo je negdje oko pola deset kada je stigao do Nickove kuće, ali nažalost njega tamo nije bilo, te je odlučio malo pričekati. Sjeo je na trijem s kojeg se pružao divan pogled na gotovo čitavo Nickovo imanje. Mislio je kako je to lijep kraj za život dvoje ljudi, ali on već odavna ne pripada tome svijetu. I možda mu je čak bilo i žao, ali on je mrzio sve što bi se moglo nazvati mirnim ljudskim životom. Ne zato što mu to nalaže vampirska duša, već stoga što ljudska bića mogu osjetiti i vidjeti, pa čak i stvarati svaki novi dan, a on je već odavno izgubljen, uvijek u potrazi za nečim novim što će ga iznova ispuniti, obnoviti i dati mu osjećaj da može ponovno voljeti. Prilika za to mu se barem djelomično pružala s Annie i nije mogao dopustiti da mu je netko, u ovom slučaju Nick, otme ili mu pokvari upravo započetu sreću. Dugo je razmišljao i žalio, toliko žalio da mu se sve to nekako zgodilo, a mržnja koju je nosio u sebi još se više razbukovala. Napokon spazi Nicka kako dolazi, a i Nick je spazio njega te oprezno izađe iz kamioneta i pozdravi stranca u

crnome na svome trijemu. Ovaj je već ustao, ali bez ikakve riječi ili pokreta. Nicku je sve to bilo veoma čudno, ali bez obzira na situaciju, odlučio je ostati pribran i biti ljubazan koliko god bude mogao.

– Dobra večer, što želite? – izgovorio je Nick približavajući se strancu, ali stranac je i dalje samo šutio i mirno stajao.

– Pitao sam tko ste vi i što želite?

Marcus napravi par koraka prema naprijed, a svjetlost lampe koja je stajala tik do ograde pade na njega. Činilo se daje htio da Nick primijeti njegovu neprirodnu bljedoću i prozirne duge nokte no Nick nije reagirao. Naprotiv, svladavši čuđenje i strah, odlučno mu je ponovio pitanje i konačno dobio neku vrstu odgovora.

– Znači, ti si taj jadnik za kojim je bila tako luda?!

– Molim, o čemu pričaš?!

– Moram reći daje nisi bio dostojan, jer ona je žena za koju se vrijedi boriti.. Ti vjerojatno nisi imao snage za tako nešto ili si jednostavno prljava kukavica koja nema muda!

– Što ti znaš o Annie?! Gdje je ona, što si joj učinio?! – Vjerojatno jesi. Tako jadna bezvrijedna kukavica.

Nick, ispunjen bijesom, potrči prema njemu želeći ga udariti, ali prije nego što je uspio stići do njega, dobio je snažan udarac u glavu i našao se na istome mjestu s kojeg je i krenuo.

– Ha-ha-ha!!! Pa ti čak ni snage nemaš, mili moj!! Ha-ha-ha!!!

– Ti, krvopijo grešna!!! Što si joj učinio?!

Marcus se smijao i uživao u njegovoj boli i dalje ga izazivajući onako bespomoćnog. Nick mu nije mogao apsolutno ništa. Smogao je snage i još jednom se zaletio prema Marcusu, ali se ponovno našao na zemlji, sada sa slomljenom rukom.

– Đavo, demon! Tko god da si, znaj, jednog dana osvetit ću ti se za Annie! U to budi siguran!

Ali Marcus stigne do njega u treptaju oka i čvrsto ga primi onom svojom bijelom rukom za vrat i podigne sa zemlje.

– Znaš, jadicice, moram te obavijestiti da ti se neće pružiti takva prilika, jer ćeš ti umrijeti ovog trenutka, a Annie će uživati u svakome mome poljupcu i dodiru, u užicima kakve joj ti nisi mogao pružiti. Pa stoga, što više reći? Možda: 'Bilo mi je drago, ali nemam više vremena za čavrljanje s tobom', ili možda: 'Ona me čeka, a ja tu gubim vrijeme s tobom.'

Nick je znao daje to kraj. A možda je bilo i bolje tako, jer njegov život nije imao smisla bez Annie. Njezin bijeg zauvijek gaje uništio, pa zašto da živi kada nema ono zbog čega vrijedi živjeti. Još je samo smogao snage viknuti:

– Trunut ćeš u paklu, gade! – I kvrc.

Bilo je to zadnje što je Nick uspio izgovoriti prije nego što mu je demonski zavodnik zavrnuo vratom.

– Ah, koje li tragedije! Ali što se tu može, tako je bilo zapisano. Ha-ha-ha!! – S tim riječima pusti Nicka iz svog zagrljaja i ode.

Putem je pjevušio neku staru pjesmicu i tada mu na njegov tamni um pade zamisao. Naime, budući daje bio vrlo zadovoljan događajima, odlučio je posjetiti Daisy. Brzo je stigao do nje i stao je promatrati kroz prozor, jer je Daisy sjedila u dnevnoj sobi i čitala knjigu. Djelovala je veoma smireno, iako to nije bila, jer je stalno žalila za Annie i nikako nije mogla prihvatiti da je nema. Barem ne one Annie koju je ona nekada poznavala. I Marcus je to znao, a ja ne moram ni spomenuti koliko je uživao u njenoj patnji. Daisy ga primijeti i puna bijesa potrči van prema njemu, vičući iz sveg glasa:

– Kako si mogao, gade?! Zar nemaš nimalo poštovanja prema nevinima?!

– Oh, Daisy, draga moja, otkuda ti to o poštovanju, pa zar se ti usuđuješ tako nešto reći? Ti?

– Kako to misliš, gade, krvopijo jedna?!

– Ma nemoj mi sada tu glumiti da ne znaš. Preda mnom ne možeš ništa sakriti, Daisy, i ti to znaš.

– Neću te slušati. Samo me hoćeš navesti da ti kažem nešto pa da to iskoristiš!

– A, ne, ne, draga moja! Mi oboje znamo o čemu ja govorim. Nego, reci mi kako bi bilo da joj kažem da si joj ti majčica! Ha?!

– Da se nisi usudio, gade!

– Ajoj! Znaš, to vrijeđanje me zbilja boli, kad ga ovako čujem od tebe! Najozbiljnije, draga!

– Dosta tog sranja, Marcuse, što hoćeš od mene?

– Apsolutno ništa. Nego, gdje smo ono stali? Ah da, da joj ja kažem? Hm, ili bi ona mogla doći do tebe i sama to saznati, preko tvog jadnog izdajničkog uma.

– Znači, istina je, baš kako sam i pretpostavljala. Jadnica, sigurno joj je bilo grozno...

– A ne, mila! Baš naprotiv, ona je to htjela, čak je zahtijevala od mene da joj podarim taj prelijepi dar.

– Što! Ona na to nikada ne bi pristala. Ti si je opčinio!

– Vjeruj mi, ona je to zahtijevala od mene. Ja sam još bio i fer i dopustio joj da dobro promisli.

– O Isuse! Znači, onu večer se došla oprostiti od svih nas. O, Bože, zašto si mi oduzeo jedinu kćer?!

– Koje li drame! Znaš, mogla bi upisati satove glume, jer tragedije ti tako dobro idu.

– Gade, uzeo si mi moju jedinu kćer, moje dijete!

– A ne, ne ja. Ti si je sama otjerala. Da si joj rekla istinu, možda bi stvari bile drugačije.

– Kako si znao... Ma koga ja zavaravam, ne moram te ni pitati kako! Ali ako već tako stvari stoje, možeš li srediti daje vidim? – Znači, želiš da sazna za tebe?

– U redu, Marcuse, samo mi reci da li imaš kakve koristi od svega toga. Zapravo, nikada nisam saznala razlog te tvoje potrage za nečim? – Pa, pretpostavljam da bi bilo u redu da ti kažem. – Zašto baš mene i na kraju Annie?

– Zapravo se tu nije radilo o tebi ili o Annie ili o nekom drugom. Moram priznati da vampir sa stoljećima gubi svoj smisao, svoje zadovoljstvo, i tako sam ja odlučio pronaći nekog novog. Za sebe, da bude sa mnom, da bude kao ja. Možemo to nazvati i ženom za vijekc vijekova. Ha, baš zgodno, zar ne?

– Pa jesi li našao...

– O, da, jesam. Ti si mi bila samo jako zanimljiva, ali ne i ona prava. – Znači, ja sam bila igračka koja se nije htjela igrati s tobom po tvojim pravilima, pa si se odlučio osvetiti? – Dobro si to zaključila, draga. – Ma sjajan si! Ali nije mi jasno to s Annie. – Ma kako ti nije jasno?!

– Bože, ne mogu vjerovati! Ti si zaljubljen u nju! To je apsurdno!

– A zašto bi bilo? I vampiri se mogu zaljubiti. A Annie je savršena za mene.

– Baš kao i ti za nju?

– Naravno. Nema sumnje.

– Marcuse, d...

– Aaahh, zbilja me zamaraju tvoja pitanja, moram krenuti, još nisam večerao. Ne brini, prenijet ću joj pozdrave.

Daisy nije bila ni svjesna što slijedi, jer je bila sigurna da će otići i da će vjerojatno neku drugu večer opet svratiti i gnjaviti je. Ali ne!! Bila je u krivu, itekako u krivu! Marcus se naglo okrene oko sebe, dobaci joj smiješak i svom brzinom i snagom iščupa joj srce, a zatim ispije svu krv, do posljednje kapi.

– Ah, koje li tragedije! Rekao sam joj da bi trebala glumiti.

To su bili trenuci njegova nastupa uživo, jer nakon svega, najviše je volio ljudske tragedije. Čak je i glumio s mnogima u njihovu osobnome fijasku, da bi im na kraju oduzeo sve. Sve, pa tako i ono malo dostojanstva što su mislili da ga imaju. Potpuno neočekivano!

Te večeri Annie se opet probudila sama. Ustala je, sreća Carlosa, večerala i stala se dosađivati, sama sa svojim mislima i osjećajima. Naime, prošla večer nikako joj nije izlazila iz glave. Nicka je nekada veoma voljela, a sada nije znala što zapravo osjeća. Možda je to žaljenje, ali ipak je u njoj ostala ljubav prema njemu koja nije ugasla, unatoč njezinoj pretvorbi. Znala je i sama da to što osjeća prema Nicku ne može biti ona ista ljubav koju je osjećala dok je bila čovjek, jer sada je zvijer zatočena u tijelu lijepe žene, koja je nekada bila živa. I što god osjećala, ona se ne smije tome prepustiti, jer ta bi ljubav završila krvlju i gladi za njom.

A opet, tu je i Marcus, taj prelijepi zavodnički vampir, kojeg Annie naprosto obožava i kojeg se nikada ne bi odrekla. Znao je biti doista čudljiv i ponekad doista gad, ali nije se imala pravo žaliti na to kada je i satna takva. Oni su jedno, krvavi ljubavnici koji su sve, samo ne dobri. Setala je gore-dolje po čitavoj vili, sada već prilično uznemirena što ga nema, pa napokon i ljuta na njega.

– Carlose!!! Carlose, gdje si?!

– Zvali ste me, nekako ste uznemireni?

– Da, jesam. Znaš li kada će se onaj idiot od Marcusa pojaviti?!

Carlos je ostao zbunjen njenim pitanjem, jer nikada nitko nije tražio objašnjenja od njega i Annie gaje zatekla. Nije mu bilo lako živjeti s vampirima, iako je Marcus stekao njegovo povjerenje, ali Annie je bila novi vampir, nepoznat, prevrtljiv i nikako od povjerenja. Stoga, kad ju je Carlos vidio onako ljutitu i uznemirenu, uplašio se, jer i nije bio siguran uz nju. Bez Marcusove kontrole, ona ga je onako ljutita mogla svakog časa ubiti, ako joj ne udovolji.

– Štoje, što si se uplašio? Neću ti ništa... Hm, ili bih možda mogla nešto prigrusti? Ha, što kažeš, starudijo?!

Carlos se sada već bojao za sebe.

– Ja...

– Ti, što? Ha? – Annie je jednostavno uživala u svojoj prljavoj igri. – Nećeš mi se valjda još onesvijestiti, ha?

I dalje mu se rugala, dodirivala ga i igrala se skrivača s njim, sad me vidiš sad me ne vidiš, dok se Carlos sav šćućurio od straha. Ali uto mu dode spas:

– Annie, ostavi ga!!

– Ah, pa on se napokon pojavio! Ha, mileni?

Marcus je vidio daje Annie prilično uplašila Carlosa te mu dade znak neka se povuče.

– Uh, baš si neki, a tako smo se lijepo zabavljali! – Annie, kako se usuđuješ dirati moje ljude?!

– Oh, oni su tvoji, pa da! Pardon, dragi, ali gdje ti je smisao za humor!!! – Izdere se svom snagom. – Mene se nisi sjetio!!!

– U redu, što sad ne valja, ha? Već polako počinjem gubiti strpljenja s tim tvojim ispadima!

– Maje li, vraže jedan, moji ispadi te ne uzbuđuju, ha?

Marcusu je za jednu večer bilo dosta igre, te više nije imao strpljenja za još jedno natezanje s Annie.

– Slušaj me, kravo jedna!!! Nemam vremena za tvoje jadikovanje, pa ću ti stoga samo reći da sutra odlazimo.

Nakon stoje to rekao, okrenuo se i otišao, a Annie je ostala zatečena, ali ne i iznenađena.

– Sutra odlazimo! Pa što onda, kao da zato nisi imao vremena da malo budeš sa mnom. – Annie se satno nasmije na svoje glasno razmišljanje i ode u svoje sklonište na počinak.

Sljedeće večeri Annie se probudila i krenula u prizemlje vile, ali prvo se zaustavi da pogleda u Marcusov ležaj. Njega, naravno, nije bilo tamo, pa stoga krene svojim putem. Prvo je zatekla Carlosa kojeg je odmah zaustavila:

– Carlose, stani! – Trebate me?

– Ma ne baš. Oprosti mi zbog onog od jučer. Znaš, bila sam jako ljuta i, priznajem, prava gadura.

– Annie, ja vam zbi...

– Pusti, Carlose, odlazimo i samo sam htjela da to raščistimo prije nego se ponovno vidimo, OK?

– Svakako. Sretan put vam želim. – Hvala ti. On me čeka? – Da.

Stigavši u sobu, zatekla je Marcusa kako telefonira i to joj je bilo čudno za vidjeti, jer ga nikada prije nije zatekla kako razgovara s nekim preko žice.

– Ah stigla si, bilo je i vrijeme. Limuzina nas čeka, pa stoga se dobro najedi jer nas čeka dalek put.

– OK, večera je u drugoj sobi?

– Da.

Annie je otišla vrlo smireno, bez ikakvih primjedbi i, što je najvažnije, bez ikakvih dodatnih pitanja, što je Marcusu bilo vrlo čudno. Nato ude Carlos da se oprostí s njim i da mu kaže daje sve spremno za njihov odlazak.

– Carlose, Annie te ništa nije ispitivala?

– Ne, gospodine, samo mi se ispričala i pitala za vas.

– Ah. No dobro, onda zbogom, Carlose, i do skorog viđenja.

– Do viđenja i čuvajte se.

– Uvijek, Carlose.

Marcus se oprostio sa svim svojim ljudima, jer je veoma držao do svih njih. Nije baš obožavao ljude, ali ovi su bili njegovi i zato ih je volio. Annie je izašla iz sobe vrlo zadovoljna i sita te mu se obratila sa smiješkom:

– Ljubavi, samo jedno pitanje?

– Da?

– Hoćemo li biti zajedno u lijesu? – Zar to želiš? – Da li ti želiš?

– Bilo bi mi drago da te imam uz sebe. – U redu onda, hoćemo li? – Svakako, ljubljena.

Zajedno su otišli, držeći se za ruke kao pravi zaljubljeni par.

Čim su ušli u limuzinu, krenuli su. Vozili su se kojih sat vremena i konačno zaustavili, ali Annie i Marcus nisu progovorili ni riječi, samo su dijelili poglede. Limuzina ih je odvezla do aerodroma na kojem ih je čekala neka vrlo elegantno odjevena osoba. Pozdravili su se i krenuli prema avionu koji ih je čekao.

– Sve je spremno za vas i gospodu, baš kako ste tražili. – Hvala lijepa, Alexander, i do score suradnje. – Također, Marcuse, i ugodno putovanje.

Annie je sve to vrijeme promatrala i šutjela bez ikakvog upletanja i nakon što su ušli u avion, Marcus više nije mogao izdržati njezinu šutnju. – No dobro, stoje s tobom, samo šutiš? – I to tebi smeta, najdraži? – Ne, ali obično stalno nešto zanovijetaš.

– Ah da. Budi bez brige, nije mi ništa, samo se polako prilagodavam sebi i pokušavam saznati neke stvari, a da te ne moram stalno ispitivati. – A, znači, služiš se mislima. – Jap!

– Sjajno, i da li ima rezultata?

– Ima, ima.

– A, onda je to u redu.

– Naravno daje u redu, ali sada ću ti nešto reći, zapravo zapovjedit ću ti, OK? – Pa može, ako nije nešto što ne mogu učiniti. – Vjeruj mi, izvest ćeš to sjajno. – A...

Marcus joj pride, poljubi joj ruku i povede ju u lijes, gdje su većinu vremena proveli budni u vrućim zagrljajima i krvavim poljupcima.

Bilo je oko sedam sati navečer kada su sletjeli na jedan europski aerodrom. Marcus joj kavalirski pruži ruku i pomogne joj sići.

– Pogledaj ovo nebo, dobro ga pogledaj. Vidiš li razliku, osjećaš liju?

Annie zadivljeno pogleda tamnoplavo nebo stare Europe i to ju neopisivo uzbuđi. Divila se osjećajući neopisivu ljepotu davno već zaboravljenu, jer njene vampirske oči vide i ono nezamislivo, i osjećaju tim praiskonskim čulom, što je Marcusu tako dobro poznato. Uzrok je, naravno, on. On joj je brat, prijatelj, ljubavnik i prije svega otac, njen veličanstveni stvoritelj. Marcus je bio potpuno ispunjen i osjećao se kao daje ponovno rođen u svome starome kraju, svome gotovo zaboravljenom rodnom Beču. Smiješio se, dizao ruke prema tamnoplavom nebu osutom sjajnim zvijezdama.

Annie ga pogleda i shvati:

– Ti si ponovno rođen, baš kao davno prije?!

Marcus se ne osvrne na njezine riječi, nego joj daje znak da sjedne u limuzinu koja će ih odvesti u noćnu ljepotu prekrasnoga grada.

Dok su se vozili gradskim ulicama, divljenju nikada kraja. Oni su ti koji možda jedini cijene to što vide i s pravom im je dan taj mračni dar, koji ima i svoju bistru i svijetlu stranu. A Annie je napokon potpuno shvatila što znači biti vampir, i stoje u stvari dobila time što joj je stvoritelj podario svoju staru, profinjenu krv.

Stigavši u hotel s pet zvjezdica, bili su odmah veoma ljubazno primljeni, jer Marcus im je bio najstariji i najcjenjeniji gost. Svi su mu bili na usluzi i dijelili poštovanje kako prema njemu tako i prema Annie. A tek apartman! Bio je to najljepši i najveći apartman u hotelu, i uvijek spreman za cijenjenog gosta. Zauzimao je cijeli najgornji kat, a bio je uređen u stilu nekadašnjeg starog i bogatog Beča. Vrh hotela bio je veličanstven, jedan dio bio je klasičan, sa obnovljenim starim zidovima i velikim balkonom, dok je drugi bio potpuno ostakljen i iz njega se pružao pogled na cijeli Beč. Zvezdano nebo obrublivalo je čitav strop, poput sjajnih dijamanta na crnom baršunu.

Annie nije mogla vjerovati u to što vidi i uopće, gdje se nalazi, pa ipak, sve je bilo stvarno. Počela je skakati i vrtjeti se u krug po toj veličanstvenoj prostoriji s prekrasnim pogledom, osutoj vječnom tamom za dvoje krvavih ljubavnika.

– Onda, ljepotice, sviđa li ti se moj stari svijet i sva ta raskoš koju posjedujem?

– Da li mi se sviđa?! Pogrešno pitanje, dragi moj, ne da mi se sviđa, nego me potpuno opčinio i na prvi pogled osvojio.

– Drago mi je što dijelimo mišljenje, a nadam se i osjećaje.

– Naravno da ih dijelimo jer, Marcuse, ti bi trebao shvaćati da smo mi jedno, još od onog dana kada si mi podario tu svoju veličanstvenu krv. I zato osjećam ono što i ti i znam da pripadam kako tebi, tako i svemu tvome.

– Znao sam da nisam pogriješio učinivši te svojom vječnom družicom.

Annie mu se približi i poljubi ga, a joj on uzvratiti te pogleda prema gradu.

– Još nije kasno. Mlada damo, da li ste za jednu noćnu šetnju i možda neku slatku večeru?

– To nikako ne bih mogla odbiti. Što još čekamo?!

Istina, noć je bila još uvijek mlada i kao stvorena za njih. Ludo su se zabavljali u toj dugoj šetnji prekrasnim Bečom, a svoju ljubav nisu nimalo skrivali iako je možda njihovo ponašanje bilo i dosta nepristupačno, pa čak i u trenucima sramotno, ali tko se uopće obazire na svijet dvoje ljubavnika, mogu mu se samo diviti. Marcus je bio više nego zadovoljan, bio je dosta pričljiv za vampira i rado je uputio Annie u svoj nekadašnji život, običaje i ponašanje pravog bečkog plemića.

Dok su tako šetali, Marcus se odjednom zaustavi pred vilom u najbogatijem dijelu Beča i pozvoni na vrata, iznenadivši Annie:

– Marcuse, što izvodiš, pa nećemo valjda ući?

– Dodi, vidjet ćeš da će nas dočekati raširenih ruku.

Annie ga samo sumnjičavo pogleda i prihvati poziv. Velika vrata se otvoriše i domaćini ih prime s velikim oduševljenjem. Jedna mlada i veoma lijepa djevojka je dotrčala do Marcusa čim gaje ugledala i zagrlila ga, a da i ne spominjem da gaje strastno poljubila, što se Annie nije nimalo svidjelo. Odmah je zaključila da joj se ta mlada i bogata djevojčura ne sviđa, baš kao ni Annie njoj. Dok ih je Marcus upoznao, dijelile su prkosne poglede i nisu bile nimalo oduševljene upoznavanjem. Marcus je odmah to primijetio, ali samo se podrugljivo nasmijao i dobacio Annie:

– Nemoj ništa pokušavati s njom.

– Ja?! To bih ja mogla reći tebi, izdajnice.

Više nisu ništa govorili, samo su slijedili djevojku koja ih je vodila u sljedeću prostoriju, veliku i raskošno namještenu.

U toj prostranoj sobi bilo je još ljudi koji su poznavali Marcusa i to, čini se, vrlo dobro, no neke je upoznao tek te večeri. Annie se brzo uklopila u tu bogatu rulju i vješto ih je obrađivala, pogotovo muški dio, dok je Marcus s druge strane sobe opčinjavao ženski svijet. Oboje su bili neodoljivi zavodnici i nije im uopće bilo teško zavesti nekoga od tih ljudi ili im se barem svidjeti. Marcus je na taj način i stekao mnoge bogate prijatelje, koji su mu praktički jeli iz ruku jer su ga apsolutno obožavali, a Annie se nije ni trebala previše truditi oko njih, jer tko je bio Marcusov prijatelj, bio je i njihov. Ali opet, da stvar ne bude jednostavna i laka, bila je tu ta djevojka imenom Matilda, koja ih je dočekala i koja je sada bila na meti Annie, koja se trudila da joj bude što više u blizini i da sazna kakve veze ona ima s Marcusom odnosno kakve su joj namjere. Znala je da sigurno nisu nikada bili ljubavnici jer bi je on ubio ili barem odvuкао na svoju stranu, ali ono što je uspjela pročitati iz njene glave bilo je da Matilda pati za Marcusovim tijelom i dušom i da zna daje on vampir, kao i ostali u toj kući. Nije se previše zamarala time što svi znaju tko je Marcus i tko je ona, već je bila ljubomorna na Matildu i pomalo ljuta na Marcusa što joj nije ništa rekao.

Večer je bila veoma živa i vesela i svi su se ludo zabavljali sve do kasno u noć, dok Marcus i Annie nisu morali krenuti u svoje skromne odaje na vrhu hotela. Oprostili su se od ostalih i otišli, ali prije negoli su krenuli, Matilda je pozvala Marcusa na stranu i odvela ga na kat, što je vrlo uzrujalo Annie, no ubrzo je sišao, poljubio Matildu i oprostio se.

Natrag nisu morali ići pješice jer ih je čekao prijevoz koji im je osigurala Matilda. Oboje su šutjeli i Marcus je znao da se Annie sada opet duri, ali njega je to jednostavno zabavljalo i sviđalo mu se što je Annie uspio učiniti ljubomornom. To mu je bio samo dokaz da ga beskrajno voli. Vozač ih je ostavio u blizini hotela.

– Molit ću te lijepo, zašto si mu rekao da nas tu ostavi?

– Zar nisi ogladnjela, mila?

– Sasvim je normalno da jesam, ali mislim da smo to mogli već odavna obaviti da se nisi toliko ulizivao onoj namiguši Matildi.

– Ah što volim kad se ljutiš! Znaš, mislim da bi mi bilo dosadno da samo šutiš, stoga se ne mogu požaliti. Baš te volim takvu ratobornu.

– Ma nemoj mi reći! Što ti Matilda nije dovoljno ratoborna, ha?!

– Annie, ljubljena, poslije o tome, sada nas čeka posao.

To je bila njegova zadnja, te su krenuli niz ulicu iza ugla gdje su imali žrtava na izbor. Annie je odmah vidjela da je to ulica puna prostitutki koje su čekale mušterije i tako zarađivale za svoj bijedni život. Išli su od jedne do druge, sve dok se nisu zaustavili i izabrali dvije mlade djevojke koje su povelu u hotel gdje će iz njih isisati svu njihovu životnu silu.

Djevojke su bile opčarane apartmanom na vrhu. Nisu se uopće upitale zašto dvoje ljubavnika uzimaju dvije prostitutke da bi se zabavljali. Mislile su vjerojatno da vole grupni seks, da se vole maziti s drugima i iskušavati nova tijela, ali bile su u krivu. Marcus je otišao s jednom djevojkom u sobu, dok je Annie ostala s drugom u staklenom dijelu. Približila se djevojci i počela je dodirivati, zatim se udaljila od nje i sjela u naslonjač te joj rekla da skinu svu odjeću sa sebe. Djevojka joj je istog trena udovoljila, na stoje Annie samo obliznula usne vidjevši tako lijepo mlado tijelo koje joj je potpuno na raspolaganju. Ustala je i prišla djevojci te joj stala ljubiti grudi i mrsiti kosu sve snažnije i strastvenije. Djevojka se sada već uplašila te ju je zamolila da malo popusti, ali Annie kao da ju nije čula ili nije željela čuti. Kad je djevojka primijetila krv na svojim grudima, počela je vrištati i zapomagati, a Annie ju je naglo uhvatila za vrat i poljubila u usta kako bi ju dokrajčila.

Zatim ispusti djevojku iz ruku i obriše usta, a nato začuje iza sebe pljesak i smijeh. Naravno, bio je to Marcus koji je čitavo vrijeme promatrao tu krvavu orgiju.

– Apsolutno sjajno, Annie! Sjajno!

– A da? Pa zna se tko je najbolji ljubavnik, zar ne, ljubavi? A ti si me čitavo vrijeme promatrao! Uostalom, gdje ti je ona slatka kurvica, zar siju odmah smaknuo?

– Nije bila baš nešto previše zanimljiva. Tebe je vrijedilo gledati kako uživaš u onoj jadnoj glupači.

– A. Dobro, kako god... A sad mi reci, kako ćemo se riješiti tih jadnica?

– Jednostavno, pozvat ćemo čistače.

– O, i njih imaš?

– Naravno.

Annie napravi neki smiješan pokret i skinu zakrvavljenu odjeću sa sebe te krene u kupaonicu oprati se. – Nećeš me pozvati?

– Mislim da mi je bilo dosta strasti za večeras. Slatki snovi, ljubljeni. – Dok je prolazila pokraj sobe u kojoj je bio Marcus s djevojkom, zaviri unutra i nasmije se:

– Zar si je morao tako rasparati? Zbilja nemaš ukusa, dragi moj. – Što da ti kažem, nije bila vrijedna moga truda. – Pa si joj morao nanijeti bol, ha? – Ah da, bol... Bol, bol i samo bol...

– Oh, ti i tvoja filozofija, mislim da ću te ostaviti s tom jadnom prozom. Ciao, dragi.

Marcus se nije obazirao na nju nego se zagledao u divan prizor Beča u noći i razmišljao, tko zna o čemu.

Na povratku je zatekao svoj lijes prazan, što gaje razočaralo jer je očekivao da će se priviti uz Annie i ostati tako do sljedeće večeri. Stoga je probao otvoriti Annien lijes, ali bio je dobro zatvoren, tako da nije mogao do svoje ljubljene, što ga je još više razljutilo. Zatim zalupi vratima i nestane.

Annie se te večeri probudila vrlo rano, puna očekivanja i uzbuđenja. Jedva je čekala da istraži taj drugi svijet, za nju posve nov. Oduvijek je željela otići u Europu bez ikakvih obaveza i rokova do kojih se mora vratiti. Uvijek je morala žuriti i davati intervjuje jer je sve bilo vezano uz posao, a ne zabavu. Ovo je bilo ispunjenje njezinih snova. Nije bilo važno što je i tko je, ona može sve što želi, jer novac nije u pitanju, već taj mračni dar slobode. I tako je ustala, uredila se i krenula u ophodnju da se prvo najede, a onda ludo zabavi. Sišla je u predvorje hotela gdje su je svi ljubazno pozdravili. S nekima je čak malo i popričala, raspitujući se gdje se može opustiti i dobro provesti te krenula starim ulicama drevnog Beča, diveći se njegovim vizurama, prema obližnjem Blues Clubu. Naravno, nije bila nikakva tajna daje Annie apsolutno obožavala bluz, jedino je možda bilo malo čudno da jedan vampir sluša bluz i uživa u njemu, no s druge strane, nitko nije znao da je ona vampir. Klub ju je definitivno oduševio, zabavljala se kao nikada do sada i uopće nije osjećala umor, što ju je podsjetilo da više nije čovjek, ali to ionako nije bilo važno. Upoznala je neke osobe i veoma su joj se svidjele kao i ona njima, te su se dogovorili da će se naći i sljedeće večeri. Annie je već osjećala priličnu glad, zato ode iz kluba s osjećajem smirenosti i željom za ponovnim susretom

s novim prijateljima. Odlučila se malo prošetati i izabrati neku mladu i svježju žrtvu. Konačnoju ugleda.: Bila je to djevojka, mogla je imati jedva osamnaest. Annie se malo sažalila nad njom, ali glad i vampirski nagon su nadvladali. Djevojka je nakon nekog vremena opazila daju Annie prati, te se zaustavi i obrati joj se:

– Oprostite, zašto me pratite?

Annie joj ne odgovori ništa, samo ju je promatrala i kada je djevojka htjela još nešto reći, upotrijebila je svoju brzinu i čvrsto uhvatila djevojku te ju odvušla u mračnu ulicu. Djevojka je bila prestravljena izrazom Anniena lica i onim velikim zubima, stoga joj Annie reče da se opusti jer ju čeka daleko putovanje i završi zauvijek s njezinim životom.

Zadovoljna i sita krene natrag u hotel, jer se zora bližila i počela je osjećati umor. Te večeri nije se nijednom sjetila Marcusa, ni događaja od prošle večeri, nije se čak ni pitala gdje je bio, budući da ga nije zatekla u sobi ni vidjela čitavo to vrijeme. Prije nego je ušla u sobu, čula je Beethovenovu 6. simfoniju kako odjekuje prostorom. Sve je bilo u potpunom mraku, a Marcusa nije odmah vidjela, ali je osjetila njegovu prisutnost. No još je netko bio tamo, i to nije mogao biti običan čovjek, jer je imala skoro isti osjećaj kao kod Marcusa, tek neznatno drugačiji.

Odluči upaliti svjetla i dok je to činila netko ili nešto je projurilo kraj nje poput vjetra. Tada je ugledala Marcusa kako stoji na vratima jedne sobe i gleda je. Nije ništa rekao, niti je napravio bilo kakav pokret, samo je stajao tamo, potpuno odsutan, kao prava slika mrtvog čovjeka ili nečega što liči na čovjeka. Annie krene prema njemu, jer ju je to njegovo ponašanje počelo zabrinjavati i smetati.

– Stani! – reče joj konačno, ali s nekim bijesom i patnjom u glasu.

Annie krene ponovno, ovaj put oprezno.

– Rekao sam, stani!

– Marcuse, što ti je? – Ali on je opet ostao nijem. – OK, maca popapala jezik, ha?

I dalje ništa, samo je stajao naslonjen na zid, buljeći u nju kao da će je tog časa ubiti.

– Marcuse, što sada izvodiš? Reci nešto, nemoj šutjeti!

Tada nešto promrmlja, pošalje joj poljubac i nestane iza zatvorenih vrata.

– Pa zbilja mi nije jasno što mu je. No dobro, ionako je već kasno, neću se sada s njim natezati.

– I ode na počinak.

Annie opet ustane ranije, jer se već naučila buditi ranije, a imala je i zašto. Nova sredina potpuno joj je odgovarala. Prije nego je izašla odlučila je zaviriti u onu sobu u koju se zatvorio Marcus. Soba kao soba, ništa nije bilo čudno, osim nepospremljena kreveta i par kapi krvi na jastucima. Izenadila ju je ta krv i nagli osjećaj ljubomore. Nije si to istog trena mogla objasniti. Polako se smirila i sada je mogla osjetiti daje netko bio ovdje s njim, blagi miris nepoznata parfema i ponovno zbunjujuću navalu bijesa i ljubomore. Još se malo ogledala po sobi i tada svojim ostrim okom spazi na podu nešto blistavo. Podigla je to i vidjela prelijepu narukvicu s blistavim kamenčićima, vjerojatno smaragdima, k tomu dosta staru, što se moglo vidjeti po načinu na koji je bila izrađena. Uzela ju je, stavila je na svoju ruku i otišla u klub. Malo je kasnila i njezini novi prijatelji mislili su da neće doći. Opet su se lijepo zabavili i ostali dosta dugo, sve dok joj mladić imenom Michael nije predložio da svrati k njemu na kavu s ostalom ruljom. Annie je bez razmišljanja prihvatila poziv i otišla s njima. Tamo je dosta dugo ostala i već je bilo vrijeme da krene, ali nikako joj se nije dalo ići. Tada ju iznenadi Michaelovo pitanje:

– Annie, nemoj se uvrijediti, ali da li si ti vampir?

Annie je ostala zatečena:

– Što?

– Znam da ti je to čudno, i ne znam kako da ti objasnim, ali dosta si blijeda, a primijetio sam da uopće ne piješ naručeno piće i uvijek odlaziš pred zoru. – I stoga si zaključio da sam vampir?

– Nemoj se ljutiti, ali ja sam fanatik takvih stvari i zbilja bi bilo kul da si ti nešto takvo.

– A da?

– Pa da, to bi bilo sjajno, mogli bismo zajedno svašta raditi.

– Što to, na primjer?

– Ovaj, ne znam, svašta.

Annie tada shvati sve i uhvati je nagli bijes:

– To ti je rekao on, je li? Misliš da sve to nema svoju cijenu, ha? Zar se ne bojiš da ću te ubiti? Ili ti je možda rekao da se neću usuditi? – Ali kako ti znaš sve te stvari'?

– A joj, dragi moj Michael, tako si mlad i tako glup! Ti si mu poslužio kao igračka, onako zaluden svojim fantazijama i to što ti je obećao, bio je samo vrhunac, jer on je znao što ću ja učiniti. I, Michael, vjeruj mi, jedino je tu imao pravo.

– Znači, neće me povesti sa sobom? Ali ti si mu samo da mu prođe vrijeme! I ti si isto bila zaludena time kao i ja.

– Krivo, krivo, on je samo malo ljubomoran, znaš. I znaš što još?

Mladić ju je samo gledao, razočaran i prevaren.

– Ne znaš, je li? Znaš, ja sam krenula jer sam postala gladna i nisam ti htjela ništa, samo sam se htjela malo družiti sa svima vama, a ti si morao sve upropastiti. I sada, dragi moj glupavi dječake, ja ću ti biti zadnje što ćeš vidjeti.

– Ja ne razumijem?

– A ne, pa daj da ti onda pokažem, ha?

Annie svom snagom udari u njegova prsa i iščupa mu srce. I zadnje što je jadnik vidio bila je zaista ona, ali barem je mogao vidjeti i kako izgleda njegovo vlastito srce.

Annie je bila pogođena navalom osjećaja, razočarana i povrijeđena što Marcus nema povjerenja u nju i što se upleće u njezine stvari i odnose s drugima.

Kučkin sin, ponavljala je u sebi čitavo vrijeme, ne gledajući kamo ide, ali nekako je uspjela stići do onog hotelskog vrha. To je trebalo biti ostvarenje velikog sna za nju i onog groznog kućkinog sina, a sada? Sada je to sve postalo nepodnošljivo i zagušujuće za nju samu. Ni u svojem prijašnjem životu nije nikada voljela takve situacije ni provokacije, pa neće ni sada. Stoga je puna bijesa išla na onaj, sada joj grozan vrh. U trenu je stigla do vrata, a da nije primijetila da je uopće i prošla kroz predvorje i nije znala je li išla liftom ili stepenicama, samo se odjednom našla gore, pred svojim ciljem. Naglo je otvorila vrata i, začuđujuće, iznenada postala veoma smirena. Spazila je Marcusa kako gleda kroz veliko staklo. Na njen upad naglo se okrenuo. No on nije bio sam i to ju je ponovno šokiralo i razbjesnilo, ali ipak je uspjela ostati mirna jer, napokon, to i priliči jednom vampiru u ovakvim situacijama, kada stvari pomalo izmaknu kontroli. Taj netko je bila ona, znala je to, iako ju nikada nije vidjela. Osjetila je to one večeri kada je zatekla Marcusa u čudnom stanju, a nešto je projurilo kraj nje. Tako ju je ponovno i sada osjećala, ali bilo je tu nečeg vrlo čudnog. Kada ju je napokon malo bolje i smirenije pogledala, njezina blizina ju je umirila, kao da gleda u nešto božansko i tako mило. Taj je trenutak najviše zbunio Annie. Stajala je s nekim nejasnim očekivanjem i tada je ona napokon progovorila, a glas joj je bio toliko divan:

– Poštovanje, draga moja, ja sam Valerija.

– Ti? – Annie je bila sva zbunjena i nije znala što da kaže.

– Polako, samo polako, ja nisam ovdje da ti budem neprijatelj. Ja sam ovdje da ti budem prijateljica, sestra, sve što poželiš. Samo polako i sve će se razjasniti.

Annie je u tom trenu postala još zbunjena, pogledavajući upitno Marcusa i čekajući na bilo kakvo objašnjenje.

– Ja nisam tvoj stvoritelj, stoga ti mogu čitati misli. Možeš i ti meni. Samo pokušaj i uvjerit ćeš se.

– Ali tko si ti, ne shvaćam? I zašto on šuti, ništa mi nije rekao o tebi?

Valerija blago pogleda Marcusa i nasmije se.

– Marcus? Pa on je samo zaljubljen, izgubljen vampir i to je sve. Ne moraš se brinuti, smirit će se on.

Annie se sada osjećala puno bolje, tako daje mogla vladati situacijom i upotrijebiti svoju snalažljivost.

– No dobro, Valerija, ali ja još uvijek čekam odgovor na postavljeno pitanje?

– U redu, svakako, sve će se objasniti, ali mislim da bi bilo najbolje kada bi ti on sve detaljno ispričao, iako svi znamo da ne voli previše čavrljati i objašnjavati. A mi ćemo se već vidjeti, Annie, i nadam se da ćemo se dobro slagati. O, i umalo zaboravih to što imaš na ruci.

Annie se sjeti da na ruci ima narukvicu koju je našla na podu te je pogleda.

– Mislim da pripada meni, znaš, imam je od davnina. Stara baština, znaš kako je to, kao da imaš svoju omiljenu dekiću, zar ne? Ha-ha-ha!!!

– Bez brige, nemam kugu!

– Ah, ti si sjajna. Znaš što?

Annie je upitno pogleda, pomalo izazivački.

– Ostavi je za sada, baš ti dobro stoji. Vratit ćeš mije već. Ciao, mila, i ti, ljubljeni. – I ode.

Annie se nasmije, odahne s nekakvim olakšanjem i sjedne u naslonjač. – Pa ljubljeni, objašnjenje? Mislim, za sve, počevši od nje? – Dobro, ali ja sam ipak razočaran tobom.

– Razočaran? – upita ga Annie i to ju na trenutak zbuni, ali se sjeti zbog čega je tako. – Slušaj Marcuse, razočaran si zato što očekuješ da te slušam i da sam uvijek s tobom i, naravno, da se ne ljutim na tvoje ispade i te tvoje gnusne igrice, je 1' tako? Ali, Marcuse, mili moj, ti si znao kakva sam bila i kakva jesam i da neću biti tvoj rob.

– To nisam nikada tražio od tebe!

– Ne, nisi, ali što onda očekuješ od mene? Ja ne mogu biti sve što ti zamisliš i raditi sve što ti želiš. To jednostavno nisam ja, Marcuse, shvaćaš?

– Mislim da ću morati poraditi na tvojoj neobuzdanoj osobnosti.

– OK, vrijedi. Nego, kakvo ti je to ponašanje u zadnje vrijeme i tko je zapravo Valerija? O, i prije negoli mi to kažeš, reci mi prvo stoje bilo između tebe i nje sinoć?

– No dobro, a što ti misliš?

– Ne, mili, to ja tebe pitam. I bez laganja, grozno je kada vampir vampiru laže.

– Kako bi reagirala kada bih ti rekao daje bila u mome zagrljaju, postelji i da još osjećam nju i njen miris i taj božanstveni okus njene krvi? Reci mi, ljubljena, reci?

– Rekla bih da mi vampiri možemo svašta podnijeti i da ne bismo smjeli biti ljubomorni, ali ja to ne mogu. Ti si me prevario i lagao kada si rekao da me voliš.

– Ne, Annie, nisam lagao! To nikada!

– A ne?! Kako onda to objašnjavaš, zar sam ti već dojadila?

– Ne, Annie, ja te volim i uvijek ću te voljeti, pa čak i više od nje.

– Od nje? Ti nju voliš?

– Ne kao tebe, nju poštujem i obožavam, ali na drugi način, kao sestru. – Dobrog li pokazivanja sestrinstva!

– Ona mije majka, sestra, nekada davno ljubavnica i moj stvoritelj. – Stvoritelj! O Marcuse, zašto mi nisi ništa rekao?! Barem nešto? – Nisam mislio da će se pojaviti ovdje, da će me naći i daje uopće živa. – Čekaj malo, ti si pobjegao od nje?

– Tako nekako. Zapravo, htio sam biti sam i stvoriti nekoga za sebe, razumiješ? Nekoga tko će me voljeti istinski strastno. Jer ona je bila ostvarenje snova, ali nisam imao svoju slobodu i nekoga tko će me voljeti na isti način kao i ja njega ili nju. I tako sam našao tebe, a nju skoro pa zaboravio.

– Ja ne znam što da kažem, ali da li ona zna uzrok tvog odlaska?

– Zna, rastali smo se i udaljili davno prije mog konačnog, pravog odlaska.

– Koliko dugo se niste vidjeli i kada te uopće stvorila? Koliko je stara i, napokon, koliko si ti star?

Marcus se nasmije toj nagloj bujici Annienih pitanja i njezinoj radoznalosti.

– Polako, Annie. Nismo se vidjeli petsto i nešto sitno godina.

– Vau!!!

– Ona je stara, ne znam točno, preko dvije tisuće godina, ali mene je stvorila prije točno sedamsto pedeset pet godina. Bilo smo nerazdvojni, divio sam joj se i učio od nje svaki pokret, riječ, strast pa i svaku manu koju je ona imala.. Ona je stvoreno božanstvo, puna plemenitosti i poštovanja prema drugima, pa čak i prema svojim žrtvama, ali ja nisam mogao više biti u njenoj sjeni, morao sam otići. I tako sam tražio nekoga posebnog za sebe stoljećima, sve dok nisam našao tebe. A ona slabost, ne možeš ni zamisliti koliko se kajem zbog nje. To je satno dokaz da nemam poštovanja prema tebi i da sam luđački ljubomoran i da te ne mogu ni s kime dijeliti.

– Marcuse, ti me ne moraš ni s kim dijeliti, ti si se sam udaljio. Moraš prihvatiti neke stvari kao što i ja moram prihvatiti neke kod tebe, ali nemojmo zato biti takvi kao sada. Volimo se, oduzimajmo živote zajedno i slavimo svaki zajednički trenutak. Znam, mi smo vječni, ali nećemo biti budemo li se mrzili i prkosili jedno drugomu zbog svake sitnice i, stoje najvažnije, bili ljubomorni na te jadne i prljave ljude. Oni su ovdje da nas zabavljaju, da se mi zabavljamo s njima i da nam budu hrana, izvor veličanstvene i ukusne crvene tekućine. Krv, Marcuse, i sve za krv!

– Za krv, Annie!

Okrenuše se jedan prema drugome i spojiše usnice da ih što jače zakrvaru. Da, istina je, Valerija je bila ovdje i možda je Marcus trebao Annie reći istinu o sebi i svojoj stvoriteljici: što su nekada davno bili, što su stvorili, što su sve prošli i ono najvažnije, zašto su se rastali i na koji način. Razlog njihova rastanka i užasne prijetnje tada izrečene. Prijetnje koje će se barem pokušati ostvariti, bio Marcus toga svjestan ili ne. Je li uopće slutio što božanstvena Valerija smjera i kakvu osvetu kuje? Naravno, Marcus je znao da Valerija nije ovdje samo da bi bila blizu njega i družila se s Annie, ona je ovdje s razlogom. A taj razlog bi mogao biti koban za neke. Za koga, to ćemo saznati i možda čak uspjeti spriječiti, samo kada bi se Marcus sjetio što mu je Valerija obećala na njegovu odlasku, samo kada bi malo razmislio o onoj tako davnoj noći, potisnutoj i zaboravljenoj, koju toliko želi izbrisati iz svoga sjećanja.

Vrijeme je polako odmicalo i činilo se daje sve u najboljem redu. Svađa više nije bilo, kao ni mržnje ni stalnih prepirki i prkošenja. I Marcus je bio zadovoljan, usamljen kao i svi vampiri, ali dijeleći usamljenost sa svojom prekrasnom Annie. Bio je tu i tamo malo potišten i zamišljen, ali nije se previše obazirao na svoje slutnje i možda bi još sve bilo u redu da Annie nije stalno spominjala Valeriju i da nije imala želju daje posjeti i bolje se upozna s njom.

– Zašto te toliko zanima?

– Kako, zašto? Zar ne razumiješ, ona je nešto novo i zanimljivo za mene. I sam si rekao koliko je posebna i božanstvena. – Da, jesam, i, iskreno, da barem nisam. – Ponekad mi zbilja nisi sasvim jasan! – Zar bih trebao biti?!

– Nije važno. Ali, znaš, meni je već pomalo dosadno, da odemo do Valerije? – Ne! – Marcus se naglo smrača i uozbilji.

– OK, vidim da je situacija postala pomalo osjetljiva, pa stoga odoh ja malo plašit okolno stanovništvo.

– Stani malo!!! – Marcus se sada fakat pošteno izderao.

– OK, štima. Idemo onda zajedno? – Annie se malo namršti, ali ne shvati situaciju ozbiljno te nastavi sa svojim nimalo vampirskim stilom.

– Rekao sam ti da ne idemo i kraj priče, stoga sjedni i šuti malo, jer u suprotnome ću dobiti glavobolju zbog tebe i tvog toliko ljudskog usranog ponašanja.

– Ma sjajno, evo nas opet!

Marcus naglo ustane i počne s prodikom:

– Zar ti ja nisam dovoljan, ne sviđa ti se ovdje? Zar sam dosadan, nedovoljno ljudski? Zar nemaš samo raskoš i izobilje i nikakvih problema? Uz mene nikada nećeš biti sama, napuštena i jadna, nikada nećeš morati živjeti i jesti kao neko prokleta ofucano pseto. Jer, napokon, što smo mi negoli prokleti ološ, ali ološ koji zna uživati u onome što ima i koji zna iskoristiti sve što mu se nudi. I zašto sada samo šutiš?!

– Ne znam, umjesto da se veseliš sa mnom i budeš kako treba, ti si svakim danom sve gori i ogorčeniji!

– Ja, ogorčen?! Ma, molim te!

– Marcuse, da li si ti siguran da si našao ono što si tražio tolike silne godine? – A joj, koji je to tek krivi potez bio, kojeg li promašaja! Pogodila ga je ravno u živac, nezamislivo, a toga ni sama nije bila svjesna.

– Molit ću te da mi se ovog časa izgubiš ispred očiju, ako ti je do života!!!

– Marcuse, a da mož...

– Annie!!!

Annie je uvidjela da se ne šali, te izleti van puna ljutnje.

– Gad jedan, zar me je morao izbaciti van?! E pa vidjet će on kako će ubuduće meni naređivati! Gad!!! Uh!!!

Bila je ljuta i nije razmišljala. Setala je malo gradom, koketirala sa svakime tko bi joj posvetio malo više pažnje i tako se našla na putu za vilu Blancu. Nikada nije bila tamo jer je Marcus uporno odbijao posjetiti Valeriju i njezino snobovsko društvo, kakvim gaje on smatrao. Ali njoj je sve to bilo zabavno i novo. Ipak je ona bila novonastala vampirica, stara tek nešto manje od godinu dana. I tako je stigla u Blancu i primili su je s velikim oduševljenjem. Prvi joj je prišao neki Domenico, koji je bio veoma srdačan i zabavan. Znala je čim gaje ugledala daje vampir, kao i svi koje će upoznati te večeri.

Svi su se nalazili u lijepo uređenoj dvorani, gdje su raspravljali, smijali se, slušali glazbu, pretvarali se da ispijaju pića, pušili najfinije cigare, zabavljali se s potencijalnim žrtvama. I dok su tako sjedili i uživali, jedna vampirica joj pride, pogladi ju po kosi, sneno ju pogleda i šapne joj svojim slatkim čudnim naglaskom:

– Pogledaj ih, draga, tako su nevini i puni života. A tek kad probaš taj okus...

Annie ju dobro pogleda i poljubi, što joj ova uzvrat. Vampirica je bila apsolutno prekrasna, duge valovite crvene kose, blagih crta lica i punašnih crvenih usana, toliko slatko zamamnih da im nitko nije mogao odoljeti. Prava varka za nepromišljene žrtve. Toliko lijepa, zanosna, uspravna držanja i varljiva anđeoskog pogleda.

Jedno vrijeme su samo promatrale te ljude koji su se sasvim slučajno našli među ovim gladnim zvijerima, te su krenule u akciju, služeći se svojim zavidnim šarmom. Dugo su razgovarale sa svakim pomalo, sve dok nisu izabrale i pogostile se. Valerija se nije nigdje predugo zadržavala, dolazila je i odlazila. Bila je u blizini i uvijek je voljela popričati sa svima njima, pogotovo s Annie jer ona je sada bila njen novi vampir kojeg treba mnogočemu poučiti i pridobiti potpuno na svoju stranu. O Marcusu nisu uopće raspravljale, ali Annie je potajno razmišljala o njemu i sanjarila o njegovim dodirima i slatkim poljupcima, koji su joj nedostajali sve više i više. To ju je znalo toliko izluđivati daje neke od svojih žrtava znala podosta unakaziti.

– Annie, reci mi nešto? – Da, Valerija?

– Zašto ne odeš do njega, znam da ti fali?

– Ja sam ta koja je otišla, mislim, izbacio me je.

– Ali ne i otjerao, Annie.

– Da, znam da sam zbilja kukavica i zasigurno prava izdajica. – Ne, Annie, svi smo mi pomalo izdajice, ali i ti njemu isto nedostaješ i pati zbog toga.

– Ti si ga vidjela?

– Samo nakratko, neku večer u kazalištu. – Je li bio sam?

– Ne... Ali vidjelo se na njemu daje usamljen i da ga muči što te nema u blizini.

– Da? Da li je pitao za mene?

– Ne, ali moraš znati da mu njegov ponos to ne dozvoljava. – Ah, taj njegov ponos! Dovraga, Valerija, imam ga i ja! – O, to znam vraški dobro, Annie! – slatko se nasmije.

– Uh, Valerija, pomoz mi! Volim tog gada od vampira, ali ne mogu se tek tako vratiti. Tko zna, možda bi me sada i stvarno izbacio! – To ne možeš znati, ali ako želiš biti uz njega...

– Da, znam, samo tko bi slušao sva ta njegova sranja od naređivanja i očekivanja da bude sve kako si on zamisli.

– Annie, ja nemam ništa protiv da ostaneš sa mnom. Svi te ovdje vole kao i ti njih, ali moraš znati daje Marcus davno odlučio da više nikada neće biti u našoj blizini. On je sada vampir za sebe, svoj vladar i ima svoje sluge i svoje učenike.

I ti si isto njegov sluga i učenik, ali s posebnim tretmanom.

– Valerija! Zao mi je, ali ti si u krivu! – A kako to, mila?

– Ja mu nisam samo učenik, a još manje sluga, on me voli i želi, Valerija, obožavana! Ja sam mu na prvome mjestu ljubavnica, pa tek onda sestra i prijateljica.

– Oh, oprost i onda. Ako ti je tako on rekao i uvjerio te u to, možda je to i istina.

– Valerija, ja te ne shvaćam. Znam da ga ti poznaješ najviše od svih, ali on mi ne bi lagao tako nešto! On me voli, kao i ja njega, Valerija!

– U redu, draga, onda sam ja ta koja laže i krade mu, kako se ti nazivaš, ljubavnicu. Ups, njegovu družicu!

– Valerija, ja ne kažem da lažeš, ali ja znam... – Valerija je naglo prekine, ljuta što ga Annie brani.

– Ti znaš, što?! Što, Annie, reci?! On ti jednostavno ne bi lagao, je li?! Meni je lagao kada je otišao, zašto ne bi i tebi?!

Annie se toliko uzrujala daje morala istrčati iz sobe.

Valeriju nije vidjela sljedećih par noći, znala je da se vjerojatno ljuti na nju, ali nije joj se svidjelo što lako optužuje Marcusa, iako je na samom početku bila na njegovoj strani. Marcus je bio Annien i samo njen i nikako nije mogao biti ni lažljivac ni prevarant. Annie je znala da će se vratiti njemu, samo čeka pravu priliku i čim ga ugleda morat će zaboraviti taj svoj prokleti ponos. Ubrzo je došla noć u kojoj se Marcus pojavio pred vratima vile Blance. Iako je ušao u vilu, nije htio ići dalje od predvorja, gdje je čekao Valeriju.

– Oh, vidi, vidi, koga tu imamo u posjeti. 'Večer, ljubljani.

– Volio bih da me ne zoveš ljubljenim.

– Nekada si to volio, kao i štošta drugoga.

– Da, da barem nisam, obožavana Valerijo!

– No dobro, Marcuse, pretpostavljam da si došao zbog Annie?

– Ni zbog kog drugog!

– A ako bih ti rekla daje nema ovdje ili da te ne želi vidjeti? – Ne izazivaj me, Valerija, nisam raspoložen za tvoje igrice! – A nisi, dragi? Baš šteta.

Marcus je znao da neće biti lako, ali duboko u sebi je znao da ga Annie želi vidjeti i vratiti mu se. Samo se nadao joj Valerija nije previše napunila glavu glupostima.

– Slušaj, ovo nikamo ne vodi.

– Istinu si rekao, dragi, ali mislim da bih još neko vrijeme htjela zadržati Annie za sebe.

– Valerija, kućko jedna, odmah mi vrati moje!!!

– Tvoje, dragi?! Nemoj me samo nasmijavati! Annie nikada nije niti će ikada biti potpuno tvoja, jadanice jadan!!! Nećeš je vidjeti, stoga ti predlažem da se pokupiš odavde!!

– Valerija, nemoj da postane grozno, hoću vidjeti Annie, pa neka ona odluči hoće li otići ili će ostati ovdje s ostatkom tvog jadnog društva!

– Jedini koji je jadan ovdje si ti, Marcuse, dušo!

Annie je baš prolazila i čula cijeli razgovor, te skupi hrabrosti i pojavi se pred dvoje bijesnih vampira, spremnih da svakog trena skoče jedan na drugoga. – Ja ne mislim daje on jadan, Valerija!

– Oh, Annie, to si ti, Valerija joj se uljudno i smireno obrati, a onda se ponovno bijesno okrene prema Marcusu. – Valerija, Annie ide sa mnom!

– Samo malo, kuda ti se žuri. Neka to ona sama odluči, što kažeš, Marcuse? – U redu, neka odluči, ali odmah. Annie, ja odlazim u Amsterdam na neko vrijeme, želiš li poći sa mnom?

– Mislim da u Amsterdamu nema baš nekih zanimljivosti! – Neka to ona odluči!

Annie se trgne na trenutak iz svoje zanesenosti, te potrči ravno u Marcusov zagrljaj.

– Ah, Annie, kojeg li neukusa, kako se to ponašaš? Kao neko dijete, užas! I to te naučio tvoj obožavani učitelj? Veoma loše, draga!

Ali Annie kao daju nije čula, vidjela je samo Marcusovo lijepo lice i njegove oči koje su žudjele za njom. Uhvati ga za ruke i poljubi mu usne.

– Annie, ovo nije bordel! – vikne Valerija.

– Valerija!

– Da, draga?

– Ja odlazim, i zahvaljujem ti se na ugodnom gostoprimstvu. – I to je sve, nećeš mi reći da ćeš se vratiti kada te opet najuri ili kada nećeš biti dobra curica, kako on to želi? – Zbogom, Valerija.

– No dobro, zbogom, Marcuse, i, Annie, moja vrata su ti uvijek otvorena.

Otišli su, a da se nisu nijednom osvrnuli da pogledaju tu prekrasnu vilu kako ostaje za njima i čeka da ih ponovno primi raširenih ruku. Za oboje je ovo bila važna pouka, da moraju biti otvoreniji i voljni saslušati jedno drugo, ma u kako se teškoj situaciji nalazili. Znali su da ona skupina nije za njih, oni pripadaju drugome svijetu, vlastitom svijetu želja i snova, oni pripadaju sebi i ne smiju dopustiti da im itko smeta na tome putu. A što se tiče Valerije i njezina snobovskog vampirskog društva, oboje znaju da će ih još sretati i da sljedeći susreti neće biti nimalo ugodni.

10

Amsterdam, tako star, lijep i pomalo previše vampirski. Savršeno mjesto za razigrano društvo nepredvidljivih zubatih klauna. Da, klauna, ali opet, to je samo jedan od mojih izraza, jer oni su tako dobri glumci, možda i predobri, uzbudljivi i toliko usamljeni da to ni sami neće priznati, stoga uvijek traže nešto novo i dovoljno uzbudljivo za njihov ukus, a bogme i okus.

Annie i Marcus su unajmili kuću u jednom od onih nabijenih uskih nizova, što toliko krase Amsterdam. Pravo otkriće za Annie! Nikada nije bila u ovom velikom gradu i uživala je iz noći u noć, s Marcusom i bez njega. I uopće im nije bilo čudno što više vremena provode odvojeno nego zajedno, nisu se bunili ni jedno ni drugo. A kad bi opet bili skupa, bilo bi im ponovno nezaboravno i divno, uvijek novo iskustvo. Žrtve su im bili razuzdani snobovi, propali gubitnici i glupi naivci, koji su vjerovali da su već sve vidjeli i proživjeli, pa zašto da onda uopće više i trate vrijeme, bezvezno i potpuno nesvjesno? Darovali su im tako divnu smrt, put u beskraj halucinacija, ali bilo je i onih koji su svojim djelima i ponašanjem zaslužili drugačiji pristup, pa su ga stoga i dobili.

Kao i prethodne noći, sve je bilo u najljepšem sjaju raskoši, pijančevanja i bluda u svakome kutu Ugly kluba, u koji je Annie voljela zalaziti. Marcus nije bio s njom, što i nije bilo važno, jer se Annie zabavljala na sve moguće načine kojih se mogla dosjetiti. Bila je vrlo zločesta curica i baš je plesala sa svojom novom zgodnom žrtvom, kada je spazila kako ju promatraju. Stala je mirno u onoj pohotnoj i nemirnoj gomili različitog mesa i pogledala ravno u njih. Znala je da nisu prvi put ovdje, ali nije se nikada previše obazirala na njih. No ovaj put je bilo drugačije, osjećala ih je i mogla je čuti kako ju zovu k sebi. Nakon nekog vremena uzela je kaput i krenula van, gdje su je čekali sa svojim brzim sportskim automobilom. Pozdravili su je i pozvali ju u udoban auto na ludu vožnju uskim amsterdamskim ulicama, gdje bi možda mogli čak i loviti. Annie nije nimalo oklijevala, te prihvati poziv i ude u auto.

- Haj, Annie, ja sam Nicki, a ovaj ovdje je ljudi Donatello.
- Ne mogu reći da mi nije drago, a moje ime, uostalom, znate.
- Hej, Annie, sviđa ti se naš mali autić?
- Naravno, ali zašto vaš, zar nije samo tvoj, a ne i Nickin?
- Opa, dobro nas čitaš!
- Ma zar stvarno, ništa manje nego vi mene.
- Annie, što kažeš da pokupimo tri cure i odemo u hotel na gozbu?
- Nemam ništa protiv.

Tako su pokupili tri profinjene prostitutke i odveli ih u hotel, gdje su se svi ludo zabavljali uz smijeh, ples i strasne orgije.

- Uh... Mmm, meni su bile veoma ukusne. Tebi, Annie?
- Ukusne, da, ali danas bi mi ipak ležalo nešto vrlo mlado i snažno.
- Pa ti si prava! Čuješ li to, Nicki, mlado i snažno?!
- Ti si prava vještica, Annie!
- A da?!

Donatello joj pride, objesi joj se oko vrata i stade joj šaptati na uho: – Znaš, Nicki je prava vještica, zato ti je to rekla. Ti si poput nje, zapravo, skoro ste iste.

- A ne, nismo potpuno, ona je psihovampir, a ja nisam.
- Aaa, vidim da ti ni to nije promaklo, ali opet, veoma si snažna i moćna.
- Pa, vjerujem da jesam. Ali, društvo, kasno je i ja nisam sama, pa stoga se zahvaljujem na ludoj noći i, što da kažem, vidimo se!

Donatello i Nicki su se oprostili od nje i zamolili je da im se pridruži još koji put. Annie je bila zadovoljna, jer je ovo bilo prvi put da se susrela s tako snažnim i moćnim vampirima, koji su usto jako stari. Zapravo, samo Donatello; Nicki ima negdje oko dvije godine, stoje vrlo malo za tako snažnu vampiricu. No Donatello je, koliko je Annie mogla zaključiti, bio vampir s mnogo stoljeća na plećima, stoga je njegova stara krv samo pospješila Nickine moći psihovampira. Isto tako, znala je da mora biti vrlo oprezna s njima. Nije znala zašto su joj prišli i tako ljubazno je primili u svoj brlog, ali bili su prilično čudni i imala je osjećaj da Donatello poznaje Marcusa, samo što nije htio ništa govoriti, kao ni ona njegova obožavana sestra Nicki.

Svidjeli su joj se na poseban način: njihov pristup, držanje, odnos jednog prema drugome i njihovo razuzdano ponašanje, kao da su mladi nadrogirani partijaneri, željni ludog provoda i mnogo nereda. No nisu uvijek bili takvi i to je snažno osjećala. Kakvi su zapravo, to će tek saznati, samo mora sve reći Marcusu. Vjerovala je da će mu tema o novim vampirima biti vrlo zanimljiva.

Reći ili ne reći, pitanje je sada? razmišljala je Annie putem do hotela. Da, baš kao i – Biti ili ne biti, that is a...? – Ali ipak, pa dogovorili su se, a usto, ono dvoje bi trebala uzimati ozbiljno, ma koliko se činili neozbiljnima. No Annie je voljela raditi na svoju ruku, a i Marcus joj ionako nije mogao čitati misli kao što je to mogao prije njene pretvorbe. Da, da i da! Za promjenu, učinit ću nešto... Pa. ovaj, no, valjda dobro, reći ću Marcusu istinu. Ispričat ću mu istinu i ništa osim istine.

O, koliko li volim ta parnička sranja! Sjajno! Znači, istina u zamjenu da mi on ispriča svoju. Da, tako će biti.

Pokvareno, s grimasom smiješka na svom pomalo blijedom, ali ipak veoma lijepom licu, koračala je prema onoj predivnoj nizozemskoj kući. Marcusa je pronašla u lijesu kako spokojno spava, te se samo namršti i okrene se da ode do svog ležaja. Ali nato ju Marcus čvrsto uhvati za ruku: – Kuda, lualice, tulumarili smo, ha?

– Svakako, dragi moj, no ne mogu reći da mi nisi nedostajao. – A, jesam li?

– Mislim da ti moram nešto važno reći.

– O, tako mi svetaca u vampira, draga moja, pa ti nosiš moje dijete!!! – luđački se nasmije.

– Ha-ha-ha, samo se ti zajebavaj sa mnom, možda ti i prešutim!

– Ma nemoj, mila, ali ja na kraju ipak sve saznam, čitao ti misli ili ne!

– O?! Tako znači!

– Da, tako je, a sad, molit ću te da odlučiš gdje ćeš leći, jer nekako mi propuh ulazi u ležaj.

Annie se namršti, digne obrvu i zavuče se k Marcusu. Ponovno se probudila kad je već uvelike pao mrak.

– No, pa bilo je i vrijeme da ustanete, mlada damo! – Ah, a tebi to toliko smeta!

– Ne bi se baš reklo, no to je potpuno nevažno, važno je ono što ćeš mi reći? Nije li tako?

– Ah to, pa ti se sjećaš?!

– OK, da čujemo tu pričicu, iako sigurno nije nešto posebno. – Rugaj se rugaj, ali vidjet ćemo te nakon priče.

– U redu, možda sam i u krivu, ali mislim da sam se za čitavu vječnost naslušao priča kao što su tvoje.

– Ti misliš! Dragi moj oče, ja ionako ne volim priče, ali ova je posebna jer sam sinoć izgleda upoznala nekog veoma važnog. To jest, njih. I vjeruj mi na riječ, nisu među živima!

– No dobro, hoćeš li već jednom započeti?!

– Evo, evo odmah, što se pjeniš, rista!

Marcus ju samo pogleda na ovo – rista. Zbilja neobično za njega što to čuje, a i za Annie, jednog vampira, što tako nešto izgovara. No, Annie je novi vampir iz novoga doba, tako da to ne bi uopće trebalo biti čudno.

Ispričala mu je sve pojedinosti, pa i njihov sinoćnji krvavi tulum skoro do zore. A Marcus? Pa Marcus je slušajući priču ostajao ne samo miran, nego bez ikakve reakcije uopće! Apsolutno ništa! Annie je, naravno, postala ljuta što ga ili ne zanima to što priča ili mu to nije ništa nova ili uopće ne poznaje Donatella. Ali ipak, ona je pročitala Donatella i to ne može biti istina. Marcusova smirenost kao da nije živ (vrijedi samo za vampire, ne za ljude) izluđivala ju je.

– Pa ti me uopće ne slušaš?!

– O, slušam ja tebe, slušam, i ne mogu vjerovati da se vratio ovamo.

Zamišljeno je gledao u pod dok je izgovarao te riječi. – Što? Znači, ti ih ipak poznaš?!

– Donatella da, ali tu Nicki ne. Nikad nisam čuo za nju, to mu je sigurno neka nova igračka. Ili nešto sveto? – Sveto? Kako to misliš?

– To znači da nije obična vampirica, sigurno ima neke veće sposobnosti od običnog vampira.

– A da? I je li to dobro ili nije?

– Annie, ne ponašaj se dostojno!

– OK, skulirat ću se. Valjda s vremenom.

– Svejedno. No tebe vjerojatno zanima otkud ja znam Donatella? – Bingo, srce!

Marcus se samo još jednom namršti na Anniene nove izraze te započne svoju priču:

– Zapravo, nije to ništa posebno, on je bio jedan divan, premda ne i savršen vampir u mome vječnom životu. Upoznao sam ga, to jest on je mene pronašao nekoliko desetljeća nakon što sam otišao od Valerije. Voljeli smo se i bili smo sjajni ljubavnici. Uvijek smo bili zajedno i rijetko smo

se kad razdvajali, ali to bi za njega imalo veliko značenje jer je tada posjećivao svoju djecu, a i tražio nešto novo i izazovnije.

– Zar nisi rekao da ste bili nerazdvojni? Mislim, zar mu nisi bio dovoljan? – Donatello je jako star vampir, ali vrlo djetinjast u svojoj vamp irskoj duši. Stoga ga nitko nije mogao potpuno zadovoljiti. – Ops! A mislila sam da ti to jako dobro ide?!

– OK, zanemarit ću to. Znači, bio je pustolovan. Previše za jednog vampira, ali jedino gaje to potpuno ispunjavalo. I svaki put kada bi otišao, vraćao se prilično uznemiren. Meni je uvijek govorio da se ne brinem, daje to prolazno. Bio je veoma star i malo previše nervozan. Ali zapravo, to mi je priznao tek kasnije kada me napustio, on je tražio nekog novog i uzbudljivog, kao što sam ti prije rekao. I nije važno da li će biti muško ili žensko, važno je da ga taj netko nahrani svojim mladim i modernim duhom. Mi vampiri, kao što znaš, volimo sve što je novo i futurističko, pa tako i Donatello, ali on je znao te stvari bolje od ikoga i sviđala mu se budućnost puna robota i onih kutija punih svakojakih podataka, a telefon da i ne spominjem. To mu je bila opsesija otkada se prvi put pojavio. Bili smo donekle slični, ali opet toliko različiti. I tako smo se razišli, svaki je krenuo dalje u potragu za onim nečim, i tako sam ja našao tebe, nakon dugog traženja. A po tvome pričanju, čini se daje i on uspio u tome.

– Fascinirana sam! Nego, kako me je pronašao i zašto se obratio meni, a ne tebi?

– Ne bih ti to znao reći, izgleda da ćemo ga morati pitati.

– Da, istina.

– Kažeš da je bio ljubazan prema tebi, kao i ona Nicki?

– Da. zato mi je i bilo čudno, ali imala sam osjećaj da, koliko god bio ljubazan i pristupačan, izaziva u meni neki strah, ali i spokoj.

– Annie, star je i mislim daje to sasvim normalno. On je veoma moćan, upravlja sa svime, toliko toga zna, toliko je toga vidio, dotaknuo, probao. Posjeduje stvari koje ti ne možeš ni zamisliti, pa tako ima i sebi odane ljude. One prave, od krvi i mesa, kao i neke vampire. On je bog među vampirima, najstariji, najveći i najmoćniji!

– Moćniji od Valerije?

– I od nje.

– A koliko, zapravo?

– To ćeš ga morati pitati sama, ako će ti htjeti reći. Ali upozorit ću te, on nikada do sada nije ispričao neku priču, a da u njoj nema laži, barem malo. – Znači, mogao bi mi lagati? – Da.

– Ali kako onda ti znaš sve to, pa i koliko je star?

– Znam samo otprilike, ali mislim da nikada zapravo neću znati pravu istinu. Ne samo ja, nego ni ostali, drugi stari vampiri, njegova djeca, najbolji ljubavnici, nitko!

– Svašta! A kakav je kad se razljuti? – Zar te uopće zanima? – Kako da ne!

– Reći ću ti samo ovo: nema nimalo milosti ni prema kome, stoga nemoj da ti bude cilj razljutiti ga, mislim, zbilja razljutiti!

Prošlo je nekoliko noći a da nisu sreli ni Donatella ni Nicki. Marcus je znao da ih ovoga puta neće sresti slučajno, kao što je to bio slušaj s Annie. On će mu doći kad to zaželi, sam ili ne, ali doći će i tu treba biti strpljiv, za razliku od vrlo nestrpljive Annie, koja je to vješto skrivala, ali ne toliko da Marcus nije uspio primijetiti. Znao je da ona jedva čeka da ih ponovno vidi i s njima izvodi ludosti. Annie i Donatello su bili skoro isti, samo što je on veoma star. Ona se sviđjala njemu kao i on njoj, ali Marcus je znao, poznavajući Donatella, da mu on ne želi preoteti Annie jer je poštovao činjenicu da ona već pripada nekome, stoga će se joj se samo diviti i uživati u njenoj blizini koliko će moći. Marcus se nije volio previše družiti sa svojom vrstom, ali Donatella mu je uvijek bilo drago vidjeti. Svaki put kada bi se vidjeli, voljeli bi se i ludo zabavljali, ali kada je došlo vrijeme promjene, svaki bi krenuo svojim krvavim putem kamo god ga on vodio.

I tako je došlo vrijeme da se ponovno vide. Bio je to susret i pol, vidjeti dva vampira kako se približavaju jedan drugomu s onim šiljastim osmjesima i raširenih ruku konačno padaju u topli prijateljski zagrljaj. Zbilja!!!

No to je bila živa istina i kada bi ih čovjek tako promatrao, pomislio bi da su to dva najbolja prijatelja koja se obožavaju i neizmjeno poštuju i nitko ne bi posumnjao da nešto s njima nije u redu. Ne bi bila čudna ni njihova bljedoća, ni dugi nokti, pa čak ni onaj osmijeh pri kojem su vidljivi očnjaci, što je nažalost neizbježno, jer ih je veoma teško sakriti, iako su vampiri u tome stručnjaci.

Druženju nikada kraja, svaka noć bila je nezaboravna. Četvero vampira hara velikim Amsterdamom, a toga nitko nije svjestan. Dobra ekipa, pomislio bi svatko tko bi ih vidio. Njih četvero, dvojica stari stotine i stotine godina, a druge dvije tek nekoliko mjeseci. No da stvar ne bi bila predosadna, njihovo haranje i ludovanje imalo je posljedica. I to dosta velikih, čak i za jedan Amsterdam. Naime, ubojstva su postala prečesta, jer su Annie i Nicki postale malo previše razuzdane i divlje. Svoje potencijalne žrtve su voljele mučiti na najgrozniji mogući način. Žrtvama to nikako nije bila najljepša moguća smrt, bila je to najgora moguća smrt, u mukama kakve čovjek ne može ni zamisliti. Ubojstva, bila okrutna ili ne, sada su ugledala svjetlost dana, pa se amsterdamska policija poprilično zabrinula i zaključila da se radi o serijskom ubojici, možda i više njih. No žrtve nisu bile nikako povezane, osim što su same imale povelike dosjee, neki su čak bili i ubojice. To su Annie i Nicki i namjeravale, izivljavati se na takvima, iako se vampiri ne izivljavaju, oni se jednostavno naslađuju i ludo zabavljaju. I to stoje policija saznala, za njih dvije nije predstavljalo nikakvu prijetnju. One nisu bile nigdje upisane, otisaka nisu imale, pa im policija nikako nije mogla ući u trag. Ali Marcus i Donatello su mogli, itekako mogli. Nije ih se ticalo gdje su bile i što su radile, ali ako su ugrožavale opstanak vampira, onda ih se to itekako ticalo. Stoga su ih morali dovesti u red.

– Kako ste, ljepotice? – upita ih Donatello.

– A dobra večer, ništa?

– Ma pusti, Annie, njih dvojica misle da smo pretjerale s našim igricama.

– Ne da ste pretjerale, nego ste prekoračile crtu!

– Ali, mili! Marcuse, meni je to tako zabavno!

– Annie, prekoračile ste crtu i počele ugrožavati život naše vrste!

Nakon nekog vremena ubaci se Donatello:

– Trebalo bi vas kazniti!

– Ma molim te, Donatello, što ćeš učiniti? Istući nas po guzi? Ha-ha-ha!!! – Nicki je izazivala, dok je Annie vidjela da misle ozbiljno. Stoga upozori Nicki, ali bez uspjeha.

– Nicki, olabavi malo, nemoj se tako igrati s njima.

– Oh, Annie, što ti znaš? Donatella poznajem kao i okus krvi!

Ali uto se Donatello baci na Nicki i prezeze joj grkljan svojim vlastitim noktima. Annie je bila zaprepaštena, nije mogla vjerovati. Kako je to mogao učiniti, pa ona mu je toliko značila, bila je njegova miljenica! Miljenica, a sada ga onako zaprepaštenih očiju gleda s očajem, s rukama na svome vratu pokušava zaustaviti krv koja teče, šiklja. Krv, krv i samo krv, nikako da stane! Ona se drži s obje ruke, a krv i dalje teče i teče. Sva krvava i izvan sebe, pade na pod ravno u lokvu koja se stvorila oko nje. Okupana vlastitom krvlju, leži bespomoćna i ne može se više pomaknuti, žive su samo još one vampirske oči koje gledaju Donatella. A Annie ne može vjerovati, gleda čas u Donatella, čas u Marcusa i kao da govori, ne otvarajući usta: Pomozite! Pomozite, pobogu, nemojte dopustiti da umre! Nemojte! I napokon, kao da ju je Donatello čuo, sagne se do Nicki, onako bespomoćne, primi ju za ruke i podigne, te joj zabije svoje očnjake u razjapljenu ranu. – Marcuse, pomozij joj, ubit će je!

Ali Marcus je samo mirno stajao i gledao, potpuno opčinjen.

– Ali, Marcuse, nemoj dopustiti da do toga dođe! Nemoj!!!

I dalje ništa, samo Donatello srče posljednje kapi Nickine krvi.

Zatim shvati daje Nicki, unatoč svoj izgubljenoj krvi, još uvijek živa. Donatello tada učini nešto na što se Annie još više zgrozi, ali polako se smiri. Kada je Donatello ispio svu preostalu krv, uhvati Nickine ruke, stavi ih onako slabe oko svog vrata i prisloni njene usne na svoj vrat koji je netom razrezao. Nicki se kao malo trgne, izbeći još više oči i svom svojom preostalom snagom, gotovo na nuli, zagriže!

– Pij! Pij! Pij, dijete moje, sestro, ljubavnice, pij!!!

Mogla se vidjeti snaga koja je ulazila u Nicki, rukama je već mogla čvrsto primiti Donatella za kosu i još snažnije usisavati tu staru i moćnu krv. I dok je ona pila, Donatello dade jedva primjetan znak Marcusu, jer je i on već slabio od njezine silne navale i gubitka cijenjene tekućine. Nakon nekoliko sekundi Marcus se vrati s jednim muškarcem koji nije bio svjestan što se događa, sve dok ga Nicki nije nanjušila i divljački se bacila na njega. Počeo se otimati, ali Nicki ga potegne za kosu toliko snažno da mu je iščupala čitav busen kose, a krv mu poteče iz rastrgane kože. Iskesila je zube i pokazale sada još veće očnjake, koje je sekundu kasnije zabila u muškarčev vrat, pritom mu rastrgnuvši grkljan. Samo na trenutak okrenula se prema njima i osmjehnula, dok joj je krv tekla niz bradu pa dalje po grudima, a zatim se ponovno okrene prema mrtvom muškarcu i nastavi s užitkom.

Annie je s divljenjem promatrala upravo izvedene predstave, ali zgražajući se što su stavljali vlastite živote na kocku. Marcusu se to isto tako baš i nije svidjelo, ali bio je oduševljen prizorom. Nicki, sada već puna snage, pogleda Annie i uvidje da joj se baš i ne sviđa cijela situacija.

– Annie, draga moja, ni ja nisam znala što će se dogoditi, ali moraš priznati daje bilo zapanjujuće!

– Da, zbilja, no zar ne osjećaš nimalo ljutnje prema njemu, što te gotovo ubio i zbog bola koji si osjetila?

Nicki ju pogleda namrgođeno, no s razumijevanjem.

– Možda imaš pravo i nije da se ne ljutim, no mora se priznati, koliko god zvučalo i izgledalo jadno, mi, naša vrsta, jednostavno i apsolutno uživamo u takvim krvavim trenucima. A bolje potpuno nevažna.

– Annie, ja je nisam namjeravao ubiti i ti to znaš. Ravnao sam se po instinktu iako sam sve ranije zamislio i podijelio ideju s Marcusom.

– Dobro, u redu, neka vam bude. Vas dvoje, to jest troje, znate što vas najviše pali, pa makar to bilo i riskantno za vas same. I nije da mi se nije svidjelo, ali neke stvari jednostavno ne mogu prihvatiti, iako sam vampir.

Šutnja je vladala desetak minuta, dok se nije javio Donatello, pun optimizma:

– Znate što, ja, genijalan um, imam sjajnu zamisao!

– Pucaj?! – zatraži Nicki.

– Samo što mi vas dvoje baš i ne djelujete zainteresirano.

– Reći ću u ime oboje, jer moja ljubav nije pri volji. Reci što ti je na pameti, razradit ćemo to i odlučiti se.

– Fer. Dakle, ja se moram uskoro povući i otputovati, pa prije nego li nestanem iz ovog predivnog Amsterdama, zašto da ne napravimo neku grandioznu ludost?!

– Nisi nam ništa rekao da ćeš otići!

– Oh, kako je to slatko, pa ti brineš za mene?

– Zar brinem?

– Pa zar ne brineš, Annie, lutkice? – OK, društvo, dosta s time, reci ideju. – Ovako, opljačkat ćemo muzej! – Zar se mi vampiri i time bavimo?

– Annie, mislim daje Donatello to već odavno isplanirao, nije li tako, Nicki? – Pa što da kažem, ulovili ste nas.

– Dobro, Donatello, znam da si to zamislio ranije i da smo ti mi uletjeli baš u pravi trenutak, ali zašto muzej i što želiš uzeti? Jedino mi to nije jasno, dobro si to sakrio.

– Samo da vas prekinem na trenutak. Zašto mi ostali ne možemo baš potpuno čitati tvoje misli?

– Annie, pa to je tajna!

– Marcuse, pretpostavljam daju i ti također ne znaš? – Zar bih ti lagao, najdraža?

Nicki primijeti da su krenuli krivim smjerom, pa se ubaci: – Društvo, a da se mi malo više držimo teme?

– Imaš pravo. U muzeju se nalazi slika mog omiljenog slikara i velikog prijatelja, prije nego li sam ga morao, na žalost, smiriti - Picassa. – Što, ti si bio prijatelj velikog Picassa?

– Pa nije to ništa naročito, Annie, više sam volio njegovu umjetnost nego njega. – Ali zašto si ga morao ukloniti?

– Recimo daje postao nemaran i počeo okolo odavati tajne određenom, meni vrlo potrebnom društvu.

– A, mislim da shvaćam, stoga neću ni pitati kako je to moguće. Nastavi.

– Ja moram dobiti to njegovo djelo i dodati ga svojoj zbirci. A mi ćemo to izvesti kako treba.

– Donatello! Vječni moj Donatello, rado ćemo ti udovoljiti. Zar ne, Annie?

Marcus pogleda Annie, koja se mrštila, ali je bila zadovoljna Donatellovom zamisli, jer je žudjela za nečim takvim.

Tu istu večer razradili su plan pljačke, kao pravi profesionalni lopovi. No oni i jesu pravi profesionalci, jer su vampiri, što dokazuje da su bolji od bilo koga drugog. A zašto?! Pa jednostavno je: nemaju otisaka, neopisivo su brzi, visine im nisu prepreka jer praktički pužu po zidu, a da i ne spominjem da im neće biti ništa ako dode do neke nesreće. Stoga, svatko tko imalo razmišlja, zaključio bi da su vampiri savršeni za tako nešto.

– Marcuse, najdraži, reci mi nešto.

– Da, ljubljena, sve.

– Oh, baš lijepo od tebe. Htjedoh te pitati da li si ikada prije izveo nešto slično.

– Misliš na našu akciju?

– Naravno.

– Recimo da smo Donatello i ja u ono vrijeme, mislim, naše vrijeme, izveli nekoliko vrlo uspješnih akcija, kako ih ti nazivaš. Znaš, nitko od tih ljudi, kada saznaju za pljačku, neće posumnjati na nas. Jednostavno im neće biti jasno kako im se to moglo dogoditi pred nosom!

– Pa to je sjajno! Ali Marcuse, upravo sam se sad sjetila!

– Čega?

– Kamere?!

– A to! Bez brige, slatkice. – Kako to misliš?

– Vidiš, zapravo sam ti zaboravio reći nešto o Donatellu.

– Što to? Mislim, znam da voli, zapravo fanatično obožava tehnike budućnosti, ali mi ipak nije jasno.

– On se koristi vlastitim starim tehnikama. Telepatski će isključiti kamere, dok ću ja probiti šifre i tada ćemo zajedno onesposobiti lasere.

– Što?! Vas dvojica imate takve moći?!

– Ma nemoj se uzrujavati, draga, imaš ih i ti, samo ih trebaš razviti. Ali to će doći samo od sebe, možda si već i izvela nešto takvo, ali jednostavno nisi primijetila, jer mi vampiri smo zaista nepredvidljivi.

– Pa zar ja da imam tako nešto? – Annie je bila zbunjena, ali istodobno i sretna, jer svaka nova spoznaja da može izvesti nemoguće ispunjava ju potpuno i osjeća se vrednijom.

– Kada si postala to što danas jesi, dobila si moju krv i pomoću nje si postala takav vampir, divan stvor. – Oh, da.

Marcus zastane i upitno ju pogleda, dok mu se Annie približavala sa smiješkom.

– Kako bi bilo da me malo ispipaš tim psihotičkim prstima?

– Kako? Psihotički, to je vjerojatno neki novi izraz. Ne bih imao ništa protiv.

Sljedeće večeri svi su se okupili ispred dobro čuvanog muzeja. Sve su još jednom prošli i primili se posla. Njih četvero zaletjeli su se na zid muzeja i počeli se penjati prema vrhu, za što im je trebalo svega deset sekundi. Marcus je razrezao krovno staklo u obliku četverokuta da bi se mogli spustiti. Prije spuštanja Marcus je telepatski isključio alarme, a Donatello kamere. Užad im nije trebala, jednostavno su se spustili niz zid, kao što su se i popeli. Pazeći da ih netko ne vidi, polako su se odšuljali lijevim hodnikom, preko velike dvorane u kojoj su bila izložena djela suvremenih kipara, do glavne dvorane u kojoj se nalazila Picassova slika. Tu su zastali i prije nego što su ušli u nju, Marcus i Donatello primili su se za ruke, zažmirili i deaktivirali lasere. Uto se pojavio čuvar koji je pokušao otrčati i dozvati ostale, no nije se stigao ni okrenuti jer ga je dostigla Annie iskešenih očnjaka i dokrajčila ga, napravivši popriličan nered. Dečki su uspjeli deaktivirati lasere, a zatim je Nicki skinula okvir slike i pažljivo je izvukla. Polako ju je položila na pod i pažljivo je zarolala i spremila u plastičnu cijev da je zaštiti. Kako su sve uspješno obavili, tako su uspješno i izašli, a da ih nitko nije ni primijetio. Naravno, izuzetak je bio onaj jadni čuvar, koji se našao na pravom mjestu u pravo vrijeme da zaustavi pljačku, ali ipak na krivom mjestu u krivo vrijeme.

Sliku je, naravno, uzeo Donatello i spremio je na tajno mjesto, za koje nije znala ni Nicki. Te su večeri proslavili uspješno obavljenu misiju i oprostili se na neko vrijeme. Na to je Donatello dodao da će im se već odužiti i da se raduje njihovu ponovnom susretu.

11

Nakon spektakularne krađe Picassove slike iz Amsterdamskog muzeja, društvo se razišlo svatko na svoju stranu, spremni da svojim šarmom osvoje svakoga tko će im koristiti. Donatello se uputio prema zapadu, vjerojatno u Irsku ili Škotsku, dok je živahna Nicki krenula put Indije. Annie i Marcus su se nakon ludog provoda odlučili raspitati kakav je jelovnik u Rimu i naravno, kušati ga. Rim im nije bio prioritet, no Annie je inzistirala. Nikada nije bila u Rimu, čak ni onda kada je kao čovjek izlažući svoje fotografije obišla gotovo čitav svijet, pa je sada htjela doživjeti i osjetiti Rim svojim novim vampirskim osjetilima.

Stigavši u Rim divili su se svemu, čak je i Marcus bio oduševljen iako je vidio Rim u nekoliko navrata kroz par stoljeća. Ulice, parkovi i trgovi bili su potpuno njihovi, a oni su bili poput noćnih fantoma anđeoskih lica koji čekaju da uhvate pravu priliku i da im se ljudi od krvi i mesa ponude kao na pladnju. Činili su to tako milo i silno, obožavali su svaku žrtvu i dobrovoljca koji bi im podario crvenu tekućinu. Voljeli su ih samim time što su bili doista živi, a ne kao oni sami, mrtvi fantomi natopljeni živom i toplom krvlju tuđih tijela.

Svoje stare navike koje su im bile toliko mile nisu mogli nikako napustiti. Iako su znali da Rim ipak nije toliko velik i da ne bi trebali zavoditi toliko potencijalnih žrtava, a još manje ih uljepšavati na način na koji je to volio raditi Marcus sa svojim malim slatkim uličnim ljubavnicama, koje bi činile sve za nekoliko šuških papirića, ne znajući kome se zapravo podaju. Ali Marcus se volio razbacivati i mahati im pred nosom svojim bogatstvom, ne mareći za one koji u nedostatku

izbora čine svakakve stvari. Za vampire je to potpuno nevažno, koliko god se činili dobroćudnima. Sve stoje živo i ima krvi u sebi za njih je dobro, jer krv je njihov blagoslov.

No da li su njih dvoje ovdje bili jedini od svoje vrste ili ih je bilo još, bilo je pitanje koje je stalno mučilo Annie. Voljela je samoću kao i Marcus, kao i svaki vampir, ali Annie kao Annie, voljela je i dobar provod i dobro društvo, posebno društvo vampira koje još nije poznavala niti čula za njih. Tragala je za svojom vrstom svake noći, potajice od Marcusa, jer se on protivio traženju drugih. Naime, nije imao ništa protiv njih, ali opće pravilo za vampire je da ne tražiš druge, ako će to željeti, oni će sami doći.

Annie više nije imala mira i jednostavno je morala pitati Marcusa, iako je to možda značilo ponovnu svađu, ali da nema drugih vampira osim njih, to joj nije imalo nimalo smisla.

– Marcuse? – Da?

– Moram te nešto upitati, ali obećaj mi da nećeš urlati na mene. – Molim te, zbog čega bih ja urlao na tebe? – Zbog drugih.

– Drugih? – Marcus to izgovori potihom, podigne obrvu i nasmije joj se. – Dobro, stoje tu toliko smiješno? – Ti, draga moja! Ti si hodajuće zabadalo od vampira. – Zbilja čudan izraz za tebe. Ali, zar me ne možeš shvatiti? – Naravno da mogu, jer sam i ja slično osjećao u neko davno doba, kad sam bio mlad.

– Da, baš davno. Ha-ha-ha!!! – Annie se oduševljeno nasmije.

– To bi, naravno, trebalo biti jako smiješno!

– Oh, oprost, Marcuse, ali, ma znaš...

– Da, znam, potpuno ću zaboraviti na to.

Annie mu se približi, poljubi ga u čelo i šapne mu na uho:

– Čuj, ljubavi, a da zajedno pronjuškamo?

– Mislim da to neće biti potrebno, malena.

– Zašto?

– Zbog nečega što sam ja uspio primijetiti, a ti nisi, jer se malo previše zabavljaš naokolo.

– No dobro, što si to primijetio?

– Netko nas već dulje vrijeme promatra i mislim da znam, znam tko bi to mogao biti.

– Vampir?

– Ne, moja baka!

– Znaš, zbilja nisi nimalo duhovit i bilo bi ti bolje da me prestaneš kopirati! Ali neka.

– Neću ti ništa reći, samo ćemo ga iznenaditi idući put, kad ja njega prvi opazim.

– Njega?

– Ili nju, tko već je.

– Fer si, stari! Ma zbilja!

– A ti si zbilja tako nevampirska, dušice!

– I kaj onda, pa vampirizam ne bi bio zabavan da nema takvih, takvih poput mene!

– Da, zaista, propali bismo!

– E baš biste, a i humora vam fali!

Annie primijeti kako se Marcus nelagodno vrti po sobi te odluči zašutjeti i pustiti ga malo na miru.

Narednih nekoliko noći nije se ništa posebno događalo, stoje smetalo nestrpljivoj Annie dok je Marcus bio posve miran kao da ga nikakve brige ne more. Annie nije obraćala previše pažnje na tu njegovu smirenost, no ipak je bila nezadovoljna njegovim ponašanjem.

– Znaš, nisi nimalo zanimljiv s tim svojim šutnjama.

Ali Marcus nije ni trepnuo.

– Halo! Zemlja zove Marcusa!

– No, što je sad?

– Pa mislim, konačno!

– No, onda?

– Čuj, ide mi pomalo na živce to tvoje ponašanje. To je nekaj novoga, ha? – Ne, to nije niš novoga! Molim te lijepo da se prestaneš tako izražavati, OK? – Ma nema frke, stari!

Marcus je samo pogleda i nelagodno odmahne glavom.

– Pođi sa mnom!

– Kuda'.

– Naš pratilac nas čeka.

Polako su se došuljali do njega i stali mu točno iza leđa, a da on to uopće nije primijetio ili se bar tako činilo. Marcus je stajao ruku prekrivenih na grudima, Annie uz njega, s čudnim izrazom lica. I baš kad je pomislila da ih dotični još uvijek ne primjećuje, on se naglo okrene i nasmije:

– Marcuse, moj naklon!

– Alessandro, znao sam da to možeš biti samo ti!

Lijepi vampir visokog stasa, dobro građen, duge plave kose svezane u rep, pravi muškarac, reklo bi se, pogledao je Annie i naklonio se: – Moj naklon, gospođice.

Annie ga zbunjeno pogleda, te mu uzvratila pozdrav.

– No reci, Alessandro, zar si se ponovno vratio u Italiju?

– Tako nekako, nadam se da se gospođica ne ljuti što sam vas onako milo gledao iz dana u dan, ali takvoj ljepoti nisam mogao odoljeti, a daje ne razmotrim kako valja.

Annie podigne obrvu, prekriži ruke i reče: – Koje li drskosti, da mi se na ovaj način upucavate! – Oh, to mi nije bila namjera. Mislim, da primijetite... – Ona ga naglo prekine:

– Da skratimo priču, vi dobro znate što sam ja i što mi se mota po glavi, kao i ja o vama. No, da i niste jedan od nas, da smo i vi i ja obični ljudi, ne bi vas bilo teško pročitati i mislim da bi svaka iole pametna žena shvatila kakve su vaše namjere.

– Ja sam zaista šokiran.

– Ah, mislim da niste, samo previše volite glumiti. Jer to ste nekada bili, nije li tako, Alessandro Ljubljani!

– Zbilja ste dobri, Annie, moram priznati! Marcuse, svaka čast! – Bojim se da to nema previše veze sa mnom. – A ne?!

– Ne. Annie je vrlo snalažljiva u brzom čitanju nečije prošlosti.

– Pa onda mi je drago što sada poznajem vampira koji se može mislima probiti duboko u nečiju prošlost. Još jednom, moj naklon, Annie, i molim vas da mi oprostite na mojoj sramotnoj pogreški.

No Annie ne odgovori ništa, samo se okrene prema Marcusu i obrati mu se:

– Mislim da bismo sada trebali krenuti, dragi, negdje nas sigurno čeka ukusan objed.

– Odmah, ljubljena. Alessandro, bilo mi je drago ponovno te vidjeti. Duskora!

– Naravno. Svratite koji put do starog dvorca, uvijek ste dobro došli.

Kada su se okrenuli da ga još jednom vide, njega više nije bilo, čuo se samo zvuk motora koji je projurio pokraj njih, dok im je vozač mahnuo.

– Sjajno! Još nisam upoznala vampira, pravog frajera na Harliču, koji to zaista i jest.

– Da, Annie, on to zaista i jest.

Marcus se slatko smijuljio gledajući u njegovu smjeru. U njemu su se probudile stare uspomene i na njegovu se licu moglo dobro vidjeti daje više nego sretan. To ne znači da nije bio sretan s Annie, ali Alessandro je bio jedan dio njegova vampirskog života koji mu je donio samo beskrajnu radost, a nimalo patnje. Bio mu je prijatelj i ljubavnik kakva se inače nalazi samo u najljepšim snovima.

Annie se nelagodno nasmije i mahne Marcusu ispred nosa.

– Nešto vas muči, lijepa gospo?

– Zar bi me trebalo mučiti?

– No dobro, Annie, nisi valjda ljubomorna na njega, vidio sam kako ga promatraš? S mnogo strasti! – Strasti?

– Da. I znaš, on je jedini vampir na kojeg ne bih bio ljubomoran, stoga slobodno uživaj u njegovim nezaboravnim poljupcima. – Ti mi ga nudiš?

– Zašto da ne?! Ti si, Annie, večeras nevjerojatno dobro iskoristila svoju sposobnost! I dobro shvaćaš zašto ti ga nudim. Mislim, i ti ga želiš. Ili se varam?

– Ne, ne varaš se, ljubavi, željela sam ga čim sam ga ugledala, kao i on mene, što je dobro znao.

– Što više reći na to, nego da ste stvoreni jedno za drugo!

– Mislim da si laskaš, Marcuse, dušo!

– Zaista, Annie, bili biste savršen par!

– Pretpostavljam da imaš neki skriveni motiv kad si tako uporan? – Zašto bih nešto skrivao? – Ne znam, ti mi reci!

– No dobro, bilo bi zaista vrijeme da krenemo, zar ne?

– Da, i ja isto mislim, s obzirom da lažeš i nešto skrivaš. Reći ćeš mi već.

Izgovarajući zadnje riječi, stopili su se s tamom rimskih ulica, u potrazi za krvavim zadovoljstvom.

Kao daje samo nebo poslalo Alessandra da ih spasi od dosade. Marcus je bio nalik zaljubljenju dječaku, no to nije smetalo Annie koja se i sama tako osjećala. Bila je i svjesna da nimalo ne pati od ljubomore. Alessandro je širio neopisivu auru ljubavi oko svih koji su se našli u njegovoj blizini, što mu je vjerojatno dobro dolazilo kod biranja žrtava. Zapravo, nije ih ni trebao tražiti, one su mu se same nudile, jednostavno mu prilazeći bez riječi. U to su se Annie i Marcus lako uvjerali družeći se s njim. A druženje s njim značilo je beskrajnu zabavu, obilje i mnogo, zaista mnogo svakojakih orgija.

Njihov odnos s Alessandrom bio je nevjerojatno dobar, nikada se ni zbog čega nisu porječkali, sve su dijelili i skoro svaku večer provodili su zajedno. Alessandro je promatrao Annie s neopisivim žarom i željom da uživa u njoj svom svojom snagom. No Annie se uspijevala suzdržati, jer je smatrala da ipak ne bi bilo u redu kada bi se prepustila, budući daje i Marcus bio ovdje. Marcus nije bio zadovoljan Annienim suzdržavanjem, jer je znao da ga ona želi više od svega, kao što je znao daje on sam uzrok njezin suzdržanosti prema Alessandru. Stoga je jedne večeri odlučio porazgovarati s Annie. Iako se činilo pomalo ludim što će joj reći da on želi da ona uživa u Alessandru, nešto se između njih jednostavno moralo dogoditi i bilo bi zaista neoprostivo da se ne dogodi zbog njega. Alessandro je bio možda jedini vampir koji je bio blag prema svojim žrtvama, što zapravo znači da im nije svima oduzimao život, već im je uz uzimanje dijela njihove životne tekućine pružao i savršen užitak. A onima kojima je oduzeo život, darovao je nezaboravne trenutke strasti, onako kako je to samo Alessandro Ljubljeni znao.

Nadimak Ljubljeni dobio je još davne 1765. kada se pridružio vampirskome svijetu ludila i krvi. Alessandro nije bio jedan od vampira koji vole biti sami, okrutni na najodvratniji način i poput pravih demona, izvana prekrasni anđeli, a iznutra paklene zvijeri. Bio je više nalik čovjeku, moglo bi se reći da je bio čak i bolji od bilo kojeg čovjeka, jer Alessandro je volio svako biće najviše stoje mogao, volio se družiti s ljudima, pomagao im je i poštovao ih dokle god su i oni njega. Nikada nije mogao biti okrutan kao ostatak njegove vrste. Pa zašto je onda uopće učinjen jednim od njih?! To je nešto što nitko nije uspio odgonetnuti, jer je on jednostavno zračio ljupkom osobnošću kojoj nitko nije mogao odoljeti, pa stoga vjerojatno nije mogao ni vampir koji gaje učinio ili barem pokušao učiniti okrutnim nđelom.

Annie je znala Alessandrovu priču bez daje ikoga pitala, ali joj kao ni ostalima nije bilo jasno kako jedan vampir može imati toliko ljudskoga u sebi, a da ipak ne žali za žrtvama koje je uzeo.

– Marcuse, vjerujem da mi već duže vrijeme želiš nešto reći, ali razlog zašto mi ne kažeš ne znam.

– Kako to misliš?

– Pretvaranje ti neće pomoći.

Marcus ju pogleda pa se ponovno okrene prema prozoru, gledajući svjetinu na gradskim ulicama. Annie nije bila zadovoljna njegovim ponašanjem, te ga ponovno upita:

– Znaš, nije lijepo biti nepristojan i samo okrenuti glavu kada te netko nešto pita!

No, Marcus ne odgovori ništa, samo je zurio kroz onaj ogroman prozor kao neki duh.

– Marcuse, zašto želiš da uživam s Alessandrom?

Annie je znala da će tim pitanjem probuditi njegovu reakciju, stoje i uspjela, jer se Marcus naglo okrenuo i zbunjeno ponovio njeno pitanje: – Zašto želim da uživaš s Alessandrom? – Da, to bi bilo pitanje koje sam ti postavila. – Ali zašto me to pitaš?

– Zar ne znaš, dragi moj Marcuse, da to želiš otkada srno ga sreli, a zapravo mislim da si to želio još i prije nego si saznao daje on ovdje? – Zašto bih ja to želio?

– No dobro, ja za razliku od ostalih nemam baš mnogo strpljenja, stoga ću ti reći ono što se ti ne usudiš pitati mene! Istina je da želim Alessandra i daje neopisivo divan, ali ja nisam poput vas ostalih vampira. Ne volim igrati vaše male igrice i pretvarati se da uživam u svakoj. Ovo što ti osjećaš prema Alessandru i meni nimalo mi se ne sviđa i neka ti bude jasno: ja neću leći s Alessandrom, ma koliko ga željela i ludjela za njim, jer, ponavljam, nisam vaš vampirski pelivan i demonska luda koja vas zabavlja i koja vam je na raspolaganju kad god to vama odgovara!

Nakon tih uvredljivih riječi, Annie se uputi u noćno lutanje, dok je on ostao sam sa svojom ljutnjom na Annie i tugom što ga ne razumije. Osjećao je da ga nešto guši, navale bijesa i boli zbog njezina nerazumijevanja bile su neizdržive, a najviše od svega mučilo gaje što se ponovno svađaju. Potpuno sam, nije si više mogao dopustiti da sam sebe žali te odluči posjetiti svog Alessandra Ljubljenog. Hodao je gradom potpuno nesvjestan gdje se nalazi i kamo se uputio. Neki su ga prolaznici čudno gledali, drugi s požudom, jer je on kao i većina vampira zračio neopisivim seksipilom. I na trenutak kao da bi došao k svijesti i pogledao bi kojeg prolaznika ili lijepu djevojku, no u glavi su mu još odzvanjale Anmene riječi. Tako je lutao ulicama bez cilja, dok konačno ne primijeti da ga netko prati. Isprva je mislio da mu se samo učinilo, no vampire nikada ne vara njihov instinkt. Marcus je to umalo zanemario, ali tada ga zaustavi nježan glas koji ga pozove: – Oprostite!

Stao je, ali se nije okrenuo, misleći u sebi: Tko god daje, bolje bi mu bilo da ode i ostavi me na miru, jer nisam u stanju biti nimalo ljubazan. Ali nato opet onaj nježan glas:

– Gospodine, molim vas, stanite!

On ponovno stane i ovaj put se okrene. Bio je iznenađen, jer je pred njim stajala prelijepa djevojka duge valovite crne kose, tamne puti i prekrasnih grudi koje su se isticale ispod njene uske ljetne haljine. Djevojka napravi par koraka prema njemu, no Marcus se, opčinjen njenom ljepotom, kao uplašen dječak odmakne par koraka unatrag, na što djevojka potrči prema njemu i ponovno progovori:

– Ja znam tko ste!

Marcus stane, još više iznenađen i zbunjeno se zagleda u nju, a da joj nije ni pokušao čitati misli. Možda je zaboravio da to uopće i može. – Ti znaš tko sam? – Da... Ovaj ja...

Moglo se na njoj vidjeti da je uplašena. Grudi su joj se napinjale sa svakim novim pogledom na Marcusa. On je i dalje stajao kao kip, zureći u nju, obuzet svojim mislima i nadom da će otići što dalje od njega. No, djevojka mu se još više približi i sada je mogao osjetiti njezinu ljudsku toplinu.

– Ja, vidite, znam tko ste, jer sam vas vidjela prije par noći kako ubijate onu prostitutku i od tada vas promatram.

– Ti mene promatraš?

– Da.

– I što hoćeš od mene? – Željela bih biti poput vas.

– Željela bi biti vampirica? Pobogu, zašto?! – Marcus se izdere na djevojku, što ju još više uplaši i on to primijeti. – Ti bi željela biti vampirica! Pogledaj se, treses se kao šiba na vodi, ljepotice! Da li ti znaš uopće što je to vampir?

– Ja... J...

– Vidiš, mila, nisi dostojna biti vampir.

I nato se okrene i spremi će otići od nje, ali ona ga ponovno zaustavi: – Tada mi reci kako da budem dostojna?!

Marcusa je sada potpuno obuzeo bijes, te se naglo okrene prema njoj, uhvati je i podigne:

– Ti to još uvijek želiš postati? I biti prokleta za čitavu vječnost? To želiš, taj krvavi dar tame?!

– Molim vas, pustite me, to me boli! – Djevojka je uvidjela daje pogriješila te se počela otimati.

– Oh, to te boli, kako si ti krhko biće, glupa djevojko! Sada, pretpostavljam, želiš da te pustim?

– Zao mi je što sam vas uznemirila, ali zašto ste toliko grubi? Prema onoj prostitutki niste bili, kao ni prema ostalima!

– I zaključila si da ću te priljubiti uz sebe i učinite te, tako lijepu, vampiricom? A ne, kozo jedna, ja sam sve! Ali ništa dobro.

Djevojka je znala da se sada nikako ne može izvući iz ove situacije, te upotrijebi ono malo snage i dostojanstva i zaprijeti mu:

– Da me se nisi usudio napasti! Ja sam svjedok tvojih ubojstava i jedino ja znam tko si!

– I što onda, milena, prijavit ćeš me lokalnoj policiji? – Ako treba...

Tada se sjeti da nitko neće povjerovati u tu ludost, te zaplače i zamoli Marcusa za milost:

– Molim vas, ja sam samo glupača koja je opčinjena vašom moći, pustite me! – A joj, joj, joj! Ti si jedna najobičnija jadnica, a ja? E pa ja sam živi vampir koji trenutno stoji pred tobom i znaš što još? – Djevojka, onako prestrašena, upita kroz suze: – Što?

– Ah da, ne znaš, nekako sam gladan. Što ti predlažeš da prigrizem?

Djevojka se na te njegove riječi dade u bijeg, no Marcus je bio brži, te je grubo uhvati za kosu i šapne joj na uho:

– Ljepotice, htjela si postati vampir. E pa sada to nećeš postati, ali, mila moja, vampiri će ti biti zadnje što ćeš u životu vidjeti.

Uhvati djevojku, ubaci je u auto i odveze se s njom put vile u kojoj je živio Alessandro. Djevojka se otimala i vrištala, dok je Marcus mirno vozio i smijući se pjevušio svoju omiljenu pjesmicu. Tu i tamo bacio je pogled na djevojku, ne mareći nimalo za nju, samo odmahujući glavom i nastavljajući igrati svoju stravičnu ulogu.

– Pustite me... Pustite... Molim vas!!!

Marcus se okrene prema njoj, podigne joj glavu tako nježno i milo kao da će se sažaliti nad njom, te se namršti i onda je udari tek toliko da šuti ostatak puta.

Stigavši do vile, Marcus je iznese iz automobila i unese u jednu od soba, koja je sličila na dnevni boravak. Marcus naredi posluži da pozovu Alessandra i da mu kažu da ima slatko iznenađenje za njega. Zatim se okrene prema djevojci koja je onesviještena ležala u fotelji, nagne se nad nju i cijelu ju ponjuši kao da hoće upiti svaki njen miris. Njen bijes, bol i onaj neizbježni strah, koji joj je utjerao u žile. Nakon nekoliko minuta djevojka se počela polako buditi i kada je shvatila da je onaj isti vampir još kraj nje, očajnički je pokušala ustati i pobjeći. No Marcus je vrati natrag u fotelju, nasmijavši se:

– Ah, ljepotice moja, kuda ti se žuri? A tek je postalo zanimljivo!

Uto u sobu ude Alessandro i upitno se zagleda u Marcusa. Djevojka primijeti Alessandra, naglo ustane, potrči prema njemu i baci mu se pred noge, moleći ga daju spasi. Alessandro je podigne i rukom joj obriše suze:

– Smiri se dijete, smiri se. – I nato je zagrla.

Marcus je sada prasnuo u divlji smijeh, plješćući tako snažno svojim vampirskim rukama daje odzvanjala čitava soba. Alessandro ga mrko pogleda i upita: – Što ovo znači, Marcuse?!

– Ah, dragi moj Alessandro, ti zaista ne znaš za šalu! – Šalu?!

– Znaš, nekako mi se čini da si izgubio onaj svoj smisao za humor. – Marcus se rugao Alessandru kako je znao i umio. Iznenada se udari po čelu i reče:

– Ma što sam ja blesav! Pa ti si vampir zauvijek zarobljen ljudskim osjećajima. Mirotvorac među svojim bližnjim, vampirima, a opet, ti i svojim žrtvama pružaš nezaboravan užitak iako, naravno, naposljetku smrt. Stoga nisi ništa bolji od nas ostalih, samo se trebaš prepustiti i uživati u svakoj minuti ljudske patnje.

– Ti si, Marcuse, poludio! Skrenuo si potpuno za tako starog i plemenitog vampira!

– No, no, no, Alessandro Ljubljeni! Nismo ovdje da se sada poigravamo, ovdje smo kako bi ti uživao u mom daru. – i pokaže na djevojku.

Prestrašena djevojka pokušava se otrgnuti iz Alessandrova zagrljaja, ali on je zadrži da joj pokuša objasniti:

– Smiri se, neću ti učiniti ništa nažao. Ne vjeruj mu ni riječi!

No djevojka nenadano ugriže Alessandra za ruku i potrči prema vratima, gdje je sustigne Marcus i grubo je uhvati oko struka.

– Ha-ha-ha!!! Alessandro, mili, pa ti zbilja ništa ne vrijediš! Da te ovako jadno djevojčice pobijedi!

– Marcuse!!! Ostavi djevojku na miru!

– Ah ne, mi se još nismo uspjeli zabaviti. Sad kad je ti nećeš, moram biti nasamo s njom da joj otkrijem svoje osjećaje! Nije li tako, milena?

Alessandro nije više imao izbora, jer je znao da Marcus misli ozbiljno i da jadnu djevojku čekaju prave muke.

– Marcuse, zadnji put te molim daju ostaviš na miru!

– No ovo je zaista zamorno, sada me pusti na miru kako bih mogao biti sa svojom dragom nasamo.

Te odvuče jadnu djevojku u sobu na katu.

Ušavši u sobu, bacio je djevojku na krevet te joj zavezao ruke i noge uzetom za njegove rubove. Zatim je upalio svijeće i poslagao ih oko kreveta te pustio svog omiljenog Beethovena. Bacio je pogled na djevojku te ju ozbiljno odmjerio svojim opakim pogledom:

– Mila, nećeš mi se valjda sada ponovno onesvijestiti?

Zatim je raskopčao svoju košulju i krenuo prema užasnoj djevojci. Sjeo je pokraj nje kako biju neko vrijeme promatrao, a zatim joj je rastrgao svu odjeću i skinuo ju do gola.

– Kojeg li lijepog, mladog i toplog tijela! Tako zanosnog i tako... Pa što reći... Trenutačno drhtavog.

Nadvije se nad nju i stade ju ljubiti od vrata pa sve niže i niže, prelazeći svojim hladnim prstima preko svakog dijela njezina drhtava tijela. I kada je već bio dosta nisko, uhvati je za noge i ugriže ispod pupka, zatim digne glavu, onako zakrvavljen, i ponovno je ugriže, ovaj put iznad pupka, pa tako sve više i više. Zabijajući svoje očnjake stoje grublje mogao u njenu meku kožu, poklanjajući joj bolne poljupce kojima je isisavao njenu toplu krv.

Djevojka je već bila gotovo izvan sebe, otupljena strahom i strašnim fizičkim bolom koji joj je ovaj nemilosrdni stvor zadavao. Gotovo polumrtva, djevojka ga posljednji put zamoli daje pusti, no Marcus joj se nasmije, a zatim se ponovno grozno namršti i šapne joj:

– Ne, mila.

I zabije svoje snažne prste u djevojčinu utrobu.

Nije uspjela ni kriknuti, a već je bila mrtva. Izvadio je ruke iz njezina trbuha i sav onako zakrvavljen otišao do kupaonice gdje se oprao. Kada se vratio, odjenuo se kao da se ništa nije desilo i kao da jadne djevojke otvorene utrobe nije ni bilo, otišao iz sobe, a zatim i iz vile te krenuo u smjeru Rima.

Ostavivši masakr iza sebe, Marcus je otišao, a da se nije ni osvrnuo. Ljući nego ikad i vrlo zadovoljan svojim odvratnim činom, osjećao se moćnijim nego ikad, sretnijim što može odlučivati o sudbini drugih i još pokvarenijim nego stoje bio. Sjetio se na trenutak Annie, no samo se nasmijao i vozio dalje. Sada mu je trebala promjena, velika uzbuđenja, nove pustolovine i nova gnusna ubojstva, bez imalo milosti ili, ne daj Bože, onog smiješnog osjećaja krivnje zbog učinjenog. On se ponovno rodio, baš kao i onog dana kada se pridružio mračnoj strani, bio je to ponovno onaj stari Marcus poznat kao veliki smrtonosni zavodnik koji je žrtve volio mučiti i mučiti sve dok ne bi izgubile gotovo svu svoju snagu, a tada bi ih dokrajčio na najodvratniji način, koji je svojom bujnom krvavom maštom mogao smisliti. Nitko zapravo nije znao kakav je on, osim Valerije i naravno, Alessandra, no Alessandra je to užasno smetalo i baš zbog toga su se razišli. Još dugo vremena nakon što su se razišli, Marcus je radio po svome, ali nešto se u njemu okrenulo, te je postao nešto blaži i suosjećajni. Sve dok ponovno nije izbilo na površinu njegovo nezadovoljstvo samim sobom i ponovno probudilo njegovu drugu stranu.

Alessandro je bio šokiran jer nije vjerovao da će se Marcus ponovno vratiti na staro. Osjetio je promjenu i nemir u njemu još kada gaje prvi put sreo ovdje u Rimu, ali nije mislio da će doći do toga. Uvijek je mislio da će s njim biti sve u redu dokle god je s njim netko do koga mu je stalo, i mislio je daje Annie ta, no nažalost, čak ni ljubav prema njoj nije mu bila dovoljna. Zbog svega toga Alessandro je bio zabrinut, jer on ga je beskrajno volio, više nego što je to mogla Annie koju je morao pod hitno naći da joj ispriča istinu. Annie nije vidio već duže vrijeme i znao je da ona i Marcus imaju ozbiljnih problema. Nije znao kako će je naći. Nakon kraćeg razmišljanja, zamolio je svoje ljude da očiste nered u sobi na katu i da se riješe trupla izmasakrirane djevojke, a on će otići i raspitati se o Annie. No, kada je ulazio u auto, vidio je da se netko približava vili, te je odlučio pričekati. Bila je to upravo Annie u svome Mustangu. Potpuno neobično za nju! Kad je izašla, Alessandro je ostao zatečen. Annie! Da, to je bila ona, kulerskog izgleda, sva u crnoj koži i napadno našminkana, što joj nije nikako pristajalo.

– Annie.

– Ljubljeni.

Tiho gaje pozdravila, na nov način, njemu dobro poznat, zavodnički. No Alessandro je znao da nije vrijeme za strast, morao joj je reći za Marcusa. – Što je, jesam li ti nedostajala?

– Annie, moram hitno razgovarati s tobom. Udimo unutra. – Ako se radi o Marcusu, a radi se, onda ne želim raspravljati o njemu. – Annie, stvari su vrlo ozbiljne i ne vjerujem da ćemo ga tako brzo vidjeti. – Ona se na trenutak zamisli, te ude u vilu.

– Slušaj, Alessandro, neću se ni truditi da ti čitam misli jer sam umorna od svega toga. Stoga reci, stoje to toliko strašno napravio da misliš da se neće pojaviti.

– Naravno. No prvo da ti objasnim kakav je bio prije. – Za to nema potrebe, ne želim se zamarati njegovom prošlošću. Bio je onakav kakav je bio i ne vjerujem daje bio bolji nego sada. – Ne bolji, Annie, nego gori. – Kako to misliš?

– Vidiš, on je bio vrsta vampira koji se voli igrati svojim žrtvama, mučiti ih na najgnusniji način i priuštiti im groznu smrt. On nije znao za... Kako da ti objasnim, nije se želio samo hraniti, on je morao svaku svoju žrtvu unakaziti.

– To već znam, jer je takav bio i kada smo zajedno lovili i dovodili ih kući. Često sam znala zateći žrtvu u ne baš lijepom stanju, naravno, ne uvijek, ali mislim da nema neke razlike između njega i nas ostalih.

– No dobro, mislim da bi bilo najbolje da ti ju pokažem, ako je još tamo.

Otišli su na kat u onu groznu sobu. Čistači su baš obavljali svoj posao kad su stigli, te ih je Alessandro zamolio da to obave kasnije. Annie je mogla vidjeti nered po sobi i kapljice, bolje rečeno mrlje krvi i krevet pun crvene tekućine. Zjenice su joj se instinktivno raširile na sam izgled i miris krvi, ali se ipak uspjela suzdržati.

– Lovina je ispod posteljine?

– Da. Pokazat ću ti u kakvu je stanju.

– Nemoj, sama ću.

Annie je stala kraj kreveta i odmakla plahtu.

– I to je on učinio?

– Da.

– Vidjela sam da čini svašta, ali ne mogu zamisliti da bi mogao izvesti ovako nešto.

– Razumijem te, jer je takav bio još kada sam ga prvi put sreo no promijenio se u vremenima kada je ponovno lutao sam. – I ne znaš zašto to čini?

– Ne, kako bih znao? Valjda ga to ispunjava. Jedino što ja znam je to da Marcus više nije onaj Marcus od prije nekoliko noći. – Moram ga pronaći! – Slažem se.

Annie se okrene prema prozoru i pogleda van. – Još malo pa će zora, bolje da danas ostaneš ovdje. – Imaš pravo.

Ostala je u vili, gdje je prespavala čitav dan, a da nije sanjala o Marcusu. Sljedeće večeri probudila se vrlo kasno. Kada je sišla u prizemlje, Alessandro ju je čekao zavaljen u svome krevetu. – To bi trebalo nešto značiti?

– Ti procijeni sama, ali da ti prvo kažem da noćas idemo u posjet.

– Posjet? Kakav?

– Posjetit ćemo Valeriju.

– Nju?! Ona je ovdje u Rimu?!

– Znam daju ne voliš previše, a...

– Nije da ju ne volim, ali ni ne sviđa mi se previše!

– Ni meni, ali ona je vrlo star i moćan vampir i mogla bi nam pomoći.

– OK, vidjet ćemo.

Annie nije bila zadovoljna tom idejom, ali sada nisu imali puno izbora i Valerija se činila razumnom odlukom.

Put nije bio dalek jer Valerija je imala imanje nedaleko od Alessandrova, mnogo veće i raskošnije, tik uz more, tako da su valovi udarali visoko o zidine. Na samom ulasku u dvorište moglo se primijetiti da ima mnogo svijeta i to uglavnom onih živih, pravih ljudi, koji žude za ovakvim večerama punim obilja. Izašli su iz auta i krenuli prema ulazu gdje ih je dočekala Valerija, ljepša nego ikad.

– Annie, drago mi je što te vidim.

Annie joj ne odgovori ništa, samo je poprijeko pogleda.

– Valerijo! Ljubljena Valerijo!

– Alessandro.

Valerija gaje poljubila u usta ne obazirući se hoće li tko vidjeti njen duboki poljubac, koji ostavlja krvavi otisak.

– Dame, ostavit ću vas sada. Vidim da mi se netko smješka.

Dvije vampirice, lijepe poput anđela, ostale su same, gledajući jedna u drugu i ne znajući odakle da počnu.

– Annie? – obrati joj se Valerija nakon nekog vremena.

– Reci?

– Marcusu više nema pomoći, ostat će takav. Ili možda neće. Ali to ne ovisi o nama, nego o njemu samome. Nisi mu bila dovoljna i vjerojatno će uvijek tragati za nečim da ga ispuni.

– No, Valerijo, kada ti toliko znaš o njemu, reci mi da li znaš gdje je?

– Ako ne znaš ti, mila, ne znam ni ja.

– Ah tako, ti mu ne želiš pomoći ni na jedan način.

– Ako te dovoljno voli, vratit će ti se sam, a ako...

– Ako me ne voli, e onda neće, je li tako! – izdere se Annie, jer je znala da Valerija neće ništa poduzeti u vezi s Marcusom i da joj je ovo samo prilika daju pokušaja pridobiti na svoju stranu, sada kada nema njezina još uvijek voljena stvoritelja. – Valerijo, ne znam zašto si lagala Alessandru da me dovede ovamo, to si mogla i sama. Ali toliko da znaš, nikada neću biti s tobom i tvojim trikovima. I to što nema Marcusa, samo će biti iskustvo kako da preživim bez njega.

– Hoćeš li moći?

– Vjeruj mi, Valerijo, hoću!

– U redu, mila, onda te ja napuštam i želim ti dobar provod. A moja vrata su ti uvijek otvorena. Valerija se okrene i ode među rulju.

Annie je ostala sama na velikoj terasi, gledajući u beskraj vječnog mora dok joj je vjetar milovao lijepo lice i mrsio kosu. Još dok je raspravljala s Valerijom, osjećala je da ih netko promatra i sada kad je Valerija otišla, taj osjećaj je još uvijek bio prisutan. Na trenutak je pomislila da sve umišlja, a kako i ne bi, jer baš i nije da joj nije stalo. Marcus je imao i još uvijek ima veliko značenje u njezinu mračnu životu koji joj je on i podario. Nije ga zbog toga previše osuđivala, jer je sama to htjela, no ipak joj je mogao bolje objasniti neke stvari, sebe i svoj svijet, uključiti ju. Ipak nije, i sada su stvari bile takve kakve jesu. Stoga će morati živjeti bez njega, i ona to može, a ako se jednog dana vrati, prihvatit će ga raširenih ruku ili će ga jednostavno odbiti i nastaviti svojim putem. I baš kad je oblikovala zadnju misao, javi se nagli osjećaj daje netko promatra, ali ovaj put iz velike blizine. Nije se htjela okrenuti, nastavila je promatrati more, čekajući da taj netko progovori prvi.

– Dobro si zaključila.

Začuo se glas nježan poput melodije koja dira dušu i zadaje slatku bol, pun ljubavi i osjećaja. Annie je zastala i okrenula se. Bila je kao iz snova. Najljepša vampirica koju je ikada vidjela, anđeo koji nikako nije mogao biti demon koji ubija i zadaje krvave poljupce. Nemoćna da se kontrolira, Annie je reagirala na nju kao daje nešto toliko uzvišeno i toliko božanstveno da se mora nakloniti i poljubiti joj ruku. To bi i učinila daju ona nije zaustavila:

– Molim te, nemoj! Ustani, mila moja.

Annie je ustala, još uvijek potpuno opčinjena.

– Ti... Si... Anđeo... Kako...

– Ja sam Teodora.

– Annie, jedva je izgovorila svoje ime. – Da, znam, čula sam kada si razgovarala s Valerijom.

– Bila si cijelo vrijeme ovdje? – Oh, oprosti mi, ali... – Da...

– Nisam se mogla odvojiti od tebe. – Mene?

Annie je sada bila potpuno zbunjena. Znala je što osjeća i što Teodora osjeća, ali nije se trudila da joj čita misli. Jednostavno se prepustila svom srcu. Taj melodiozni glas bio je tako snažan, pun ljubavi i razumijevanja. Annie je znala da joj nema pomoći, bila je to vampirska ljubav na prvi pogled. Obje su pale u mrežu zavodljivosti one druge i popustile navali osjećaja.

- Otkako si došla, promatram samo tebe. Veoma je čudno, ali kao da te poznajem stoljećima.
- Ne znam što da ti kažem, jer se i ja tako osjećam.

Još su neko vrijeme gledale jedna drugu, a zatim su krenule na dugu šetnju obalom, jednostavno razgovarajući i držeći se za ruke, osjećajući kako su stvorene jedna za drugu.

I zbilja su bile stvorene jedna za drugu, voljele su se kao nitko na ovom ili onom svijetu. Bile su najbolje prijateljice, sestre, majke i ljubavnice, u punom smislu tih riječi. Iako se tako osjećala i s Marcusom, ovo je bilo nešto sasvim drugo, nešto novo i apsolutno čisto, poput malog djeteta. Otišle su iz Rima na neko vrijeme i putovale od jednog do drugog velegrada. Iako bi ih ljudi čudno promatrali zbog njihova slobodnog ponašanja, nisu se suzdržavale, samo bi se nasmijale i nastavile s dodirima, poljupcima i pogledima, koji su ih prvi odavali. Držale su se uvijek zajedno, odvojene od drugih, same za sebe i bez ikakva nadzora. A oni koje su ostavile iza sebe, shvaćali su ih ili su to bar pokušavali na neki bizaran način.

Alessandro je otišao iz Rima u Egipat, dok je Valerija ostala u Rimu, uživajući u svom velikom društvu i obilju orgija i krvavih poljubaca koji oduzimaju život. I sve se činilo potpuno u redu, barem s vampirske strane, dok je za obične smrtnike to značilo: – Pazi što skriva tama!

No, godina dana je prošla kao u trenu i svi su zaboravili što se događalo, prošlost je bila jednostavno prošlost. Nekad bilo, sada više nije, a da li će ponovno biti, nitko se nije pitao. Za sve koji su poznavali Marcusa, on je bio odavno mrtav i zaboravljen.

Sve do trenutka kad gaje Annie počela sanjati, baš kao u ne tako davno vrijeme kad je bila čovjek. Isprva nije obraćala preveliku pažnju na njih, no snovi su postajali previše česti i previše stvarni. Počela se zabrinjavati, postala je napeta, uznemirena i vrlo loše je postupala sa svima oko sebe, bili vampiri ili ne. Teodora je znala da nešto nije u redu s njom te joj konačno rekla:

– Annie, moramo razgovarati!

– Da! O čemu?

– Znam da sam rekla da se neću miješati u tvoje probleme ni ti u moje, ali ovo je postalo neizdrživo.

– Što to?! Zasitila si me se, ha?!

– Annie, molim te, saslušaj me, povjeri mi se!

– Meni nije ništa, jer ja sam snažan vampir i ja nemam nikakvih problema, kako ih ti nazivaš. Zvučiš gotovo kao čovjek!

Annie joj se rugala, no Teodora je bila poput Alessandra. Nije se htjela miješati u tuđe stvari jer to vampiri ne vole, no ona je voljela, znala je osjećati i pokazivati to. A Annie joj je značila sve i jednostavno se morala umiješati.

– Annie, shvati već jednom da sam uz tebe i da na neki način imam i pravo znati što te muči.

– Pa što onda čekaš, čitaj'misli!

Annie joj se ponovno naruga, jer je dobro znala da Teodora to ne može. – Ah da, nisi to u stanju!

– Da, nisam! Kao što ti nisi sposobna voljeti! Slika si i prilika Marcusa i svih ostalih! Mislila sam da si ipak drugačija!

Annie su pogodile njene riječi, jer je to stoje rekla djelomično bilo istina.

– Teodora!!!

– Da?

Annie ju je namjeravala udariti, no kada ju je Teodora pogledala svojim božanstvenim blagim pogledom, jednostavno nije mogla, te joj se bacila u zagrljaj.

– Oh, oprost mi, molim te. Po prvi put ne znam što da radim, gubim se potpuno.

Jecala je u Teodorinu zagrljaju. – Smiri se i ispričaj mi.

– Kako da ti to objasnim, ja ga sanjam! Ponovno! – Koga, Annie?

– Marcusa! I sve je strasnije i stvarnije! – Ali on je... Ne znam zapravo, svatko drugačije priča. – Da, ali zapravo nitko ne zna istinu. Nitko ga nije vidio niti čuo za njega. Čak ni Alessandro ne zna ništa o njemu, a on gaje jedini znao u dušu. – Kažeš da su snovi stvarni, misliš daje živ? – Još gore, osjećam daje vrlo blizu. – Vrlo blizu, to bi značilo da se vratio i... – Što i...? Nemoj ni izgovoriti! – Annie, razmisli dobro, da li mu se želiš vratiti? – Annie ju pogleda zbunjeno i očajno. – Annie, nemoj me tako gledati! Ti se zapravo dvoumiš! – Iskreno, ne znam. Za sada možemo samo čekati da se pojavi. – Mi?! Hoćeš reći, ti! Jer ja nemam ništa s njime, tebi je bio ljubavnik. – Teodora, vidiš da sam trebala šutjeti!

– Da, ali mislila sam da se radi o nečem drugom, a ne o njemu! – Teodora, smiri se!!!

– Ti to meni govoriš?! Pogledaj samo sebe, važna si samo ti i nitko drugi! – Oprosti, ali ja ću sada izaći.

Annie ljutito izleti iz kuće na mračnu ulicu. Nije znala kako da postupa, kako da se ponaša, što da čini. Zнала je da će se, ako ga ponovno sretne, morati odlučiti. A to nikako nije htjela, jer voljela je i Teodoru i Marcusa. Zapravo, nikada ga nije prežalila, nikada ga nije zaboravila ni na tren, samo je to potiskivala u sebi i skrivala bolnu istinu od Teodore.

Duboko u sebi skrivala se od same sebe, od svojih sjećanja i svoje vječne ljubavi prema njemu. Zнала je da će se kad-tad sresti s njim i da će tada morati donijeti odluku. Bojala se svoje neugasive strasti, ali i ponovnog pomanjkanja slobode. Jer Marcus nije znao drugačije nego biti nečiji gospodar i tlačitelj. Annie se oslobodila njegova vječita tlačenja, više nije imao moći nad njom, nestao je, nadala se, zauvijek. A da se sada ponovno vrati? Ne, to nikako ne! Jedan dio nje znao je da će se vratiti, ali nije razmišljala niti je htjela razmišljati o tome što će biti kada jednog dana dode i zatraži ono stoje njegovo.

Te je večeri samo hodala gradom i razmišljala, čak se i nahranila, a da nije ni primijetila, zapravo, nije obraćala pažnju da li ju je netko vidio ili nije. Tako su više-manje protekle i ostale noći, jedina je razlika bila u tome što je uz nju bila Teodora. Sve dok nisu dobile poziv od Valerije da dodu na jednu od njezinih orgija. Annie nije tijela ići zbog svoje antipatije prema Valeriji, a i nije imala volje za zabavom, jer su snovi bili silno iscrpljujući. Na kraju je popustila jer nije mogla odoljeti Teodori. Večer nije bila ništa posebno, uobičajeno ljubakanje sa svima i svakim, krvavo ubijanje onih preglupih da bi znali i, naravno, sastanci vječne braće i sestara. Nije bila osobito raspoložena, no ipak se uspjela osloboditi, no cijelo vrijeme je imala snažan osjećaj neke čudne prisutnosti, gušenja i nevjerojatan osjećaj daju netko promatra.

Kad su se svi okupili, nije ništa primijetila, no tada je Valerija ustala i predstavila starog ljubavnika:

– Ova noć je posebna za mene, kao što će biti i za vas ostale, jer vam moram reći da nam se vratio jedan od najmoćnijih i najljepših.

Annie se skamenila. Zнала je da će se taj osjećaj da će se nešto desiti sada ostvariti. Valerija je zamolila svog tajanstvenog znanca da se pokaže. I vrata su se otvorila i on je ušao, potpuno drugačiji, nekako sasvim nov. To više nije bio Marcus, zapravo, bio je to on, a opet i nije. Došetao je svojim laganim korakom do sredine sobe, zaustavio pogled na Annie i lagano se osmjehnuo. Prišao joj je i poljubio joj ruku. Annie je osjetila da se topi, da je ponovno osvaja, a njeno tijelo toliko žudi za njegovim dodirima. Nije mogla skinuti pogled s njega. Teodora to primijeti te izjuri iz sobe. Annie se na trenutak trgne, shvativši da je povrijedila svoju ljubljenu, naglo ustane i, pozdravivši Marcusa očima punim žudnje i strasti, potrči za Teodorom.

Marcus se okrene prema Valeriji i zahvali joj poljupcem. Naravno, sve je bilo dogovoreno i ona je jedina znala gdje se Marcus čitavo vrijeme nalazi. A kako i ne bi, kad je ona bila jedina koja je bila zadovoljna njegovom promjenom. Takav je bio kada je bio s njom i takav joj se vratio. No ne i stvarno vratio, i ona je to znala, ali obožavala gaje na svoj način kao i on nju, a njegova pokvarenost samo je još više privlačila vampire slične naravi. Svi su bili oduševljeni njegovim

povratkom, čak i oni koji su ga mrzili. Sada je ponovno bio onaj stari, najkrvaviji ubojica svih vremena i bio im je sve, jedini bog za kojeg su znali. Naravno, osim Valerije, no ona je bila previše stara i previše umorna da bi igrala takvu ulogu.

12

Prošlo je gotovo mjesec dana da Teodora i Annie nisu bile bliske. Još uvijek su živjele u istoj kući, zajedno, a tako udaljene, kao dva potpuna stranca. Prolazile su jedna pokraj druge, pozdravljajući se samo kimanjem glave. Družile su se s potpuno različitim osobama. Annie je još uvijek nosila u sebi onu dvojbu i iako se udaljila od Theodore, i dalje je gajila neke osjećaje prema njoj. Bila je uz nju i promatrala ju je, no sve to nije više bilo isto i nije imalo nimalo smisla.

Jedne večeri ponovno je srela Donatella i bio je to neopisiv trenutak. Donatello je bio jedan dio njezine prošlosti koji je uvijek bio na svom mjestu, bez ikakvih zamjerki, neslaganja i izdaja, samo prijateljstvo i nezaboravne lude pustolovine. Prisjećali su se svega, a najviše one lude amsterdamske noći po kojoj će se pamtiti njihov boravak u tom gradu. Neopisivo savršene pljačke.

– Donatello, reci, imaš još uvijek onu sliku?

– Aaa, misliš slavnog Picassa?

– Pa, naravno!

– Oh, sjajne li stvarčice, stvarno savršenstvo na platnu, zastalo u vremenu, a opet toliko suvremeno!

Annie mu se smijala kao luda i nikako nije mogla prestati.

– Ma čemu se toliko smiješ?! Ha-ha-ha... Evo sad ću i japočeti... Ha-ha-ha...

Sada su se obadvoje počeli praktički valjati po podu, kao neka djeca, i onako ljudi činili su se poput pravih ljudi koji žive svakodnevan život.

– Ha-ha-ha... Nego, Annie, ništa mi ne pričaš o Marcusu?

Annie se zamisli i ispod oka pogleda Donatella. Donatello je odmah shvatio jer je zapravo i znao čitavu priču, samo je šutio u nadi da će to Annie sama spomenuti.

– Ne moram ti pričati, ti to i sam već znaš, nije li tako?

– Da, istina je, ali ipak sam htio čuti tebe. Znaš, njega je malo teže razumjeti.

– OK, Donatello ne moraš sad početi sa svojim...

– U redu, OK, kako ti kažeš, samo...

– A, znala sam da tu ima još nečeg. Vidio si ga?

– Znaš, ne bih trebao izdavati nikoga, ali mislim da biste vas dvoje ipak trebali raščistiti neke nesuglasice. – Nesuglasice?!

– No, dobro. Znam da nije tako jednostavno, ali meni je bilo tako zanimljivo gledati vas. – Gledati?

– Vi ste kao...

– Donatello?

– Da?

– Skrenuo si, definitivno.

– OK, dobro, ali daj da ti prvo nešto kažem, zapravo, da ti prenesem poruku. – Donatello se udalji od Annie sa smiješkom i napravi nekakvu blesavu pozu, kao da očekuje da će ga udariti. – Pričaj, što ti je rekao. – Sutra u deset u kući starog Francisca. – Ti to nešto službeno, ha?

– Pa zamolio me. A znaš da bih i za tebe sve učinio.

Oprostili su se te večeri uz jedno divno mlado čeljade, koje je prodavalo sebe kako bi nešto zaradilo.

Mala, vrlo lijepa kuća, smještena u predgrađu Rima, bila je u potpunoj tami, pokazujući i izvana da u njoj nema ništa dobra, već zlo i samo zlo, a opet, tako neodoljivo privlačno.

Marcus je sjedio u toj zamračenoj kućici u sobi u kojoj su se obično primali gosti, još u doba Mussolinija. Sjedio je tako u velikom naslonjaču, potpuno miran i opušten, čekajući svoju Annie. Nije htio vladati njome, htio je samo da ponovno bude uz njega. Da ga kao nekada voli, miluje, ljubi i poštuje. No nije znao osjeća li ona još uvijek ljubav prema njemu. Iako to Annie još ni samoj sebi nije htjela priznati, stoje bila bliže kućici u predgrađu Rima, to se više gubilo ono što je osjećala za Teodoru, a snažni osjećaji prema Marcusu ponovno su se budili u njoj. Hodajući sasvim polako, stigla je do vrata kuće i zastala. Bilo joj je to itekako poznato, ovako stajati pred vratima, znajući daje on unutra čeka s nestrpljenjem. Prisjetila se onih dana kada je bila još uvijek u Americi i kada se nalazila u skoro istoj situaciji, stojeći ispred vrata i čekajući da uđe i postane ono stoje bila sada. Vampiri

Otvorila je vrata i polako ušla. Sve je bilo u mraku, no primijetila ga je još s ulaza. Bolje rečeno, osjetila gaje. Iste misli, isti osjećaji i ista stara neizvjesnost. Ušla je u sobu i zastala nekoliko koraka od njega, a on joj se nasmiješio dobro poznatim smiješkom, a zatim ustao i približio joj se. Annie je zatvorila oči kada joj je dotaknuo kosu i poljubio usne. Otvorila je oči i ugledala ga ravno ispred sebe, tako blizu, tako poželjnog i tako voljenog. Jedva vjerujući da ga vidi, nasmiješila se blago i skoro zatvorenih usana, uspjela progovoriti:

– To si zaista ti?

– Da, jedina.

Gledali su se neko vrijeme, a zatim su se zagrlili kao da su prošla stoljeća od njihova posljednjeg susreta. Dok su stajali tako zagrljeni Marcus joj je šapnuo na uho:

– Voljena, došao sam po tebe. Ostani uz mene.

Annie mu, jedva svjesna onoga što joj se događa, odgovori kroz suze:

– Zauvijek, Marcuse. Zauvijek.

I noć bi zapečaćena njihovom velikom ljubavi.

Rastali su se pred zoru, jer se Annie još jednom htjela probuditi uz Teodoru i oprostiti se s njom. Teodora je već spokojno spavala kada je Annie stigla. Nije ju budila, samo joj je pogladila lice, nasmiješila se i legla u lijes do njezina. Snivala je mirno kako odavno nije. Sanjala je samo lijepe trenutke s Marcusom, kakvi su nekada bili i kakvi će zauvijek biti. Nije ni slutila da bi nešto moglo krenuti po zlu. Pa da li je i bilo ikakvog razloga za tako što?

*– Lijepa kao zaspala djeva, trnovita poljupca.
Na licu joj osmijeh, tako miran, a tako izdajnički.
Napušta me sada i ostavlja samu,
ta potpuno hladna, jadona kučka,
i odlazi zauvijek,
ostavljajući me ranjena srca
i s prazninom u duši.*

Bile su to riječi izgovorene ravno iz Teodorinih lijepih usta. Sjedila je pokraj Anniena lijesa, gledala je mirno i izgovarala posljednje riječi koje joj je htjela uputiti. Annie je bila budna i sve je čula. Ustala je, a suze su joj klizile niz blijedo lice. Znala je da nije trenutak za objašnjavanje i da nikada neće ni biti, no svejedno su se zagrlile, poljubile kao nekada i rastale, vjerojatno zauvijek. Da, zaista zauvijek!

Annie je osjećala krivnju kojoj se nije nadala, ali stalno joj je kroz misli prolazila ona pjesma koju joj je recitirala, s toliko ljubavi, patnje i mržnje. Nije joj se svidio izraz jadona kučka, no smatrala je daje to i zaslužila nakon svega što joj je Teodora pružila, a ona ju izdala. Na

najokrutniji mogući način i znala je da to ni ona neće moći lako zaboraviti, a Teodora još manje. No ono što Annie nije znala je da osjećaj ljubavi i strasti još uvijek postoji i neće tako lako nestati. Voljela je Teodoru, no Marcus je uvijek bio na prvome mjestu, iako to nije htjela priznati. I sada, kada se ponovno vratio i probudio ono što je u njoj bilo samo uspavano, morala je odabrati i bilo je više nego lako. Da, lako! Jer željeti je jedno, a voljeti svim srcem i dušom je drugo. A upravo je to osjećala za Marcusa, vječnog princa tame.

Teodore više nije bilo u njezinom tamnom životu, samo Marcus i ona. Opet su bili zajedno, kao stvoreni jedno za drugo i nitko im to nije mogao oduzeti niti si dopustiti da to pokuša, da bude kao oni, krvavi ljubavnici koji haraju tamnim ulicama grada i vole sve koji im daju život. A oni, da li mare? Da li barem malo mare za te jadne male ljudske živote? Tko bi to zapravo znao, osim njih samih. Biraju svoje žrtve ne zbog ljepote, već zbog okusa krvi i moći koju im ona daje.

– Mlada, snažna i svježja krv, mmm, kojeg li okusa... Toliko božanstvenog... – Sviđa ti se, jedina?

– Kako ne bi. Samo probaj tu crvenu životnu tekućinu, što teče ovim snažnim i tako mladim žilama... Mmm...

– Aaahh, imaš pravo, tako silan okus. – Uzmi, ljubavi, uzmi.

Tako su tekle noći njihovih krvavih orgija. Ubijali su milo ili nemilo, mlado ili staro, bogato ili siromašno, glavno da okus odgovara, da im nepca osjete silinu tog divnog okusa. Njihova strast, želja i ljubav bilo je sve što su imali, a njih su osjećali čak i više nego prije.

I ništa im nije nedostajalo, no Annie se s vremena na vrijeme znala prisjećati Teodore. Te divne plave vampirice Teodore. Bila joj je sve, gotovo kao Marcus, no izgleda da nije uspjela zadovoljiti Annienu potrebu za grubošću i nepredvidljivošću. To je mogao samo on, njen jedini Marcus, i nitko osim njega. On ju je stvorio i poznaje ju bolje od ikoga. Annie je to znala i to joj nije smetalo kao prije; ta njegova naređivanja, prohtjevi, sulude ideje. Sada joj to više uopće nije bilo važno, jer bila je on. Marcus u lijepom, prelijepom izdanju vampirice imenom Annie. On je imao nju, a ona je imala njega. Ali Teodora je i dalje bila prisutna. Možda ne toliko snažno, no svakim trenom je jačala sve više i više. I što je Annie više razmišljala o njoj, to su se osjećaj krivnje i zatajene ljubavi prema njoj sve više budili. I sada su bili doista i prisutni. Marcus je šutio i samo promatrao, nije mu toliko smetalo jer je Annie to dobro skrivala, no s vremenom je postalo previše zamorno i Teodore se morao riješiti zauvijek. Marcus je tako smatrao i tako je moralo biti i nije se uopće postavljalo pitanje da li će Annie imati nešto protiv ili neće. Dakle, stvar treba biti napravljena, to je samo pitanje vremena.

A koliko je zapravo vremena trebalo proći da se to i ostvari? Baš i ne mnogo, jer Marcus i Annie su otišli u Frankfurt na neko vrijeme i sreća mu se osmjehnula. U kasne sate budili su se zagrljeni, pripijeni jedno uz drugo, razmjenjujući poljupce kojih im nikada nije bilo dosta. Zatim su izlazili van na pune ulice bučnoga grada i opijali se crvenim vinom iz ljudskog tijela, tako tečnim i toplim, a opet, toliko osvježavajućim. Prolazila je večer za večeri, a njima nikada nije bilo dosadno.

Jedne subotnje noći bili su pozvani u visoko frankfurtsko društvo bogatih tlačitelja običnih ljudi i vampira. Sve je bilo baš u njihovu stilu, u silnoj raskoši. U jednom trenutku Annie pusti Marcusovu ruku i zaputi se među rulju. Marcus krene za njom, no ona naglo zastane:

– Što je, Annie, što vidiš?

Annie je i dalje samo pozorno i nekako uplašeno zurila, no Marcus nije ništa primjećivao.

– Dakle, ljepotice, što si tako zanimljivog ugledala? Reci? – Marcuse, to je ona!

– Ma tko?

– Teodora, Marcuse, ona je! – Zašto bi ona bila baš ovdje? – Alije, ona je.

Marcus pogleda u smjeru u kojem je Annie pokazivala, no nije uspio ništa vidjeti.

– No dobro, Annie, ovo je smiješno, ja nikog ne vidim. – Vidiš onu zanosnu crnku i onog mišićavog crnca?

Marcus pogleda i sada ju je mogao dobro vidjeti. Stajala je mirno i promatrala ih... Ili možda... Annie. Marcus se namršti, oštro pogleda Teodoru i uhvati joj pogled. Ona to primijeti i osjeti prijatnu u njegovu pogledu te se brzo okrene i nestane među ruljom. Zatim se Marcus okrene prema Annie, koja gaje ljutito gledala jer je vidjela što je napravio.

– Da... Bila je to...

– Da, bila je i sada je ponovno nestala, nije li tako? – Valjda...

– A čijom to krivnjom? – Ah, Annie...

– Da, 'ah, Annie, mislim da mi se više ne sviđa ovdje. – Izrekne to gotovo urlajući, tako da su se neki okrenuli, i krene prema izlazu.

Otišli su veoma rano i vratili se šutke u svoj bogati stan, u čijem su mračnom krilu najčešće obitavali.

Otišli su leći zajedno, ponovno zagrljeni, no osjećala se napetost od te večeri i Marcus je sada bio siguran da Teodoru mora ukloniti pod svaku cijenu. A koliko će ga to koštati nije mario, a ni razmišljao.

Odmah po zalasku sunca Marcus se probudio i tiho ustao te izašao van s planom da pronađe prelijepu Teodoru i završi jednom za vjeka vjekova s njom. Prvo što mu je palo na pamet bilo je da se vrati u vilu u kojoj se odigravao jučerašnji prijam. Naravno, Marcus je imao svoje izvore, pa stoga nije morao nešto posebno tragati. Otišao je do svog starog znanca Miguela, vampira koji je bio vlasnik te kućerine. Razgovarali su dobrih sat vremena i Marcus je dobio željene podatke, te odmah krenuo u akciju. Miguel mu je kazao gdje se Teodora nalazi odnosno koje je njeno uobičajeno boravište kada svrati u Frankfurt. Stigavši pred vrata, prvo je dobro promotrio kuću i zatim se sakrio i čekao da Teodora izađe. Čekanje je bilo dugo i zamorno, jer je i ona izgleda imala lošu naviku da se kasno budi, pa je čak već mislio i otići. No tada su se vrata napokon otvorila i vidio je Teodoru kako izlazi. Pratio ju je čitavim putem i koliko god se trudio, nije joj mogao pročitati misli, te je hodao dosta blizu nje, misleći da ga ne primjećuje. No kada su stigli u dio parka koji je gledao na malo umjetno jezero, Teodora zastade i naglo se okrene, iznenadivši ga. Marcus stane i ukočeno se zagleda u nju.

– Zašto me pratiš, Marcuse?

Ali on je i dalje samo stajao onako ukočen i promatrao ju. – Želiš me se riješiti zauvijek, nije li tako? – Pa... Sad...

– I misliš da Annie to neće saznati? – Što onda?

– Ona me još uvijek voli i želi, osjećam to i ti to znaš. – Možda je istina to što ti kažeš, no, draga moja, Annie je samo moja i ničija više, razumiješ?!

– Ona nije tvoje vlasništvo i neće ti dopustiti da se tako ponašaš prema njoj. – A neće?

– Misliš da se neću boriti, Marcuse? – Ja ne mislim ništa.

– Pa čak ni na Anniene osjećaje kada sazna da si joj ubio ljubavnicu?

– Samo malo, ti više ne zaslužuješ tu titulu, Boginjo!

– Da, Boginja... Tako si me nekada znao zvati.

– Ne moraš me podsjećati, najdraža, no bilo kako bilo...

– Da, znam ja dobro kako je bilo, ali ja ti nisam zato otela Annie. Znala sam tko je ona kada sam ju prvi puta vidjela, ali ti si već otišao od nje, zar ne'? Ostavio siju!

– To se tebe ne tiče!

– Pa samo iznosim činjenice, ljubavi nekadašnja! – Ako misliš da ću te poštedjeti ili se sažaliti nad tobom, varaš se. – Nisam ni mislila, ali ti si me poučio nekim trikovima, to i sam znaš. – Teodoro, o Teodoro, izdala si me davno prije i zakleo sam se da će doći dan kada ću te ubiti svojim vlastitim rukama. – I zakrvario bi ruke mojom krvlju?

– I sama znaš kako je to. nije li tako, ljubljena? Vjerovala ili ne, nekada davno sam te volio, no ti mene nikada nisi onako kako si trebala. – I nisam, pa što onda?

– Ništa, samo se malo čudim kako to da si uspjela sve to sakriti od Annie? Ili si joj lagala?

– Nikada! – razljuti se Teodora i zaleti na Marcusa, no on se izmakne, smijući se. – Kučkin sine, trebala sam te ubiti davno prije dok sam još mogla. – Ali nisi i sada ćeš požaliti zbog toga!

Marcus se naglo okrene u zraku i udari Teodoru u trbuh. Ona padne, ali se naglo digne i uzvratiti udarac koji je tek okrznuo Marcusa. – Ej, pa nešto mi nisi u formi! Ha-ha-ha...

Teodora se još više razbjesni i ponovno napadne Marcusa, no i ovog puta joj ne uspije.

– Hajde, malo to življe, pa nisam te tako učio, ljubavi!!

Izazivao ju je kako je god mogao i stigao, no Teodora ipak nije bila toliko jaka i moćna.

– No, Boginjo, stoje... Ha-ha-ha, odustaješ!

– Nikada!!! – zurla Teodora i svom snagom se zaleti na Marcusa.

Marcus se sagne da ga ne udari i baš kad se nasmijao njezinu ponovnom neuspjehu, Teodora mu se iznenada nade s druge strane i udari ga tako jako daje sada malo lavi procurilo iz njegovih usnica.

– Oho, postali smo opaki!!

I naravno, borba je postala zbilja žestoka i tek je sad; i ' i ircus mogao vidjeti da ova boginja od vampirice zaista i zaslužuje ime Boginja. Tako lijepa da njezin izgled izaziva suze, ali i tako jaka i plemenita. I Marcus joj se divio, zaista divio, no moralo se završiti s tim. Stoga se smrtno uozbilji, dohvati je svom snagom i pogleda ravno u one velike zelene oči. Oči u kojima se mogao vidjeti poraz, ali i hrabrost koja ju ni na samom kraju nije napuštala. Zagledali su se jedno u drugo te joj Marcus neprimjetno rasiječe grlo. Krv je curila kao luda. Teodora se instinktivno primi za vrat gledajući u Marcusa i padne na koljena, ali ubrzo se ponovno uspravi. Nesigurna na nogama, ipak je hrabro ustala i pljunula mu u lice, na što joj je Marcus ponovno prišao i iščupao joj srce. I držeći u ruci srce prelijepo Teodore, prinese ga ustima i zagriže. Teodora je još uvijek stajala i zaprepašteno gledala u Marcusa i svoje srce u njegovoj ruci, dok mu se krv cijedila iz usta, pa mu pošalje posljednji poljubac i zauvijek umre. Marcus joj se približi, zagleda se u nju i baci joj srce te mirno obriše ruke o travu i ode, a posljednje riječi koje joj je uputio bile su samo njegove i njezine:

– Zbogom, ljubavi moja, i ne zamjeri mi zbog ovog malog incidenta!

Annie je budna i uznemirena sjedila na krevetu i razmišljala gdje bi mogao biti Marcus. Znala je da mu se ne sviđa Teodora, ali se nadala da se nije zbog toga naljutio na nju. Nije htjela da se prošlost ponovi. Bilo joj je drago stoje bar na trenutak vidjela Teodoru i osjetila da joj je još uvijek draga, no ona sada voli Marcusa i pripada njemu, a Teodora je samo jedan dio nje i htjela bi da tako i ostane, jer uvijek će joj biti drago vidjeti ju i popričati s njom. A sada ju je Marcus otjerao svojom ljubomorom, ljubomorom koja je potpuno besmislena. No, za Marcusa to nije bila nikakva besmislica i zato je ubio Teodoru, ne samo zbog Annie, već i zbog njihove davne zajedničke prošlosti i Teodonne izdaje. Naravno, to je bila velika tajna koju je Marcus skrivao od Annie, znajući da joj. ako ju ikada sazna, neće biti drago što joj je to prešutio. No, Annie ne zna ništa o tome i ne mora saznati, pa će sve biti u redu. Tako je mislio Marcus, ali kada se vratio, Annie ga je onako nestrpljiva odmah zasula pitanjima:

– Pretpostavljam da ćeš mi reći gdje si bio?

– Pa malo sam izašao, zar trebam tvoje dopuštenje?

– Ti se ljutiš zbog nje?

– U redu, izašao sam da se malo razbistrim.

– I ne ljutiš se više?

– Ne.

– OK. ali toliko da znaš, nije mi se sviđelo što si ju otjerao. Ipak mi je bilo drago što sam je vidjela i htjela sam porazgovarati s njom, a ti si je otjerao.

– Oprosti mi onda, ali ne mogu nikako savladati taj osjećaj tjeskobe, svaki put kad se sjetim da ste se voljele.

– I vjeruj mi, shvaćam te, noja sada volim tebe, a Teodora je iza mene. Jedan dio prošlosti, ali zauvijek će ostati dio mene.

– Potpuno si u pravu i mislim da ću morati poraditi na tome.

Zagrlili su se i poljubili i zatim izašli u lov. Te noći šetali su gradom zadubljeni svaki u svoje misli. Bez ijedne riječi, držali su se za ruke kao dvoje zaljubljenih ljudi kojima je dovoljno samo da su jedno pokraj drugoga. I nitko tko bi ih takve vidio nije ni pomislio da bi njih dvoje zapravo mogli biti nešto sasvim treće.

Svijet u kojem su se nalazili pripadao je samo njima. Zvijezde na nebu, rijeka pokraj koje su prolazili, jezero u parku i zelenilo svuda oko njih. Stopili su se s prirodom osjećajući da su dio nje, a ona je njihova majka, sestra, ljubavnica i vječno sklonište ispunjeno krvlju drugih. I tu nema ničeg neprirodnog ni čudnog, jer su i oni nekad bili ljudi i prema tome, načinjeni od same prirode kojoj svi zauvijek pripadamo.

Dugo su uživali u toj noćnoj šetnji, no odjednom se Marcus počeo okretati i oprezno gledati uokolo. – Štoje?

– Ma kao da je još netko ovdje! – Misliš, netko od nas? – Možda mi se ipak samo učinilo. – Ili nije.

– Da, ili nije, ne znam, kao da nas netko promatra. – Da nas prati, ma zašto...

Nato se iza njih začu glas i oni se zaprepašteno okrenu. – Valerija, to je tvoj način, nije li tako?

– Da, ljubljeni, jedino moj. Evo, baš sam stigla i odmah naletjela na vas. – Ma jesi li? – javi se ljutito Annie, dok ju je Marcus gledao s prijezirom. – Eto, jesam, ali zapravo, kada ste već ovdje, mogla bih vam kazati novosti. Mislim da će vam biti veoma zanimljive, ali i užasavajuće. – No, što to, Valerijo?!

– Strpljenja, Annie, zar te Marcus nije ničemu naučio?

Rugala im se i pripremala se za trenutak kada će im reći vijest, koja će ih vjerojatno zaboljeti. I to oboje, jer je znala da će Annie burno reagirati, a Marcus neće moći ništa učiniti.

– Valerijo, nas to iskreno ne zanima, pa kreni svojim putem kao što ćemo i mi.

– Pusti ju, Marcuse, neka kaže. Hajde, ispljuni to već jednom! Ili nije tako zanimljivo?

Marcus je znao što će reći i kako će to promijeniti stvari. Zbilja nije računao na Valeriju i ni na trenutak nije pomislio da će saznati za to, no ona je bila željna osвете prema Marcusu za davni odlazak i za povratak koji se nikada neće dogoditi.

– Što nam to ona može reći? Vjerojatno samo laži! Hajdemo odavde. – Kako ste vas dvoje nestrpljivi! A ti se, Marcuse, ponašaj kao da bježiš od nečeg.

– Ne pričaj gluposti i odlazi odavde! – Marcuse, što ti je, zašto si tako nervozan? – Ah, pa možda sam ga pogodila u živac, jesam li, Marcuse? – Valerija se glasno nasmije, jer znala je što govori i sada će im sve reći. U biti, samo Annie, jer Marcus ionako sve zna. Pa pobogu, on je počinitelji – Šuti, Valerija!!!

– Marcuse?! – začudi se Annie, mršteći se.

Marcus je vidio da nema izlaza te se naglo smiri i progovori:

– Hajde reci, Valerijo, reci i nasladi se jednom zauvijek!!!

– Naravno da ću reći. Pa ovako vam je to: izgleda daje netko od naših, jer samo mi možemo tako nešto savršeno izvesti, ubio našu lijepu pripadnicu Teodoru. Mislim, osakaćena je podosta, onako prerezanog grkljana i iščupanog srca. A što je još zanimljivije, taj netko joj je vjerojatno na kraju srce i vratio. Zanimljivo, što kažeš, Annie? Fascinantno?!

Annie kao daje na trenutak oglušila, samo je bijesno pogledala prvo Valeriju, a zatim Marcusa. Moglo se vidjeti kako grči prste i kako joj pogled sijeva pun prijezira. Iako nije ništa rekla, znala je daje to učinio njen ljubljeni Marcus i to je bilo nešto najodvratnije i najgore što se moglo desiti.

Izdao je nju, njeno povjerenje u njega, cijeli njihov odnos, izdao je njih. Stajala je još nekoliko trenutaka, gledajući Marcusa s prijezirom i očajem koji ju je shrvao, jer ipak ga je ona voljela više od ičega, više nego sebe samu. A Teodore koja joj je također mnogo značila sada više nema, kao što uskoro neće biti ni Marcusa, jer ona mora otići što dalje od njega.

– Marcuse?

Izgovorila je njegovo ime kroz suze, na stoje on podigao pogled i pogledao ju.

– Neću ti suditi za to što si učinio, jer to nije na meni kao niti na nikom drugom, ali ja te više ne mogu gledati ni trpjeti tvoju ljubomoru i zato odlazim od tebe i svega ovog što smo imali. Dalje od svih vas i nadam se da se više nikada nećemo vidjeti, jer te želim zadržati... – Mucala je i bilo joj je teško govoriti te je prislonila ruke na srce, koje ima iako je vampir, – i voljeti te vječno, ali moram otići što dalje od tebe.

Nato se okrenula i otišla, a Marcus je ostao s Valerijom.

– I što sada reći, osim da sije zauvijek izgubio, nije li tako?

– Mislim da bi ti bilo bolje da mi se izgubiš ispred očiju i da više ne čujem za tebe, barem neko vrijeme, jer znam daje to što tražim nemoguće jadna kurvetinolu

Izgovorio je ovo zadnje s urlikom od kojeg su popucale lampe koje su osvjetljavale taj dio parka. Zatim je i on otišao u neodređenom smjeru kako bi žalio za Annie, svojom jedinom, ali ne i zbog onog stoje učinio. Sve je bilo gotovo, uništeno i razdvojeno zauvijek. Tama izvana, tama posvuda i tama u duši. Sve na što je mislio bila je tama, i svjetlo u njemu sada se gasilo i stapalo s tamom. Ona nije bila ovdje da ga utješi, oraspoloži, nije bila ovdje da ga miluje, ljubi i voli kako to samo ona zna. Misli su mu letjele, gubio se, vidio je samo Annie iako je nije bilo ondje, želio ju je više nego ikad, ali nije je bilo, postojala je samo ta vizija u njegovoj glavi. Hodao je gradom poput malena dječaka koji ne može pronaći put kući, samo je besciljno lutao. Usput je svojim rukama i dugim noktima izmrcvario i dvije žrtve, ali ni to gotovo da nije primijetio; bio je izgubljen u tami i viziji jedne ne tako davne prošlosti.

Koraci su mu bili potpuno nečujni, izraz lica smrtno ozbiljan. Tek tu i tamo dobacio bi pokoji smiješak slučajnom prolazniku ili kakvoj lijepoj djevojci koja bi ga zainteresirano pogledala u prolazu. Odjednom ga zaustavi poznati glas te se napokon trgne i stane na mjestu, kao nekakav lutak koji čeka da ga ponovno pokrenu.

– Morao si izvesti tako nešto?

Marcus ne odgovori ništa, samo je gledao i smješkao se poput djeteta ili luđaka kojem je sve ravno. Njemu je zaista sve i bilo ravno; ni ljudi ni mjesta ni krv nisu mu ništa predstavljali, pa čak ni Donatello, koji je sada stajao pred njim, naslonjen na zid neke zgrade, i odmahivao glavom na Marcusove pogreške.

– Nećeš mi ništa odgovoriti, je li?

– Zar bih trebao...

– Pa i ne, brate moj.

Izgovorivši to, priđe mu i poljubi ga u usta, a zatim mu krvavim usnama šapne na uho da će sve biti u redu i da će on paziti na Annie, dok se ne snađe sama. – Hvala ti i... – Reci?

– Htio bih daje voliš poput mene, sada kada ja to više nisam u stanju i kada me više ne želi.

– Oh, Marcuse, najljepši moj ljubavnice, ja te nikada ne bih mogao zamijeniti, ali pokušat ću je voljeti barem približno tako. No ona voli tebe, i sada kada više nisi pokraj nje, i pati u duši.

Marcus pruži ruku, dajući znak Donatellu da prestane, jer ne može više slušati o njoj, njenoj ljubavi i patnji zbog njega.

– Razumijem te, najljepši, i poštovat ću tvoju odluku.

– Hvala ti još jednom i molim te da me obavještavaš o njoj, ali nemoj joj reći ništa o meni ako te ikada pita.

– Poštovat ću sve što kažeš, kao što poštujem tebe, ljubljeni.

Zatim se još jednom poljubiše za kraj i rastadoše na tko zna koliko godina pa čak možda i stoljeća.

Annie se spremala za put koji je trebao trajati jedan čitav dan i zato je morala sve dobro organizirati. Uzme telefon u ruke i počne tipkati broj, ali je prekine Donatellovo pojavljivanje na vratima. Bila je presretna kad gaje ugledala. Bacila mu se u zagrljaj i gorko zaplakala.

– Oh, oprost, vidi mene, vampirica, a plače. Grozno!

– Ne, mila, samo ti plači koliko želiš, ja sam ovdje i ne idem nikuda. Ali čemu ove torbe?

– Ah, i ti isto, kao, ne znaš?

– No, dobro. Znaš, vidio sam ga kako šeće ulicama, potpuno sam i izgubljen. – Nemoj!!!

Te ponovno zaplače, no ubrzo se smiri i uozbilji.

– Oprost, neću više o njemu. Sada se spremi, a ja ću obaviti sve ostalo.

– Kako to misliš, ne znaš ni...

– Uvijek zaboraviš da ja sve znam, mila.

– U redu. I nemaš ništa protiv mjesta u koje idemo?

– Ma kako bih imao, pa nema ništa ljepše od divljih i mišićavih kauboja, zar ne?

– Ne bih znala, ali imam filing da ti znaš!

– Pa...

Nasmiješi joj se vragolasto i ode.

Annie je znala da ga je Marcus zamolio da bude s njom, ali i to da on nije pristao samo zato što gaje zamolio već i zato stoje to sam želio. Nije imala ništa protiv toga, s Donatellom se mogla nadati novim pustolovinama, jer on je bio stalno u pokretu i potpuno neukrotiv. Poput divljeg pastuha.

13

Već je skoro svitalo kad su stigli do Donatellova aviona. Nije joj morao reći daje njegov, jednostavno je znala, ali nije ga pitala otkuda mu kao i mnoge druge stvari koje je posjedovao. To uopće nije bilo ni bitno. Avion je bio luksuzno opremljen. Putnički dio sastojao se od dva dijela. U prvom su bile dvije kutne sofe, mali stolić i bar, dok je drugi predstavljao spavaonicu i u njemu su ih čekala dva lijesa s crvenom svilenom posteljinom. Let je trajao dosta dugo, tako da su sletjeli tek nešto poslije ponoći.

– Stigli smo, Annie. Spremna?

– Naravno, idemo u Novi svijet.

Čim su izašli, osjetila je dobro poznati miris svoga rodnog grada i bila je veoma zadovoljna i sretna što to može podijeliti s Donatellom. Raširila je ruke i prepustila se dodiru vjetra na svojoj koži, udišući dobro poznati zrak.

– San Antonio!!!

– Kako znaš. nisam ti rekao?

– Miris, dragi moj.

– Ah, da. Pa, idemo li?

– Vodi me, zavodnice. – I namigne mu.

Donatello se samo nasmijao i sa zadovoljstvom prihvatio njezinu ponudu.

Limuzina ih je čekala na izlazu s aerodroma, no Annie poželi prošetati San Antonijem. Donatello se složio s njom i zamolio vozača da ih ostavi na ulasku u grad, a da stvari odveze u kuću. Annie gaje upitno pogledala, na što joj je Donatello odgovorio da će sve vidjeti.

– Sve, Donatello, ljubljeni?

– Ah, to je iznenađenje i ne bi bilo u redu da ti sada kažem. – Kako želiš. Reci mi samo je li dosta staro? – Što misliš?

Annie bezuspješno pokušava zaviriti u Donatellove misli.

– Oh, kako si okrutan!

– Jesam li, draga? Strpljenja malo!

– U redu.

Te se primiše za ruke i krenuše put grada, da uživaju u njegovoj ljepoti.

Annie je bila oduševljena i neopisivo sretna, iako je osjećala da joj nešto nedostaje. I ona i Donatello su znali da je to Marcus, koji se nalazio tko zna gdje. Pokušala je to potisnuti i razmišljati o ovom trenutku i naravno, o Donatellu. Taj pustolov nad pustolovima bio je za Annie novi izazov, i već samo druženje s njim davalo joj je novu snagu, novi smisao. Annie nije bila običan vampir, bila je i više od vampira. Vjerojatno je tako sa svakim novostvorenim vampirom, jer oni su i sami veliki izazov. I kao što su oni izazov za starije vampire, tako su i stariji vampiri izazov za njih.

Vrijeme, mjesto, ljudi, prostor nabijen seksualnošću i poseban trenutak nabijen crvenim pulsiranjem čitavim tijelom jednog vampira. Prostor kreću svakojakim frikovima, opijenim bilo drogom, bilo alkoholom, bilo nečim sasvim desetim. Svatko je željan takvog mjesta, no bilo je i onih koji su voljeli upravo suprotno. Takav je bio Marcus, i tu su se on i Annie potpuno razlikovali, no Donatello je bio sasvim druga priča. On je bio sve ono što Marcus nije i sve što Annie bila i što će s vremenom tek postati. Volio ju je zbog njezine pustolovne duše, pomaknute filozofije, izazovna tijela, tajanstvena pogleda njezinih tako zelenih i egzotičnih očiju, neobičnih i očaravajućih kretnji. Volio ju je takvu kakva jest, zbog nje same i njezina, iako vampirskoga, još uvijek toliko čovječnog srca i slobodnog duha.

A ona? Eh, ona je Donatella voljela jer je bio za nju nešto posve novo, još uvijek neotkriveno i tako tajanstveno. Naime, premda je bio nalik Marcusu, kojeg vjerojatno nikad neće zaboraviti niti prežaliti, Donatello se po mnogočemu i razlikovao od njega. Imao je ono nešto, iako je bio vampir. A to što je bio vampir, činilo gaje samo privlačnijim. I sada kada prolazi ulicama i trgovima svoga rodnog San Antonija, s rukom u njegovoj ruci, doživljava ga još intenzivnije. Ono što je prije značilo divljenje i prijateljstvo, polako se počelo pretvarati u ljubav, strast toliko snažnu da bi si svaki put kad bi je pogledao stisnula ruke tako da bi joj vlastita krv procurila kroz dlanove, a zubima bi ozlijedila svoja pohotna usta. I na neki način, bojala se! Bojala se te svoje novootkrivene strasti, ljubavi prema ovom plemenitom vampiru, što bi sve mogla učiniti da joj se poda. Hoće li ga možda previše ozlijediti, hoće li joj zato zamjeriti, hoće li je odbiti? A tek krv! Ta njegova toliko stara krv. Uuh! Kako li je samo vrištala u sebi za tom krvlju, za njim, njegovim dodirima, poljupcem i njegovim dubokim pogledom. Dooonaaateellooo

– Nešto si rekla?

Annie nije ni primijetila koliko ga je snažno primila za ruku i privila se uz njega. Počela je gotovo na glas razmišljati, što je on, naravno, osjetio. Čitavo je vrijeme znao o čemu razmišlja, te joj se obrati sa smiješkom:

– A zašto to ne bismo provjerili?

Annie gaje zbunjeno pogledala i počela se tresti kao da joj se tako nešto prvi put događa i kao da nije to što jest te mu potpuno besmisleno odgovori:

– Da! Dobra ideja i znam pravo mjesto za tako nešto. Hajdemo, ovdje u blizini je jako dobar klub, i tamo se, vjeruj mi, može naći vrlo zanimljivih žrtava.

Donatello ju je pustio da igra na svoj način, te se složi:

– Imaš pravo. Već osjećam miris dobre krvi i burne atmosfere.

Naravno, otišli su u klub i dobro se zabavili, te su pred jutro krenuli u svoje novo gnijezdo, potpuno zadovoljni i više nego siti. Na Donatellovo zadovoljstvo i Annieno ugodno iznenađenje,

kuća u kojoj će boraviti neko vrijeme bila je kao stvorena za vampire. Stara građevina, dobro očuvana izvana i iznutra, a tek vrt!!! Bio je to vrt iz snova za svakog smrtnika, ali i besmrtnika! Vrijeme do svitanja proveli su u tom divnom zelenilu, te se s prvim zrakama sunca povukli na počinak. Podrum u kojemu su se nalazili ležajevi, nalazio se duboko ispod zemlje. Zapravo, bio je to tunel koji se nastavljao odmah ispod podruma i izgledao je kao da je upravo napravljen, što i nije bilo daleko od istine. Tunel je bio osvijetljen fluorescentnim žaruljama i ukrašen tko zna koliko starim umjetninama. Na kraju tunela nalazila su se velika vrata koja su se otvarala samo pomoću šifre koja je glasila – Picasso. No nije mogao ući nitko osim Donatella i Annie, jer je uz šifru – Picasso – postojala i ploča za identifikaciju, na koju su morali prisloniti dlan kako bi ih laser prepoznao i tek tada bi se vrata otvorila.

Možete zamisliti koliko je to očaralo Annie, a tek sama soba! Bila je polukružna, a na samoj sredini nalazio se veliki krevet presvučen crvenom svilom. Sa svake strane kreveta nalazio se po jedan mali ormarić s lampom iz osamnaestog stoljeća, a pokraj njega stolica iz istog doba. Zidovi su bili tople crvene boje, ukrašeni slikama, no ne bilo kojim slikama; bile su to slike naslikane Picassovom rukom. Strop je bio ogledalo. Annie pogleda u strop, zatim vrati pogled na krevet, pa na Donatella. Gledao ju je potpuno mirno i s toliko želje te se činilo da će zauvijek ostati tako, samo je promatrajući. Zatim učini vrlo spor pokret i obim rukama dotakne Annieno lice, pogladi je i krene tim hladnim rukama niz vrat, otkopčavajući joj košulju, milujući joj grudi i ljubeći ju. Annie nije ni primijetila kad je svukao svu odjeću sa sebe i s nje. Podigao ju je i položio na krevet. Pila je od njega i on je pio od nje. Svakim su se udisajem, dodirima i poljupcem voljeli sve više i više, ne samo jedno drugo već i tu divnu tamnocrvenu tekućinu koja im je značila više nego sam tjelesni užitak. U tom trenutku bili su ljubavnici nad ljubavnicima i nitko ih nije mogao zaustaviti niti omesti njihovu strast.

Prošlo je gotovo mjesec dana otkako su se doselili u San Antonio i uselili u tu prekrasnu kuću s čarobnim vrtom. Annie i Donatello bili su jedno, brat, sestra, najbolji prijatelji i neopisivo strasni ljubavnici. Cijelo su vrijeme bili zajedno i sve su dijelili, ponajprije žrtve i njihovu neodoljivu krv. Sva njihova strast i osjećaji izrastali su iz snage krvi. Od krvi su stvoreni, krv im je dana da budu ono što jesu pa stoga krv i oduzimaju kako bi preživjeli i zadovoljili svoje želje i na kraju bili blagoslovljeni svakom kapi te crvene tekućine.

Jedne večeri Annie se ranije probudi te odluči sama prošvrljati gradom. Osjećala je da joj nešto fali, no svejedno je bila zadovoljna i sretna. Hodala je ulicama i upijala sve što se oko nje događa, osjećala je ljude, te glupe smrtnike oko sebe, kako je promatraju sa željom i divljenjem, a jedino je ona znala zašto tako djeluje na njih. Smješkala im se s radošću, razmišljajući pritom koliko su lakovjermi i glupi. Ti jadni ljudi, žrtve, ako hoćete, toliko joj se dive, videći u njoj veoma poželjnu, zavodljivu i seksi ženu. No ono što bi trebali primijetiti, a ne primjećuju, jer su zaslijepljeni njezinom neprirodnom ljepotom, je daje presavršena da bi bila ljudsko biće, daje ona zvijer, čudovište, nemilosrdan demon. I tako će ona odabrati jednog od tih glupih ljudi i zadovoljiti se njegovom toplom krvlju koja i njemu i njoj život znači. Kretala se polako kroz grad, gledajući i birajući, tražeći prije dobrovoljca nego nekoga koga će teže dobiti u svoje naizgled tako krhke ruke, koje su u stvari toliko snažne da lome i one najjače muške šake. Lomi ih poput sitnih grančica i pretvara u prah i istodobno ih voli više od svega, pa i od sebe same. Korak po korak, sve dok ne odluči i krene u akciju. No tada shvati kako je netko čitavo vrijeme promatra i slijedi te odluči toga nekoga uloviti u njegovu vlastitu zamku.

Polako i oprezno prešla je preko glavnoga gradskog trga i krenula prema malom parkiću gdje će ga iznenaditi. Ubrzala je korak te se naglo zaustavila i okrenula. Pred njom je bez riječi stajao zatečen i prestravljen mladić. Annie gaje odmah prepoznala kao i on nju, bio je to Robert Hays, dečko iz susjedstva, s kojim je ponekad znala malo mutiti, ali isto tako i veoma dobar prijatelj.

I sada je stajao ispred nje ne znajući što da kaže ili učini. Gledali su se šutke, te ona odluči prva progovoriti:

– Ciao, Roberte, kako si?

– Ja...

– Roberte, to sam ja. vjeruj mi, i nisam mrtva, štoviše, veoma sam živa. f nisam duh niti dvojnica same sebe, to sam ja, Annie.

– Oh, Annie, svi misle da si mrtva, da si nestala ili da ti se nešto strašno dogodilo i sada te ja ugledam!

Očajnički je tražio odgovore koje mu je Annie bila spremna dati, no ipak bi bilo lijepo od nje da mu barem nešto kaže.

– Slušaj, Roberte, nitko ne smije znati za mene.

– Ne razumijem zašto?

– Gledaj, nije sada važno kako i što mi se dogodilo, važno je to što si ti ovdje i što možemo razgovarati kao normalni ljudi.

Annie se malo lecne na ovu posljednju riječ, jer ona već odavno nije bila čovjek, a sada mora nešto izmisliti da ga uvjeri da to ipak jest.

– Annie, da li ti uopće shvaćaš da svi misle da si mrtva i da te više nikada neće vidjeti... i... i onda te ja ugledam kako šećeš gradom kao da se ništa nije dogodilo.

– Razumijem te...

– Ne! Annie, mislim da ne, mislim da ne shvaćaš kako će ostali reagirati kada te ponovno ugledaju!

Annie uvidje da se neće moći tako lako izvući iz ove vrlo neugodne situacije, ako se uopće izvuče.

– Roberte, prestani paničariti već jednom!

– Kako da prestanem, Annie, pa ti bi trebala biti mrtva!!!

– Ali nisam! Nije li tako? I još nešto: Roberte, nikome nećeš reći da si me vidio!

– Ne, Annie, oni moraju znati da si živa!

– Ne!!! – naglo se izdere Annie, a tada je prekine glas koji je dolazio iz blizine. Bio je to Donatello, vrlo ozbiljnog izraza lica.

– Annie, što se događa, nećeš me upoznati sa svojim prijateljem?

Robert je zbunjeno i sumnjičavo gledao Donatella, jer mu se činio sve samo ne potpuno ljudskim. Ovaj ga pogleda i shvati, te se ponovno okrene prema Annie i ukori je pogledom, na što se ona okrene i ode. Donatello pride bliže Robertu, uhvati ga objema rukama oko vrata i pogleda ga milo. Robert shvati u očaju i smrtnom strahu da su mu ovo zadnji trenuci te spusti suzu i zatvori oči. A Donatello ga iznenada primi još čvršće i završi njegov mladi život.

Trenutak ranije mlad i toliko živ, sada leži bespomoćan na zelenoj travi u onome malom parkiću i s vremenom će postati hladan i utrnuo, da bi se konačno pretvorio u prah iz kojeg je i postao. Annie i Donatello su stajali nad njim i odavali mu posljednju počast, a zatim su se okrenuli i otišli. Stigli su u staru kuću bez ijedne riječi, obrok ih je čekao, mlad i svjež dobrovoljac koji im je bio na raspolaganju kad kod začele, potpuno zaluđen tim tako divnim tamnim anđelima. Annie gaje posljednja kušala i toliko opčinjena njegovom krvlju, ali i potresena Robertovom smrću, i ne primijetivši dokrajčila. Donatello nije na to ništa rekao niti učinio, bilo mu je svejedno za mladića, ali znao je da Annie na neki način pati pa ju je pustio na miru. Otišao je u vrt i sjeo na klupicu do staklenika i gledao mjesec kako mu se milo smješka. Annie je još neko vrijeme zurila u potpuno iscijeđenog mladića te se uputila prema vrtu. Sjela je pokraj Donatella, nježno ga poljubila i upitala:

– Pogriješila sam, zar ne?

On joj uzvratil pogled, primi joj ruke te ih prisloni na svoje usne:

– Mila moja, svi griješimo. I mi koji smo tako savršeni, toliko uzvišeniji od ostalih, čak i mi, mila, ja nisam netko tko će ti suditi i držati lekciju. Ljudi čitav život uče na svojim pogreškama, tako ćeš i ti mila. U tome se ne razlikujemo mnogo od njih.

– Ali ti se, Donatello, itekako razlikuješ od svih nas, bili živi ili ne. I zbog toga te toliko volim i želim.

– Znam, mila... Ali znaj da si i ti isto tako drugačija, a ono što je najljepše je što si sve sličnija meni i to me neizrecivo veseli i ispunjava.

Pogledi su im se samo nakratko sreli, usnice spojile i ruke zagrlile kao vječne omče. Ovo iskustvo samo ih je još više zbližilo. Donatello je bio toliko drugačiji i pristupačniji od Marcusa, a Annie je to osjećala sve snažnije i prihvaćala sve radosnije, što ju je ponekad i plašilo. Sve je bilo u najboljem redu. Toliko mirno i ugodno daje Donatellu i Annie postalo pomalo dosadno, te su odlučili malo razmisliti i odabrati sljedeći grad u kojem će se zabaviti. Jer iako im je San Antonio sasvim odgovarao, nije bilo toliko zabave i pustolovina, a osim toga, to je ipak premali grad za dvoje moćnih vampira poput njih. Stoga je trebalo otići i potražiti nešto novo.

No ubrzo je stiglo pismo za Annie koje im je promijenilo sve planove. Nisu imali običaj primati nikakvu poštu na adresu na kojoj se nalaze, jer je sve moralo biti u potpunoj tajnosti. Pismo je bilo bačeno pod vrata i na kuverti je pisalo: Za Annie. Čudno je bilo to što nitko od posluge nije vidio tko je pismo donio, niti je itko primijetio išta neobično. Ali Donatello je znao od koga je i što u njemu piše, a da ga nije morao niti otvarati.

– Pismo za mene?

– Da, hajde, pročitaj ga. Pustit ću te da to učiniš u miru. – Annie je zbunjeno promatrala kuvertu. Otvorila je pismo i počela ga čitati, a ono što je pisalo potpuno ju je šokiralo, jer tako nešto nije mogla ni zamisliti:

– *Draga Annie,*

žao mi je što Ti to moram tako napisati, ali nemam mogućnosti da Ti kažem. Znam da smo imale nesuglasica i da me Ti previše ne voliš, no ovo činim jer smatram da moraš znati istinu, a i zato jer mije Marcus učinio dosta nažao otkako si otišla. Sve je to učinio iz ljubavi prema Tebi i ja ga ne krivim, ali ipak, kako to oduvijek i bijaše među nama, ja mu moram istom mjerom i vratiti. No da ne duljim, evo što Ti moram reći.

Prije nego ste Ti i Marcus otišli iz Amerike, on je u svojoj nesigurnosti i bijesu ubio Tvojeg bivšeg zaručnika Nicka, a zatim i Tvoju tetu Daisy, da mu više ne stoji na putu. I tu moram zastati da Ti kažem da Ti tvoja teta Daisy nije bila teta nego majka. Sve što Ti pišem možeš i sama provjeriti. Sljedeće je to da su Marcus i Teodora nekada davno bili ljubavnici, ali razišli su se jer ga je ostavila zbog mene, iako ja nisam bila glavni razlog, no mislim da to sada i nije više važno. Eto, to bi bilo sve što sam ti htjela kazati i ne krivim Te ako mi ne vjeruješ ili si još bjesnija na mene, ali kako se kaže 'ti meni, ja tebi'. Pa tako sam i ja sada sve vratila Marcusu, u nadi da ćeš ga dovijeka progoniti i mrziti zbog toga. I još samo nešto: žao mije što nismo u početku bolje iskoristile svoje poznanstvo i ono malo prijateljstva, no nadam se da će Ti biti dobro gdje god da si i bez obzira s kim si.

Pozdravi mi oca u moje ime i poljubi ga za mene kako najbolje znaš.

S poštovanjem Valerija

Annie je ispustila papir i sjela u fotelju da se pribere. Nikako nije mogla povjerovati u ovo što je pisalo, to nije mogao napraviti njen Marcus, njen zauvijek voljeni Marcus. A da i ne spominje kolika je tek ludost povjerovati u priču da joj je teta Daisy zapravo bila majka. I zašto joj to nitko nije rekao, zašto, zašto? Bila je ovdje hrpa pitanja na koja nije znala odgovor, a stoje najgore, ona

kao svemoćni stvor, zvijer s velikom inteligencijom, nije to mogla doznati, ni predvidjeti tako nešto. Ne, to si nikako nije mogla oprostiti!!! Sve joj je to bilo apsurdno i besmisleno, a opet toliko povezano i toliko točno da boli. Boli samim time što u svome jadnom ljudskom životu nije znala istinu, a još je bolnije bilo što joj je voljeni Marcus lagao, lagao i ponovno lagao i k tomu je to morala saznati od one gadne zvjerske kurvetine Valerije!!! No, morala je sve napisano u pismu i potvrditi.

Otišla je do Donatella u nadi da će joj on moći sve to nekako objasniti.

– Jesi li znao za to?

– Neke stvari saznao tek kad sam vidio kuvertu.

– Reci mi, ljubljani, da lije moguće da me Marcus tako izdao?

– Na to ti ne mogu dati odgovor, ali mislim da je on pokušao učiniti mnogo toga da bi te zadržao samo za sebe, no pritom nije previše mislio na tude osjećaje, pa tako ni na tvoje.

– To ne objašnjava stvari.

– Znam, no svi mi činimo neke stvari, a da ni sami ne znamo zašto. – Imaš pravo, samo stalno se pitam zašto nije bio iskren sa mnom. – To kod dragog Marcus nikada nećemo moći u potpunosti shvatiti. Ja se nikada zapravo nisam ni trudio i mislim da ni ti ne bi trebala. – O, mislim da ću se truditi, itekako truditi.

Rekla je to zamišljeno, veoma ozbiljno, gotovo škripeći zubima i zarivši nokte u dlanove. Donatello nije ništa rekao na to, samo je promatrao njenu reakciju, osjećajući njezinu silnu želju za osvetom. Da, osveta, uvijek na prvome mjestu!!!

– Znači, osveta?

– Da.

Okrenula se prema njemu i s podrugljivim izrazom lica, podignute obrve, upitala Donatella:

– Pa zavodnice, a ti mi nemaš ništa za reći, je li? – Ja?

– Ja ne vidim nikoga osim tebe, ti?

– Zar ti nisam sve rekao? Što još ne znaš'?

– Možda, no ono što ti misliš da nije važno, meni je.

– Zaista?

– Donatello?! Valerija'?!

– OK, kako ti to kažeš. Zaista, nema se što posebno za reći. osim da sam joj ja otac i da sam ponosan na to kako se razvila u veoma moćnog vampira.

– Ponosan?! – Annie uvrijeđeno vikne. Bila je uvrijeđena jer je imala osjećaj da nije na njezinoj strani, no bilo je za očekivati od njega da će se pohvaliti svojom kćeri koju je stvorio na svoju sliku i priliku.

– Annie, shvati... Zapravo, bolje da to ovako kažem. Jednom kada ćeš stvoriti vampira, tada ćeš shvatiti kako se ja sada osjećam jer ćeš pokušati sve, samo da bude što sličniji tebi i da bude što bolje odgojen vampir.

– Da, ali ponekad to i ne ide tako. Sjeti se samo kako je to završilo sa mnom i Marcusom.

– OK, istina je da se ponekad i mi najbolji prevarimo u odabiru, no i mi isto tako učimo na pogreškama, a što se tiče naših sinova i kćeri, pokušavamo im pomoći i poštovati ih koliko možemo i umijemo, jer ipak, Annie, oni su naša krv.

– Oh. kako li si to samo lijepo rekao!

– Annie, mislim da ovo neće nikome pomoći!

– Što to? O, misliš moj stav... Toliko ljudski!!!

– Zaboravila si reći fuj ili nešto tako neotesano!

Annie je počela shvaćati bit situacije te se uozbilji i konačno odluči reći nešto pametno:

– Slušaj, Donatello!

Donatello joj se približi i milo je pogleda, jer je znao što slijedi: – Slušam? – Pretjerala sam? – Jesi li?

– Znam da jesam i znaš, osjećam se pomalo kao gadura. Mislim da je baš tu, barem djelomično, bila moja pogreška u odnosu s Marcusom. A sada to ponavljam i s tobom. Oprosti mi!

– Nemam ti ja što oprostiti, Annie, prvo ti sebi oprosti.

– Ja da oprostim sebi, kako to misliš? Ponekad me zbilja zbunjuješ, Donatello!

– Annie, ti si jako pametan i veoma zanimljiv i energičan vampir, prava rijetkost. Ali moraš se naučiti svladavati i što je najvažnije, moraš se naučiti ponašati kao pravi moćan, lukav i nepredvidljiv vampir. To je ono što ti nedostaje.

– Kad malo bolje razmislim, znam da imaš pravo, samo to je tako teško, Donatello. Nikako da se stvari smire i da krenem dalje!

– Stvari se nikada neće smiriti. Pogotovo sada kada si tek na početku svoga novog života. Sjeti se da si ga sama odabrala i da će morati proći još dosta vremena, čak i mnogo godina, da se riješiš svoje prošlosti i navika iz svog ljudskog postojanja.

Annie gaje mirno gledala i upijala svaku njegovu riječ. Voljela gaje gledati i slušati, bio je toliko seksi i neodoljiv. Kao da gleda u najzgodnijeg i najpametnijeg muškarca na svijetu koji pripada samo njoj. No on nije muškarac ni ljudsko biće, on je demon u ljudskom obličju. Demon koji je sve što si ona zamisli, tako blag i drag, a opet tako okrutan. I ona zna daje Donatello mnogo toga prošao i da je tko zna koliko star. On je jedan od najpametnijih i najsnažnijih demona, a njoj može biti samo čast što je uz nju i što ju voli ne samo kao sestru nego i kao ljubavnicu. I zato se bojala da će ga izgubiti.

Donatello joj nije pokazivao da zna sve o čemu ona ovog trenutka razmišlja i kako se osjeća, samo ju je promatrao. Puštao ju je da promisli do kraja jer će se tako naučiti polako prilagoditi, ne samo njemu već i drugima. On ju nije samo volio već ju je i učio načinu vampirskog života, ponašanju koje priliči jednom vampiru, stilu i mudrosti, kako bi jednom mogla postati jedna od rijetkih, poput Valerije, Marcusa i njega samoga.

– Možda i imaš pravo, sigurno imaš, no ja se samo mogu nadati da mi nećeš s vremenom zamjeriti zbog ovakvih ispada. Jer ja se ponekad zbilja ne ponašam kako doliči, više sam nalik nekom jadnom dosadnom čovjeku koji te konstantno zamara svojim glupim pitanjima i objašnjenjima.

– Annie, zato i jesi toliko zanimljiva. Premda moram priznati da me to ponekad i živcira, ali ja sam prošao sve i svašta i naučio sam biti strpljiv i slušati druge.

– Kad te malo duže slušam, gotovo posumnjam da si to ti.

– Kako to misliš?

– Hej, pa zar mi nećeš čitati misli?

– Ne, ovako je interesantnije.

– A. Nemoj me krivo shvatiti, ali tebe sam upoznala kad si glumio nešto sasvim drugo da bi postigao što želiš. I zato mi je malo čudna ova tvoja strana koju sada vidim. Nisam baš sigurna zašto se tako osjećam, ali imam neke dvojbe.

– U redu, to je tvoje pravo, ali mislim da si se već mogla uvjeriti u suprotno. I ako u početku i jesam glumio, to nije postalo toliko zanimljivo da ću i dalje nastaviti s tim. Da li još uvijek glumim, ne znam ni sam.

Annie se namršti na njegov odgovor, prekriži ruke i reče svoju zadnju:

– Hmm! Ako je tako, onda možda i ja volim svoju ulogu u svemu tome!

Donatello je pogleda ispod oka i nasmije se te joj svom snagom zaplješće.

– Sjajno!!! Zaista sjajno!!! Mila, evo ti dokaza da si se već uhodala.

Annie nije ništa rekla, samo mu se naklonila i poslala mu poljubac. Zatim je nevjerojatnom brzinom skinula sve sa sebe i zaputila se prema vratima.

– Ohoho!!! A kuda ćete ovako nagi, ljepotice?

Ništa ne odgovori, samo malo okrene glavu prema njemu, nasmije mu se i pozva ga prstom da krene za njom. Donatello je polako ustao i krenuo, kao poslušan pas za svojim gospodarom.

14

Topla ljetna noć, zrak ispunjen mirisom pokošenih travnjaka, ništa se ne čuje osim zrikavaca duboko u travi i glasanja sove koja se sprema u lov. Prošla je ponoć i sve miruje, samo se Annie prikrada velikoj farmi koja joj je nekada bila dom. Nedaleko farme parkirala je Rover i tiho se odšuljala do kuće. Zнала je da u to doba kada svi odu na počinak njen otac obično šeće u blizini kuće, diveći se prostranim pašnjacima što mu život znače. I iako je znala da ga ne bi trebala niti smjela posjetiti i tražiti odgovore na pitanja koja su je mučila, nešto joj je govorilo da mora slušati svoj neobuzdani instinkt prije negoli ode u potragu za novim.

Tiho se prikradala uz ogradu, hodajući polako i oprezno da je netko ne vidi, jer nije htjela ispasti uljez niti biti prepoznata. No njoj to nije bilo teško jer ona kao biće druge vrste ima sluh i vid stoput oštrije nego običan čovjek. Prilazila je polako, sve dok nije začula glasove iz koliba, u kojima su živjeli radnici koji su radili na rancu. Zastala je načas, nasmiješila se i odlučila malo pronjuškati. Promatrala ih je sa strašću, jer mora se priznati, kauboји nisu bili za odbaciti, bilo je tu i novih lica, svježih, mladih i dobro građenih muškaraca. Opako se nasmiješila i prešla jezikom preko zuba, tek toliko da se raskrvari. I kad je primijetila krv, oči su joj se jače otvorile te se pripremala za napad, no zaustavi je jezovita ljepota sovina krika koji je dolazio s obiteljskoga groblja. Groblje se nalazilo svega par metara od kuće na istočnoј strani, te se Annie okrenula od golišavih kauboја i krenula prema tamo.

Pomislila je kako je to mjesto toliko mistično i tamno. Samo smrt, zаdah straha i nakaze u raspadu. Stigla je do groblja, zastala na trenutak te se uputila do groba u kojem je bila pokopana njena navodna majka. Stajala je tako desetak minuta, kada osjeti da joj se netko približava. Nije se morala okrenuti da bi znala da dolazi njezin otac ili barem netko koga je smatrala ocem. Iako je naizgled bila potpuno smirena, napetost je u njoj rasla, sve dok joj se konačno nije obratio:

– Znao sam da ćeš doći.

Bio je to osjećaj kao daju je netko udario ravno u srce! Nezamislivo! On je znao daje to ona, no da lije znao i tko je ona?! Polako se okrenula prema njemu i upitno ga pogledala, na što joj je on odmah odgovorio na nepostavljeno pitanje:

– Kako se samo usuđuješ doći ovamo i rugati se nama koji smo još uvijek dostojni??!

Tada je shvatila da on zna.

– Ti... znaš.

– Da, znam, no nisam znao da se koljač poput tebe vraća mrtvima!!! – Ti ne shvaćaš... Ja sam došla u miru!

– Na koliko dugo? Par sati, minuta ili sekunda? I tada ćeš i mene dokrajčiti?! Po to si došla?!

– Ne! – tiho krikne Annie, opet oprezno daje ne bi tko čuo. Zatim mu se približi par koraka i kroz suze izgovori. – To sam ja, Annie, tvoja nekadašnja voljena kći!

– Ne!!! Ti si sam đavol!!! Krvopija koja kolje i ispija krv onima koj i su ju najviše cijenili i voljeli!!!

– Ti ne shvaćaš, ja nisam zato ovdje! – Ne?

Starac se naizgled smirio i zašutio, čekajući da Annie ponovno progovori. – Ja sam došla da ti postavim neka pitanja.

– Ti da meni postaviš pitanja, kako se samo usuđuješ?! Nakon što si pobila sve...

Starac zatim brižno u očajan plač, no ubrzo se sabere i nastavi: – Daisy, moju jadnu Daisy, Roberta i onog svog Nicka! Pa što su ti oni, pobogu, učinili?! Što ti je učinila Daisy, Nick i mladi Robert koji je bio praktički pred oltarom?!

Annie je ostala još zaprepaštenu'a i duboko povrijeđena. Nije očekivala da će je prihvatiti, no ovo?! On je za sve optužuje, a da joj nije dopustio ni da objasni!

– Ubila sam Roberta!!! No... Nisam Daisy... Kao ni jadnog Nicka! Oh, Nick, on ne može biti mrtav!

Starac ju je gledao s mješavinom prijezira i očaja, te se zaleti na nju, pljune joj u lice ijednom rukom zaprijeti joj križem:

– Kujo paklenska! Odlazi odavde i vrati se gdje ti je mjesto! I ostavi moju kćer da joj duša počiva u miru!!!

Starac je nastavio vikati i tjerati je, no Annie se uspjela nekako suzdržati da ga ne napadne. Ali starac joj je dalje prilazio i nastavio joj prijetiti križem, sve dok ju nije uspio opeci! Tada se Annie razljuti, napravi par brzih pokreta da se starac zbuni i napadne ga. Čvrsto je primila jednom rukom obje njegove, a drugom ga uhvatila za vrat tako da se počeo gušiti. Nije ga htjela ubiti, htjela je samo da se zaustavi i poslušaju do kraja. No, on nije prestajao sa svojim uvredama, sikćući kroza zube na nju i nekako je uspio osloboditi ruku i pritisnuti križ na Anninu ruku. Annie osjeti bol i prženje te vidje kako joj se koža dimi, a zatim u svome bijesu još čvršće stisne ruku oko njegova vrata, dok mu je drugom držala kosu i zatim se nagne nad njega i rastrga mu grkljan. Starac pade na zemlju, pružajući ruku prema njoj i tada izdahne. Annie je samo stajala i gledala ga s bijesom, dok joj se njegova krv cijedila niz bradu pa niže po grudima. Mirno se obrisala i otišla.

15

Zalupila je vratima ušavši u onu staru kuću, gdje ju je Donatello čekao zavaljen u naslonjaču u dnevnoj sobi. Vidjelo se daje prilično uzrujana, ne toliko stoga što je ubila čovjeka kojeg je skoro cijeli život smatrala ocem, nego zato što nije dobila odgovore koje je tražila. I sada je onako uprljana već sasušenom krvlju projurila pokraj Donatella i otišla u vrt u miru razmisliti o svemu. Donatello nije obraćao previše pažnje na njeno ponašanje niti ju je ispitivao što se dogodilo jer je to, ako i nije znao, mogao pretpostaviti. Nije se ljutio stoji otišla, a da njemu nije rekla kuda ide. To mu nije bila dužna i to je poštovao. Još je par trenutaka sjedio u naslonjaču, zatim je ustao i otišao van, prošetati malo gradom, jer još nije bilo jako kasno. Nije htio smetati Annie, znao je da se sada mora smiriti i dobro razmisliti o svemu što se dogodilo večeras te isplanirati što i kako dalje.

Prolazio je gradom polako, ali bez posebnog opreza, ne obraćajući pažnju na potencijalne žrtve. Ionako je već večerao i bio je prilično sit. Smješкао se kada bi mu koja djevojka namignula ili ga pozdravila. Volio je udvaranje, bilo žensko bilo muško, tu uopće nije bilo razlike budući daje bio vampir, a ne čovjek. Moglo bi se samo reći daje imao uspjeha u takvim stvarima, jer je on kao demon bio skoro, iako ne posve, savršen. Divio se San Antoniju premda mu u posljednje vrijeme nije pružio neka zadovoljstva. Sada kada je prolazio ovim ulicama sam, u ranim jutarnjim satima kada na njima nema gotovo nikoga, zapazio je pravu ljepotu svega oko sebe, koju ranije nije

primjećivao. Zastao je na trenutak, zamislio se i iznenada blago i spokojno nasmiješio i sam sebi rekao:

– Zaista, da, ostat ću još malo i uživati u ovoj ljepoti.

Mislio je time da će još ostati u ovom gradu, barem neko vrijeme, dok se ne sredi situacija. Uto začuje tihi plač, okrene se oko sebe no ne primijeti ništa. Zatim ponovno onaj tihi plač... I tada ju spazi; sjedila je na podu skvrčenih koljena, s rukama na licu kroz koje su nadirale suze. Pogledao ju je, zapravo pogledao je u njenu dušu i iz nje pročitao problem. Bila je to djevojka koja nije imala baš nekih izbora u životu, tek sedamnaest godina, a već ubojica. Naravno, ne milom, već silom, jer morala se nekako braniti od oca nasilnika i alkoholičara. Tukao je majku, brata i nju kad god mu se prohtjelo, a da ne spominjem da ju je seksualno zlostavljao svaki put kada bi se napio. Jadna djevojka to više nije mogla trpjeti, te večeri se odupirala i u strahu i bijesu ubola ga je nožem u trbuh, a nesretnik je zadobio teške rane i ubrzo je iskrvavio i umro. Nakon toga je pobjegla ne znajući ni sama kuda. Znala je jedino da tog trenutka želi umrijeti i zaboraviti sve patnje i sliku krvavog oca kako leži na podu. Nikako joj nije izlazila iz glave. Osjećala je samo patnju i bol iz koje nije vidjela izlaza. I tako ju je našao Donatello, koji će joj ponuditi izlaz i preobraziti je u nešto sasvim drugo, nešto uzvišeno i savršeno. Da. Savršenstvom pomislio je Donatello, gledajući djevojku, koja ga nije ni primijetila, shrvana svojom boli. Promatrao je to čeljade, divio joj se i žalio jc. Sagnuo se i podigao joj glavu, nekako je prisilivši da ga pogleda u oči. Promatrala gaje sa strahom i divljenjem, jer joj se učinilo daje došao anđeo, koji će je spasiti od svega zla. Donatello joj se nasmiješi i progovori, učvrstivši je u uvjerenju daje on doista anđeo:

– Milo moje, nemoj plakati, dođi u moj zagrljaj i utješi se.

Djevojka je učinila kako joj je i rekao, te ju je zagrljao i tješio. Zatim je iskesio svoje oštre očajne i zabio joj ih u vrat. Djevojka se trgnula i jače ga stisnula. Osjećala je slabost, ali i neku vrstu užitka u toj boli. Donatello ju zatim odvoji od sebe i upita:

– Mila, želiš li vječni život? Moć koju nema nitko od običnih smrtnika, snagu i brzinu nezamislivu čovjeku? Reci da li želiš, mila, i ja ću ti je podariti!

Djevojka je sva drhtala i onako jedna od boli i patnje koje su ju pratile skoro čitavog života, kroz suze i stisnute zube pristane:

– Želim...

Zatim ju Donatello ponovno privije k sebi i ugrize kako bi joj ispio ostatak krvi. No ne sve, ostavi joj tek toliko da ostane pri svijesti, te napravi ranu na svome vratu i ponudi joj da pije:

– Pij, dijete moje, pij!!!

Djevojka nasloni usne na njegov vrat i počne piti. Što je više pila, to joj se sve više sviđao okus, a strast je sve više rasla. Donatello ju je praktički morao odgurnuti od sebe, jer nikako nije htjela prestati. Bio je zadovoljan svojim činom, zatim je sjeo kraj nje i promatrao njen preobražaj.

– I što više reći, novi koljač je rođen!!!

I dok se novi demon rađao, a Donatello pokraj nje promatrao tijek preobrazbe, iznenada netko počne pljeskati i približavati im se. Donatello ugleda prosijeda starca s kosom vezanom u rep, kako mu se približava sa smiješkom. Odmah je znao o kome se radi i zašto je ovdje.

– Svaka ti čast, krvopijo! Nisam znao da stvarate ovako mlade vampire!

Donatello ljutito ustade i približi mu se munjevitom brzinom, no starac ne ustukne nimalo.

– Ti?

– Što, ja?

– Došao si zbog Annie?

– Da, jesam, i što onda? Uostalom, mislim da imam vrlo dobar razlog daje ubijem i oslobodim ovog pakla.

– Ti misliš?! Kako se usuđuješ, starce? Ti nemaš pravo da joj na taj način sudiš, više ne!

– O da, znam na što ciljaš, krvopijo. No, ona je sada isto takva kao ti i ja nemam nikakvih dužnosti prema njoj kao ni ona prema meni.

– Možda ne, starce, ali moraš joj reći istinu, toliko joj duguješ. – A zašto joj ti ne bi rekao istinu?

– Ma koliko bio proklet i pošten prema njoj, istinu zaslužuje čuti samo od te, be, od svoga pravog oca.

Starac se na trenutak zamisli te se počese po glavi, a zatim ga upita:

– I odvest ćeš me k njoj?

– A, ne tako lako, tvoje namjere nisu iskrene.

– A ne?

– Bio joj otac ili ne, ti joj nemaš pravo uskratiti vječni život!

– A ona drugima ima pravo, to si mislio, kao i ti ovoj jadnoj djevojci, koja ni sama ne zna u što ulazi i u što se pretvara?

– Ti ne znaš Annie! Nisi je znao kada je bila čovjek i ne znaš je sada!

– I u čemu je bit svega toga, mislim tvoga govora? Toliko se brineš o njoj, a ne pitaš se kako će reagirati na ovo...

I pokaže prstom na sada već novostvorenog vampira, koji se pripremao za napad. Donatello se okrene i vidje kako djevojka pohlepno gleda starca.

– I vidiš, reci mi jedan dobar razlog zašto da joj ne dopustim da te raskomada ovog trenutka?

Starac se ipak malo uplašio, jer je iz iskustva znao koliko su mladi novostvoreni vampiri pohlepni i napasni te napravi par koraka unazad. – Poubijao sam podosta ovakvih poput nje!

– No pa možda i jesi, ali priznaj, Ruperte, osjećaš taj toliko slatki strah!

– Da si me htio ubiti, već bi odavno to i sam napravio.

– I to je bilo pitanje? Recimo da se možda želim poigrati s tobom ili njoj pružiti priliku da nauči s plijenom! Što kažeš, Ruperte?

– Kada bih znao što se nalazi u toj tvojoj praznoj glavi, ne bih imao razloga da te odmah ne ubijem!

– Ups! Praznoj glavi?! Ttt, starce jadni, ti nisi ni svjestan koliko ti je smrt blizu... Možda čak i preblizu... Bu!H

Te pusti mladu vampiricu na njega, na što se starac dade u bijeg no ubrzo se spotakne i pade. Kada je pogledao iza sebe, vidio je kako Donatello drži vampiricu i ne pušta je na njega, smijući se kao lud ovoj njemu silno zabavnoj predstavi. Rupert ustane i bijesno odgovori:

– Vaša vrsta je najgora i najodvratnija! I stoje najvažnije, izgledate poput klaunova koji se ludiraju noćnim ulicama svijeta i ne služe apsolutno ničemu i nikomu!!!

– Uh, uh, uh!!! Rupcie, pa mislio sam da ćeš izmisliti nešto zanimljivije i originalnije! A kad ono, ništa! Vidi se da si ostario ili možda zahrdao, kada bježiš od ove male vampirice!

– No, mislim da bi sad bilo dosta tog tvog glumatanja. Reci, reci gdje ću naći Annie?!

– Oh, ne tako lako, Ruperte! Kako bi ti ono rekao 'Dovraga, više akcije ljudi!' – I nećeš mi je predati?

– O ne, ne tako lako. Zapravo, mislim da bi se trebao sam potruditi oko nje i sam je pronaći, a ja ću promatrati sa strane i uživati u sceni kada te raskomada, a da joj neće biti nimalo žao zato što si joj otac!!!

– Ne, Donatello, mislim da ćeš promatrati kraj svoje ljubljene, a zatim i svoj konačni kraj!!!

– Kojih li hrabrih riječi, Ruperte!! A da malo olabaviš i razmisliš... – Donatello mu pride i potapša ga po ramenu, iako se ovaj grozio same Donatellove blizine.

– Kako god želiš, ludi starce, ali zapamti... – Što to?!

– ... ma ništa, tek onako.

Nato se Donatello okrene i ode s mladom koljačicom da joj pokaže novi dom.

Rupert je ostao sam u onoj mračnoj ulici razmišljajući o svemu što je rekao onaj krvopija. Znao je da je imao pravo kada mu je rekao da kaže Annie tko je, ali ne i da joj ne smije suditi. Rupert je imao na umu da Annie više nije Annie i da nikada neće imati prilike upoznati svoju pravu kćer, za koju nije znao čitavog života. Krivio je Daisy što ga nikada nije potražila i rekla mu istinu o plodu njihove ljubavi. To gaje proganjalo pune dvije godine, otkako je Annie postala vampir, no nije odmah saznao istinu. Istina se otkrila tek nakon Daisyne smrti i veoma gaje pogodila. Izgubio je Daisy, svoje jedino dijete i na neki način smisao života. No morao je ispraviti svoje i Daisyne davno pokopane i skoro zaboravljene greške: morao je pronaći Annie i ubiti ono stoje zauzelo njezino tijelo i dušu.

Šetao je ulicama još neko vrijeme, a zatim se vratio u svoju sobu u hotelu Summer u kojem je odsjeo. Ušao je unutra, upalio svjetlo i ostao potpuno skamenjen!!! Bio je to on!!! Ne, nemoguće!!! Sjedio je na stolici kraj kreveta, potpuno miran i smrtno ozbiljan, a njegov izraz lica! Znao je da nije došao tek tako, već s razlogom, a taj razlog mogao je biti samo Annie! Samo mu nije bilo jasno što želi od njega i jesu li ovo zadnji trenuci njegova života.

– Što želiš od mene?

– Od tebe ništa, dragi moj, no...

– No što?!

– Oh, pa ništa što bi tebi bilo važno, barem više ne!

'Ako govoriš o Annie, ja ti je ne mogu dati niti te odvesti k njoj...

– Ne, ne, ne, Ruperte, stari! Krivo si shvatio: ja ću sam doći do nje, a tebe sam došao upozoriti!

– Upozoriti me na što?

– Mozak ti ne radi, je li? Došao sam ti reći da bi mogao postati slabokrvan, ako ne ostaviš moju voljenu na miru! Kužiš!

– Ako nisi u toku, ona nije tvoja voljena dosta dugo!

– Moja je, i samo moja, Ruperte! Nije ni tvoja, ni Donatellova, već moja! Zauvijek, Ruperte, zauvijek, ona i ja!

– I ti misliš da će se Donatello pomiriti s time i prepustiti je tebi?

– Morat će se pomiriti, jer ona pripada meni!

– A ako te odbije?

– Annie, nikada! Još će me samo više voljeti, jer sam došao po nju i nikada je nisam zaboravio.

– I došao si me samo upozoriti?

– Da, samo upozoriti i to sam mislio najozbiljnije, Ruperte, a ti jako dobro znaš da se nikada ne šalim s takvim stvarima. – Izrekavši posljednju rečenicu, uputi se prema vratima pokraj Ruperta, ali zastane na trenutak te ga upita sa smiješkom na licu: – Daje pozdravim u tvoje ime?

– Kao što sam rekao Donatellu, reći ću i tebi. Ono nije moja kći, ono je samo njezino tijelo opsjednuto demonom. Moja kći je mrtva!

– Kako želiš, stari moj. Pa, zbogom i nadam se, za tvoje dobro, da nećeš dugo ostati ovdje.

Rupert je sada uvidio da Marcus misli ozbiljno i da on nije jedini koji mu prijeti, stoga će morati dobro razmisliti o svemu.

Ali ono što gaje najviše mučilo bile su Donatellove riječi. I iako je znao da to nije dobro, nešto gaje vuklo i govorilo mu da mora vidjeti Annie licem u lice, makar ga to koštalo života. No bio je tu i zadatak koji si je zadao nakon Daisyne smrti: mora ubiti Annie jer ona više nije čovjek, samo olupina s dušom demona. Ubijao je i prije vampire i demone različitih vrsta, no nikada nije bio u situaciji da mora ubiti nekoga tko mu je nekada bio dijete, vlastita krv, njegova jedina kći, koja to više nije. Te noći nikako nije mogao zaspati, stalno je razmišljao o Daisy, o njihovim starim danima i o Annie kakva je bila i kako im je moglo biti da su na vrijeme saznali tko su i što su si. Ali sudbina im je bila drugačija, kao i onih koji su im bili bliski. A zadatak koji si je zadao nije mu

se previše sviđao, ali morao ga je obaviti za Annie, Daisy i Nicka. kako bi mogli u miru živjeti na drugome svijetu i kako bi se on mogao nekako pomiriti sa svojom sudbinom.

Zaspao je tek pred jutro i probudio se oko dva popodne. Ustao je i prošetao gradom, cijelo vrijeme razmišljajući o tome kako da to izvede. Znao je daje sada sam, daje to njegova osveta i zadatak koji mora sam izvesti. No isto je tako bio svjestan da protiv dva moćna vampira sam ne može ništa, a oni su mu bili prepreka koju je morao proći da bi došao do Annie. Stoga je dobro razmislio i zaključio da bi bilo najbolje da se na neko vrijeme povuče ako želi ostati živ, pa da tek onda pokuša ponovno. Jedna stvar mu je išla prilog: znao je da Marcus želi Annie natrag i daju sigurno neće dobiti bez rata s Donatellom. A kako će to završiti, vrijeme će pokazati.

16

Došavši do kuće zaustavi se na trenutak, okrene prema novostvorenom anđelu i zamoli je da pričeka koji trenutak. Ušao je u sobu no Annie nije tamo bilo. te se uputio prema vrtu gdje ju je i našao, no nije bila sama. Ludo se zabavljala s mladićem kojeg je pokupila negdje u gradu. Donatellu se baš to i nije sviđjelo, ali nije se bunio, samo ju je zamolio da dode na stranu da joj nešto pokaže. No prije negoli je Donatello uspio išta reći, Annie mu dobaci:

– Tko ti je ovo jadno čeljade?

Mladić pogleda prema djevojci, nasmije se i upita:

– O, hoće li nam se i ona pridružiti?

– Zašto da ne? Donatello, ako dopuštaš svojoj mladoj kćeri?

– Mislim da bi bilo bolje da se ti sama zabavljaš s njim.

Ljutito je reagirao na njeno dobacivanje, dok je mlada demonka nekako ozbiljno promatrala scenu, što se Annie nije previše dojmilo.

Nato Annie napravi šokantan potez i istrgne mladiću ruku. Užas! Krv je posvuda curila kao luda, a mladić je počeo urlati od bolova i strašno se tresti. Vampirica imenom Alisa toliko je izbečila oči da se činilo da će joj ispasti, što primijeti Annie pa joj luđački se smijući dobaci:

– Hajde, zagrizi, kučko!!!

Zaleti se na nju i baci je na mladića, koji je počeo gubiti svijest od gubitka krvi. Zatim malo zastane, pogleda Donatella, odmahne rukom i baci se kraj Alise, da se nasladi mladićevom krvi.

Donatello je bio bjesniji nego ikad. no vidio je da ne može ništa promijeniti. Volio je takve predstave, ali nije volio takav nered na svome teritoriju. Zato se samo pokupio i otišao, ostavivši dvije drolje, kako ih je nazvao, da se zabavljaju s onim stoje ostalo od jasnog, naivnog mladića.

Alisa se ponesena strašću krvi nije ni obazirala na Donatella, samo je pratila Annienne erotične pokrete koje je izvodila skačući po vrtu, sva umrljana krvlju. Divila joj se toliko da je jednostavno ostavila ono stoje ostalo od mladića i pridružila se Annie, na što ju je ona zagrlila i krstila krvavim poljupcima. Alisa, tek par sati vampirica, uživala je biti krvopija. Potpuna sloboda, krv, krv i samo krv!!!

Krvavi pir dviju zanosnih vampirica trajao je gotovo do izlaska sunca, koji ih je omeo, te su pošle na počinak zagrljene poput dviju nevinih djevojčica. Nitko tko bi ih vidio ne bi pomislio da su nešto više, toliko nečisto i odvratno!!!

Sljedeće večeri Annie je ustala, gotovo nesvjesna što se desilo prošle noći. Otišla je u podrum vidjeti Donatella, no njega tamo nije bilo te gaje otišla potražiti u vrt, ali ni tamo ga nije našla. Posluga koja je radila u kući isto tako nije znala gdje je, samo su rekli daje otišao od kuće jako rano. Annie se na trenutak zavalila u fotelju, razmišljajući gdje bi mogao biti. Odjednom joj proradi kliker pa shvati da mu se vjerojatno njeno jučerašnje ponašanje nije sviđjelo, te je otišao razmisliti

o svemu u miru. No kad je malo bolje sagledala situaciju, shvatila je da joj se ne sviđa njegovo stvaranje novog vampira. Ono stoje stvorio bila je kobna pogreška i sve na stoje mislila, bilo je kako je se mora riješiti, dobiti odgovore koje traži i osvetiti se Marcusu. No, uto nešto tresne u hodniku i prekine njeno razmišljanje. Otišla je pogledati i zatekla Alisu kako izvodi akrobacije s figurama u holu, čudeći se svojoj brzini i snazi. Annie poludi na to, te ju dohvati rukama i baci u zid. Alisa brzo ustane i zaleti se na Annie, no promašila ju je i sama se zabila u zid, stoje bila veoma smiješna i glupa situacija. Annie nije gotovo ni reagirala, samo ju je promatrala ruku prekrivenih na grudima, lupkajući nogom o pod.

Alisa se sabere te je upita:

– Zašto si to učinila?!

– A zašto ti razbijaš stvari?!

Alisa je zbunjeno pogleda te ponovno upita, ovaj put stoje podrugljivije mogla:

– Slušaj, kozo stara, ne tiče me se što ću polupati ili što to tebe smeta, reci mi gdje je onaj plavi komad?

Annie nato napravi neprimjetan pokret i uhvati Alisu za vrat:

– Koza si ti, malena. Sve što ovdje vidiš, uključujući i Donatella, je moje, a tebe ću se riješiti kad to poželim, kopčaš?!

Alisa se uplaši, otrgne od nje i potrči u vrt. Annie zamoli posluhu da počiste nered, te se presvuče i ode u lov.

Izašla je van, stala ispred vrata, raširila ruke i duboko udahnula zrak. Hodala je polako i u prolazu promatrala ljude oko sebe, razmišljajući kako su jadni i glupi i kako im ne pada na pamet da ona kao smrt vreba na njih, odabire ih i zatim im oduzima živote za vijeke vjekova. A ona će i nakon toga hodati ovim ulicama i hraniti se njima dokle ih god bude.

Donatello je izašao vrlo rano, čim se smračilo, i uputio se prema središtu grada gdje gaje čekao on. Znao je daje došao u San Antonio, osjećao je njegovu prisutnost, ne kao prijetnju, već kao ljubav prema njemu, jer su bili i ostali braća za čitavu vječnost, ti ljubavnici vječne tame. Vozio se polako kroz grad, razmišljajući kakav je i je li se imalo promijenio, iako je znao da će zauvijek ostati isti, baš kao i svi oni. Razmišljao je o njihovim starim danima krvavih užitaka, prisjećao se njegovih dodira, poljubaca i onih njegovih hipnotičkih očiju. Parkirao se u blizini i krenuo pješice u obližnji park gdje gaje čekao. Svakim korakom osjećao gaje sve više i više, dok ga konačno nije ugledao kako stoji naslonjen na drvo i promatra ga kako mu prilazi. Stigao je do njega, zastao i mimo ga promatrao. Tada su se zagrlili i poljubili na svoj vampirski način, zakrvavljenih usnica, a slučajni prolaznici su ih čudno gledali. No njima to nije smetalo, bili su opčinjeni ponovnim susretom i okusom slatke krvi stare stoljećima, tako moćne i mračne. Ostali su još par trenutaka tako opčinjeni, zatim su se pozabavili razlogom ovog sastanka i ozbiljnim razgovorom.

– Možeš li osjetiti koliko mi je drago što si ovdje?

– Mogu, ali...

– Da, postoji taj ali.

– Volio bih da ne postoji i da sve bude kao nekada. No Annie je daleko od nekada.

– Marcuse?

Marcus ga pogleda, znajući što će reći, no pusti ga da govori. – Da?

– Annie te ne voli nimalo manje, ali to je za nju bila izdaja i ona se odlučila osvetiti, bez obzira koliko te željela i voljela. – I misliš da bi me bila spremna ubiti?

– Nisam u to siguran, no ako bi došlo do toga, znaj da bi borba bila kobna, kako za nju tako i za tebe.

– Znam daje bila jaka još kada smo bili zajedno, ali zar je tako brzo ojačala? – I više nego što to ona sama misli i... – Što, Donatello?

– Pa nema smisla tajiti. Mislim daje počinjem gubiti, jer inzistira na istini toliko, koliko je postala... – Donatello?!

– Marcuse, ona je ubojica kakva još dosad nisam vidio. Mislim, toliko uživa u mučenju i grubosti da katkad mislim daje potpuno luda. Mi smo stariji i moćniji i uživamo u tome kad se sjetimo, ali ona je vampirica stara tek dvije godine.

– Da li ponekad gubi kontrolu?

– Dosta često i to mi se nimalo ne sviđa.

– Misliš li daje to zbog moje krvi?

– Ne samo tvoje, jer ona kao daje nekada davno bila nešto slično. I sada kada može ostvariti svoje najtamnije želje, ispunjava ih s užitkom, u trenu joj pukne film i napravi nešto odvratno, a tada se tome smije i smije, pleše i maše rukama. I nikada ne skriva svoje žrtve.

– Dvije godine stara vampirica, a takav optimizam i dostojanstvo! – Marcus se zamisli i slatko nasmije.

– Marcuse, znam da se ponosiš njenim sazrijevanjem, ali to ugrožava sigurnost naše vrste!

– Znam, ali što da ja tu radim?!

– Imaš pravo, ništa. Otići će kad-tad i srest ćemo je ponovno, jedino je pitanje kada. No za tebe bi bilo najbolje da se nikada ne vidite. – Marcus ga oštro pogleda, no istog trena se umiri.

– Dakle, moj dolazak je bio samozavaravanje. Misliš da bih je mogao vidjeti na trenutak?

– Osjetit će te, Marcuse!

– Možda, no moram je vidjeti, makar bježao pred njom. – U redu, učinit ću to zbog našeg poštovanja i beskrajne ljubavi. Probat ću je nagovoriti da se sutra prošećemo ovuda, a ti budi tu u pravi čas. – Hvala ti.

Zagrlili su se i oprostili. Znali su da se neće vidjeti tko zna do kada, ali do tada će ih održavati osjećaji što ih nose u sebi.

Svatko je sjeo u svoj auto i otišao svojim poslom. Donatello je usput pokupio neku prostitutku, kako bi utažio žed svoje mlade kćeri. Kada je stigao, zatekao je Alisu samu i gladnu. Upitao ju je za Annie, na što mu je ispričala što se dogodilo. To mu se nikako nije svidjelo i premda je već pomislio daje napravio pogrešku s Alisom, sada je bio siguran. Annie se s pravom ljutila, jer Alisa ne samo da nije bila dostojna, već je bila i preglupa, a i on se nije previše trudio daje uputi u mračni i tajanstveni svijet žedi za krvlju.

– Alisa?

– Da?

– Tamo u drugoj sobi se nalazi zgodna mačkica za tebe. Samo pripazi kako se ponašaš i omami je polako i neprimjetno.

Alisa je samo kimnula glavom i izašla iz sobe. Mislila je samo na neutaživu žed, no ipak je uzela u obzir Donatellove riječi. I možda ipak nije bila izgubljen slučaj.

Alisa je otišla utažiti žed, Annie je u lovu na svježem zraku, a on ostaje sam. Gotovo se osjećao usamljenim, iako to nije bio. Više gaje mučila situacija u kojoj se nalazio on sam, a i svi oko njega. No Annie je bila ono što gaje najviše proganjalo. Znao je da ga obožava, ali ona se mijenjala, a da ni sama nije bila svjesna kako i koliko. Razmišljao je i razmišljao, prisjećao se njihovih dobrih dana, mučio se osjećajem da se iz dana u dan sve više udaljavaju. A Alisa je samo pogoršala stanje i sada je bio siguran da je napravio pogrešku. Misli su mu tekle čudnim tokom, slika za slikom, no sve se vraćalo na Annie i Marcusa. Ona i Marcus bili su savršeni zajedno. Lijepi kao anđeli, a iznutra tako opaki, pokvareni i krvavi. Odjednom začuje krik i rezanje. Potrčao je uza stube i u trenu je bio na katu. Kada je stigao, nije mogao vjerovati svojim očima. Svi su bili u velikoj sobi, koja je inače pripadala Annie, stoje bio dodatan uzrok incidentu.

Alisa još nije uspjela ni ugristi prostitutku no uspjela ju je odvesti u Annienu sobu. Nato je ušla Annie i ugledala Alisu u svojoj sobi, na svom krevetu kako se ljubi s tom kurvom, na što je,

naravno, još više poludjela. No kući je i došla namjerom da uništi Alisu i to bez obzira bunio se Donatello ili ljutio na nju. Zastala je na vratima, zarezala na Alisu i zatim je u skoku potegnula za ruku, naglo digla i iščupala joj jednom rukom srce, na što se začuo krik one jadne kurve koja je to sve morala gledati. Uto je u sobu uletio Donatello i sa zaprepaštenjem promatrao cijeli prizor. Annie se zatim nagne nad Alisu, poljubi je u usta, noktima joj raspára grlo i baci je na krevet. Prostitutka koja je bila pokraj nje sve je promatrala bez glasa, očiju iskolačenih od straha. Annie obriše ruke od krvi i okrene se prema kurvi. Sjela je pokraj nje, nasmijala joj se blago, pogladilajc po licu, zatim je naglo potegnula za kosu i zabila svoje oštre očnjake u njen topli vrat.

Iscijedila ju je do kraja i ostavila tako. Prošla je pokraj Donatella sa smiješkom, samo mu je dotaknula rukom usne i otišla.

Još jednom zagrljeni, u krvi strasti, poljupcima koji zadaju tako sladak bol i dodirima koji ostaju vječni. Njen odlazak bio je zapečaćen, Donatello je to znao. Duboko u sebi je plakao kao malo dijete, opčinjen njom i cijelom njenom pojavom. Zbogom im je ostao samo u očima, ali ne i na tijelima, jer njihovi dodiri i krvavi poljupci to nikada neće dopustiti, vječno će ostati kao ožiljci koji nikada ne zacjeljuju. Naručila je taksi, pokupila sve stvari, još jednom zastala pred vratima kuće i udahnula sjećanja iz zraka. Uto joj se javi čudan osjećaj, nalik vrtoglavici, toliko snažan da se malo zanjehala. Možda je i znala što ili tko je tome uzrok, no pogledavši prema parku, samo se nasmijala blago i zavodnički, sjela u taksi i otišla. I dok se taksi udaljavao, iz obližnjeg parka izašao je Marcus sa smiješkom upućenim Annie. Stajao je na sredini ulice i gledao taksi dok mu se nije izgubio iz vidokruga, a zatim je tiho prozborio:

– Uskoro, moj tamni anđele.

17

Okrug Madison. Morala je otići i uživati u ljepoti toga predivnoga kraja. Prostrana i bogata zelena polja, cvjetni brežuljci, a tek mostovi! Još kao dijete voljela je dolaziti i provoditi vrijeme na tim mostovima, ništa više, samo ona, most i prekrasan pogled na netaknutu prirodu, koju nikada u potpunosti nije shvaćala, a sada to tako realistično može, iako samo u ljepoti vječne tame koja obgrli sve oko sebe. Voljela je te mostove, kao i tetinu kuću koja joj je predstavljala najsigurnije mjesto na svijetu, a sada? To više ni nije važno, jer kada se sjeti daje provela najdragocjenije vrijeme svoga života u potpunoj laži, razbjesci se i nije joj nimalo žao onih koji su umrli od ruke njezine sadašnje vrste. Osim nekih! Čak ni za Nicka joj nije više bilo važno i skoro ga se nije ni prisjećala, ali ona! Njena dragocjena Daisy, koju je čitav život smatrala samo tetom i najboljom prijateljicom, ona joj je bila sve, a opet ništa. Njena majka

Čitavim putem do okruga Madison prisjećala se nje, svoje majke, koju uopće nije smatrala majkom i to na kraju sazna nakon njene kobne smrti! Prokleti Marcus!!! Još uvijek se dobro sjećala, kada bje netko povrijedio, ona je uvijek bila tu daje utješi, da bude uz nju, da joj pomaže, daje savjete i daje zagrlj onako kako bi svaka majka trebala svoje dijete. I baš tada bi pomislila kako bi bilo lijepo imati ju za majku. Oh zašto, zašto? To pitanje ju je najviše mučilo. Pitala se i što da radi s Marcusom, jer on joj je oduzeo najdragocjenije.

Iako je bila vampir, a ne ljudsko biće, imala je osjećaje. Možda ne toliko snažne kao u pravog čovjeka, ali osjećala je više od bilo kojeg vampira. Nikada nije žalila za svojim žrtvama jer je oduzimala život samo onima koji ga nisu poštovali, a one druge, dobrovoljce, bi na svoj način iskorištavala i opet ih cijenila. Zalila ih je i istodobno cijenila i poštovala, kao stoje voljela i poštovala Marcusa sve dok je nije izdao, prešutjevši joj najvažnije. Nikada nije od njega nešto tražila ili čak zahtijevala, bio joj je uvijek na raspolaganju koliko je to htio. jer imao je svojih čudi

kao što ih i ona ima. Pa pobogu, on joj je bio stvoritelj, otac i strastveni ljubavnik. Voljela ga je za vijeke vjekova i voljet će ga za vijeke vjekova, no nikako ne može zaboraviti da joj je jedini voljeni ubio majku. I zato se i uputila na svoje najomiljenije mjesto, pročistiti misli i na neki način shvatiti sebe i pokušati shvatiti Marcusa.

Avion je sletio u Atlanti i tamo je unajmila auto, kako bi se ostatak puta vozila potpuno sama, razmišljajući i uživajući u prirodi. Nije bila nikakva tajna da vampiri vole prirodu i sve stoje uz nju vezano, pa je tako i Annie bila opčinjena čarima koje priroda skriva. Malo je prošetala Atlantom. ludo se zabavila, iscijedila kojeg naivca i zatim se vratila u hotel u kojem će prespavati dan, kako bi s prvim znacima sumraka mogla nastaviti svoj put. Tako je i bilo. To joj je prvi put da je sve isplanirala bez tuđe pomoći, a sve ide po planu. Otišla je do renta-cara, sjela u svoju omiljenu marku automobila i krenula. Još jednom je bacila pogled na divnu Atlantu noću, okićenu blistavom rasvjetom, bukom automobila, ljudi i zvukova noći. Vozila je polako, slušajući radio i pjevušeći uz njega. Možete li samo zamisliti vampira koji sluša kantri? Ja baš i ne, no vjerojatno bi ih bilo zanimljivo vidjeti, pa čak i biti jedan od njih.

Sada kada je izašla iz bučne Atlante, mogla se vidjeti promjena. Vozila bi pokraj kakva malog mjestašca i mogla bi čuti svaki šum ili razgovor koji nije bio previše udaljen od nje, jer sve je bilo toliko mirnije i tiše nego u velikom gradu. Već je bilo skoro pola četiri ujutro kad je primijetila da se počinje daniti. Iako je dan bio još dosta daleko, morala je pronaći skrovište od svjetlosti. Stala je kod obližnje benzinske crpke, napunila rezervoar, raspitala se za koji motel u blizini i krenula prema odredištu. Usput je morala stati i parkirati se bliže šumi, jer je morala utažiti glad. Ovaj put su joj žrtve bile srne, prekrasne životinje dugih vitkih nogu s toliko tople i guste krvi. Na neki način joj je bilo i žao srna, jer se sjetila one srne koje se uplašila dok je bježala od tajanstvenog stranca. Zatim se vratila natrag u auto, dobro pogledala da se nije uprljala krvlju i krenula dalje. Još od Atlante primjećivala je jedan ljubičasti kadilak kako je prati ili joj se bar tako činilo. Kada je izašla iz šume i ušla u auto vozila je još sporije ne bi li ponovno primijetila taj kadilak. Dobrih petnaest minuta nije ga bilo i tada se iznenada opet pojavio. Sad je već postala jako sumnjičava. Još je malo usporila da vidi što će se dogoditi, no kadilak je ubrzao, zaobišao je i krenuo brže naprijed. Nije uspjela vidjeti tko je sjedio unutra, ali znala je daje vozio muškarac. Ostatak puta vozila se sasvim mirno, bez kad i laka na vidiku.

Bilo je već skoro četiri i petnaest kad je stigla u mali gradić, gdje je unajmila sobu kako bi se sklonila od danjeg svjetla i odspavala na miru. No prije negoli je ušla u sobu, vidjela je svojim ostrim okom onaj poznati ljubičasti kadilak. Ostavila je stvari na trenutak i pošla prema njemu, no tamo nije bilo nikoga, vlasnik je očito bio u jednoj od tih soba. Upotrijebila je svoje sposobnosti kako bi otkrila gdje se nalazi vlasnik. I bingo! bio je u sobi svega par metara od njene, /a sada nije ništa poduzimala, jer je bilo dosta kasno, no odlučila mu se prikristi čim padne mrak i malo porazgovarati s njim, a možda čak i nešto prigristi.

Annie se probudila s prvim mrakom i ušuljala u sobu vlasnika kadilaka. Sjela je u fotelju koja je bila okrenuta prema krevetu i čekala da se probudi. Nakon skoro pola sata konačno se počeo buditi. Isprva ju nije ni primijetio, no kada je ustao, htijući krenuti u kupaonicu, ona mu se javi i upali noćnu lampicu koja se nalazi pokraj kreveta. Zastao je na trenutak te se zatim naglo spustio natrag na krevet.

Gledao ju je sa strahom, htijući dohvatiti torbu koja se nalazila na podu. No Annie baci pogled na torbu i on se objema rukama uhvati za krevet. Gledala gaje neko vrijeme, čitajući mu misli, no ono što je saznala nije joj se sviđjelo, barem onaj dio o njezinu ubojstvu. Trgne se napokon pa mu se konačno obrati: – Dakle, oče, konačno!

Nije ništa odgovorio, samo ju je promatrao sa strahom.

– Štoje, maca popapala jezik? Evo kako je to ironično, zar ne? Ti, moj pravi otac, vidiš me prvi put otkako si saznao da sam ti kći, a imaš zadatak da me dokrajčiš. Jesi li toliko siguran u sebe da ćeš to moći učiniti?

– Ti nisi moja kći, ona je završila svoj život onog dana kada se okrenula na stranu zla. Ovo što vidim pred sobom je samo demon u tijelu moje kćeri.

Annie mu se nasmije i zaplješće.

– O, ludi starce, ti nisi ni svjestan koliko je toga u tvojoj glavi što još ni sam ne znaš ili nisi toga svjestan.

– Znam da možeš čitati misli, ali nemoj zato misliti da možeš time i manipulirati!

– A je li? Kako ti kažeš, samo da ti bude jasno, oče moj, mene nije lako smaknuti, a ti, jadnice, nisi ni svjestan da si to ne možeš priuštiti. – Nemoj biti tako sigurna u to!

– OK. Fer si na neki svoj način, no ponavljam, ja ću živjeti i dalje, a ti ćeš živjeti toliko koliko ću ti ja dopustiti. Samo pazi da mi ne smetaš na mom putu, ja ću izbjegavati tebe, barem za sada.

Nakon toga ustade i izađe iz sobe. Rupert je ostao prikovan uz krevet, gledajući u prazno, zatim se kao probudi i gorko zaplače. Jer govorila je istinu kada mu je rekla da si ne može priuštiti ubiti ju. Morao je to učiniti radi sebe i mrtvih, no bilo je pitanje hoće li to moći.

Annie se vratila u svoju sobu, spakirala stvari i krenula na put. Nekoliko puta se okrenula da vidi da li je slijedi, no nije ga vidjela i nekako joj je nedostajao. Vozila je dosta brzo, potpuno zadovoljna sobom, ne razmišljajući ni o kome i ni o čemu. Nato spazi, nekoliko stotina metara pred sobom, da netko stoji na cesti pokraj automobila. Prva joj je pomisao bila: Evo večere, no kada se zaustavila i ugledala mladića, brzo se predomislila.

– Kvar, prijatelju?

– Tako nekako, stara krtinja neće dalje.

– Trebaš prijevoz?

– Hvala.

Prikvačili su stari auto za njen i krenuli prema obližnjem gradu. Annie gaje pročitala iz prve. Tako zanimljiv i karizmatičan mladić, s toliko tajni u sebi. – Kako ti je ime? – Johnny.

– Annie.

Pružajući mu ruku, Annie osjeti tjeskobu u njemu, stoga ga odluči smiriti. – I, Johnny, kuda si se uputio? – Kući na sjever, ti?

– Pa recimo, istim poslom kao i ti. Studiraš ili što? – Radim u Atlanti u restoranu Grande.

– Ma nemoj! Čujem da je to jako dobar restoran i da ima dosta posla. Već dugo radiš tamo?

– Skoro tri godine.

– Nešto nisi pričljiv, znaš, ja ne grizem.

Na to se malo nasmiješi, no ubrzo se uozbilji.

– Nije da nisam pričljiv, samo sam umoran. Naradim se puno i znaš, čovjek mora biti takav.

– Da, imaš pravo. Ja sam ti inače fotograf. – To je sigurno lijepo zanimanje? – Itekako. A daj mi reci, ideš na odmor?

– Ne, imamo neko slavlje kod kuće, pa eto, uspio sam dobiti dva slobodna dana.

– A tako, pa zar se nećeš još više umoriti? – Sigurno ne, jedva čekam da vidim svoje najmilije.

– Nostalgija za domom, to i mene zna hvatati. Evo nas, ostavit ću te kod mehaničara.

– Može, hvala ti.

– Čuj, ako ne možeš odmah zaspati ili si za priču, bit ću tamo u motelu. – Imat ću na umu.

Potom su se razišli, a Annie je krenula u lov.

Johnny je uspio popraviti automobil, jer kvar nije bio velik. Zatim je malo razmislio i odlučio pronaći Annie. No prije nego je krenuo u potragu za njom, ona je došla k njemu. Otišli su na piće i razgovarali skoro cijelu noć. No, što se više bližila zora, Annie je postajala nemirnija. v

– Čuj, Johnny, što bi rekao kada bih ti rekla da su vampiri među nama!'

- Ozbiljno?
 - Najozbiljnije.
 - Pa, što ja znam, mislim da vjerujem u njih.
 - Da? A što bi rekao da ti kažem da sam jedna od njih?
- Johnny ju ozbiljno pogleda, zatim se nasmiješi i progovori:

- Šališ se li?
- Ne. Hoćeš se uvjeriti'?
- Ne bih htio završiti kao tvoja večera ili doručak, na primjer! – Bez brige, recimo da mi se baš sviđaš. Hajde dodi, pokazat ću ti.

Johnny je ustao i krenuo za Annie, još uvijek joj ne vjerujući, misleći da ga zove da provede s njom noć, protiv čega nije imao ništa. Annie ga povede do parka i reče mu da malo pričeka. Ostao je i čekao da se vrati, mada mu je sada već sve to postalo čudno. Annie se ubrzo vrati s jednim mladićem. Johnny naglo ustane i upita je nekako zabrinuto:

- Što ćeš s njime?
- Vidiš ove ožiljke?

Pokaže mu dječakovu ruku, na kojoj se moglo vidjeti daje teški narkoman. – Da, dobro ih vidim i što s tim? Hej, je li on uopće svjestan gdje se nalazi? – Baš i nije, jer je omamljen od droga, a i od mog ugriza. – Što, ti to ozbiljno?! – Naravno, gledaj.

Annie iskesi one velike bijele i oštre očnjake i zabije ih u vrat mladog narkomana i dokrajči ga. Johnny nije mogao vjerovati, ali bio je na čudan način oduševljen spoznajom da se druži s vampiricom, usto još tako zgodnom vampiricom.

- Vidiš, Johnny, ja znam gotovo sve o tebi i tvojim malim skrivenim mračnim tajnama. Ti si filozof svoje vrste. Svjestan vlastitog života, koji ti se i ne sviđa potpuno, no opet željan toliko toga vidjeti i upoznati. Kao na primjer mene i ratove svoje vrste.

- Kako možeš sve to znati?
- Pa stvoritelj mije bio psihovampir. Tako i ja imam sposobnost čitanja života drugih.
- Ne znam što da ti kažem, osim da mi se sve to nekako ludo sviđa.
- OK, Johnny. Hoćeš li mi praviti društvo prije nego nam se putovi razdvoje?
- Sa zadovoljstvom.

Svatko je otišao na svoju stranu, i tek su se sljedeće večeri ponovno sreli. Imali su mnogo toga za razgovarati i izmjenjivati iskustva, no ono što Johnny nije znao, bilo je da Annie ima skriveni plan. Annie se Johnny svidio, ali joj je na neki način bio i odbojan. Stoga gaje odlučila smaknuti na prevaru.

- Johnny, da li bi želio biti vampir?
- Zašto me to pitaš?
- Zato što to vidim u tebi.

Johnny ju je gledao sa strahom jer je znao da ona misli najozbiljnije, kao i da sam postaje sve sigurniji da bi htio biti poput nje, slobodan i moćan.

- Ne boj se, Johnny, razmisli malo. Reći ćeš mi kad se vratim s užine, OK!' – Ništa joj nije odgovorio, samo je kimnuo glavom i otišao u sobu. Annie je baš u obližnjoj šumi ubijala jelena, kad ju prekine Rupert. – O, oče mili, pa ti si ovdje. Mislila sam da ćeš me ostaviti samu! – Ne laskaj si, Annie. Što namjeravaš s onim mladićem?

- A što ti misliš?
- Nije vrijeme za igre, Annie!
- Imaš pravo, nije. Da, učinit ću ga vampirom. Ili možda neću?
- Voliš se igrati s takvim jadnicima?
- A ti ćeš me spriječiti u tome?
- Mislim da ne bi bilo baš pametno za mene.

Annie mu se onako zakrvavljenih usta približi i šapne:

– I ja tako mislim, oče.

Zatim ode od njega i uputi se natrag u motel, u kojem ju je čekao Johnny sa svojom kobnom odlukom.

Annie ude u sobu i ugleda Johnnyja spremnog na potez koji će mu promijeniti čitav život.

– Spreman?

Dade joj znak za pristanak. Annie mu se približi, nagne se prema njegovu vratu i zagriže dosta grubo, što joj je i bila namjera. Pila je i pila dok nije počeo gubiti ravnotežu, zatim se odmakne od njega, pogleda ga onako omamljenog, ali još uvijek svjesnog.

– I ti si mislio da ću to izvesti do kraja?

Johnny je zaprepašteno pogleda i shvati da gaje prevarila. No nije se stigao ni potpuno sabrati, a ova mu je već iščupala srce i bacila mu ga ravno u lice. Mladić je pao na pod bez tjednog jauka.

Još jedan život manje u tamnome životu jednog vampira, koji luta ovim svijetom da bi zadovoljio svoje potrebe, vidio, iskusio i isprobao. Ušla je u auto i krenula ponovno svojim putem. Imala je svega par sati do..., a Rupert ju je neprestano pratio u stopu.

Prije skretanja prema Daisynoj kući, uputila se na groblje. Ubrala je ružu i poslala do Daisyna groba. Nije ga bilo teško pronaći. Zaustavila se, stavila ružu na uzglavlje groba i ostala tako nekoliko trenutaka, sjećajući se i razmišljajući. Misli joj je prekinuo Rupert koji joj se pridružio.

– Dobro došao, Ruperte.

– Hvala ti.

– Za što?

Annie ga čudno pogleda, ne trudeći se pročitati ga. – Nećeš mi čitati misli? – Ne, hajde nastavi, slobodno.

– Hvala ti što si me potaknula na razmišljanje o svemu općenito, a ponajviše o tebi i onome što bi htjela Daisy. – A da?

– Eto, kao dokaz, dok stojimo ovdje na njenom grobu u nadi da nas gleda. I ti te barem na trenutak priznajem kao kćer i puštam te da ideš svojinim piicm.

– Znaš, iako ti to baš neće biti drago, to sam već znala. Sada hvala tebi, Ruperte. Oh, pardon, oče, hvala ti, jer ne bih baš htjela da moram ukloniti i posljednjeg svojeg bližnjeg, razumiješ?

– Potpuno, Annie, samo kuda ćeš sada, ako se smije znati?

– Ne znam točno, mislim da ću u potragu za Marcusom.

– Nećeš se zadržati ovdje?

– Ne bi baš bilo lijepo da počnem ubijati u ovom gradu, ipak moram imati nekakvog poštovanja.

– A što ćeš kad nađeš Marcusa?

– Nisam sasvim sigurna. Zapravo, vidjet ću kako ću se osjećati kada ga ugledam, da li će želja za osvetom biti i dalje prisutna ili ne. Ako da, onda će biti borbe i ne garantiram da ću ja ostati na ovom svijetu, a ako ne, onda ću vjerojatno biti neko vrijeme uz njega.

– Ne i zauvijek?

– Točno, ne i zauvijek.

– Još nešto, prije nego se rastanemo?

– Pucaj, lovče!

– Zašto si morala ubiti onog malog? – Recimo da jednostavno ne bi bio dobar vampir. – Nije dostojan? – Ne potpuno.

Rastali su se sa smiješkom. Rupert je ostao sam uz grob svoje voljene. A Annie? Annie će poći svojim putem kuda je god bude vodio njen vampirski instinkt i tko zna, možda baš vi budete njena sljedeća žrtva ili čak postanete ljubavnik vječne tame.

